

BURMESE CLASSIC .COM

အမည်ရင်း

ဂဗန်းနက်

BLACK TULIP By ALEXANDER DUMAS

ရွှေခေါင်း (၁၈၈၉-၁၉၇၃)

မန္တလေးမြို့ စားတန်းရပ်ကွက်တွင် အဖ ဦးစရာ၊ အမိ ဒေါ်ရွှေတို့မှ ၁၈၈၉ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၄ ရက် ကြာသပတေးနေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ အမည်ရင်းမှာ ဦးဖေသိန်း ဖြစ်သည်။

လေးနှစ်သားအရွယ်တွင် မန္တလေးမြို့ ဝုဒ္ဓဘာသာ သီလရှင်ကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားသည်။ ထို့နောက် လူကျောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ အဘိအိမ်ကျောင်း အဆင့်ဆင့် ပြောင်းရွှေ့ ပညာသင်သည်။ ၁၉၀၈ ခုနှစ်တွင် ကာလကတ္တား တက္ကသိုလ် အသိအမှတ်ပြု အင်းထရင့်စာမေးပွဲကို အောင်မြင်သည်။

မန္တလေး ဝုဒ္ဓဘာသာကျောင်း၊ အဘိအိမ်ကျောင်းနှင့် ကနီရုံ အင်္ဂလိပ်ကျောင်း တို့တွင် ကျောင်းဆရာ၊ ဆွေတို့အရေးပိုင်ရုံး သစ်တောစာရေး၊ မန္တလေး လယ်ယာ စိုက်ပျိုးခြင်းနှင့် သမဝါယမ မင်းကြီးရုံး၌ တောလိုက်စာရေး၊ 'သူရိယမဂ္ဂဇင်း' အယ်ဒီတာ၊ 'မြန်မာ့ဗဟုဂျာနယ်' တွဲပက် ထုတ်ဝေသူ၊ 'နယူးဘားမား သတင်းစာ' တိုက် စက္ကရီဆရာ(၁၉၂၆)၊ ပဲခူးမြို့ ခရစ်ယာန်စာပေအသင်း ဘာသာပြန်ဆရာ(၁၉၃၀)၊ 'သူရိယသတင်းစာ' အယ်ဒီတာ(၁၉၃၆)၊ 'လူထု သတင်းစာ' အယ်ဒီတာချုပ်၊ 'လှုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ် သတင်းစာ' အယ်ဒီတာချုပ် စသည်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဂရက် (မြန်မာနိုင်ငံ) ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တရုတ်၊ ဆိုဗီယက် နိုင်ငံများသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

၁၉၁၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၈ ရက်နေ့ညတွင် ရန်ကြီးအောင်ဝတ္ထုကို ပထမဆုံး ရေးသည်။ ဝတ္ထုရှည် (၅၀) ကျော်၊ ဝတ္ထုတို(၃၀၀)ကျော်ကို ဆီလျော်အောင် မှီငြမ်းပြု၍ လည်းကောင်း၊ တိုက်ရိုက်မြန်မာပြန်၍ လည်းကောင်း ရေးသားခဲ့သည်။ နုံထောက်မောင်စံရှား၊ ကုမဒါတို့ကိုကြီး၊ ရွှေပန်း၊ ရှုပကလျာဇီ၊ ပထမဆရာသိန်း၊ ဇော်ဟိတ်၊ သူတော်စိန် စသည်တို့မှာ ထင်ရှားသော အမှီးဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ ရတနာသိုက်၊ နျော်တလင်လင်၊ သူရဲကောင်းသုံးယောက်၊ သွေးစုပ်မြေ စသည်တို့မှာ တိုက်ရိုက် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ ပင်ကိုရေး ဝတ္ထုရှည်များတွင် ရန်ကြီးအောင်မှာ ထင်ရှား၏။ ဘာသာရေး၊ အထွေထွေဝဟာသုတ၊ ခရီးသွားမှတ်တမ်း၊ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ကျန်းမာရေးနှင့် ကြီးပွားရေး စာအုပ်များကိုလည်း ပြုစုခဲ့သည်။ နျော်တလင်လင် ဖြင့် ၁၉၅၂ ခု စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆု၊ သွေးစုပ်မြေဖြင့် ၁၉၅၅ ခု စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆု၊ တစ်သက်တာမှတ်တမ်းနှင့် အထွေးအခေါ်များဖြင့် ၁၉၆၁ ခုနှစ် စာပေဗိမာန် သုတပဒေသာဆု ရရှိခဲ့သည်။

၁၀ ဩဂုတ် ၁၉၇၃ တွင် ကွယ်လွန်သည်။

၁၉၉၉ ထုတ်
ရာပြည့်စာအုပ်များ

- ၈၄။ တက်တိုး၏ အာဇာနည်စိတ်နှင့် အညွန့်တလှလှ
- ၈၅။ စင်မာလာကြာဖြူ၏ နှလုံးသား အလှပေ
- ၈၆။ ဒေါက်တာနန်းဥမ္မာ၏ ဆယ်ကျော်သက် အမျိုးသမီးလမ်းညွှန်
- ၈၇။ ပါရဂူ၏ တမ္ပပဏ္ဍိ
- ၈၈။ မောင်ပေါ်ထွန်း၏ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စဖြင့် ကြီးပွားရေး
- ၈၉။ ဒဂုန်ဦးထွန်းမြင့်၏ ဗုဒ္ဓ၏ ဩဝါဒအမြဲတော
- ၉၀။ ဦးသာညွန့်၏ မှတ်ဉာဏ် ထက်သန်စေလိုသော်
- ၉၁။ စာရေးဆရာများ၏ ပုဂံ
- ၉၂။ ပါရဂူ၏ စရက
- ၉၃။ ဇော်ဂျီ၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
- ၉၄။ ညွန့်ကြွေး၏ ပန်မီးအိမ် နှင့် နှစ်ဆယ်ရာစု နိုင်ငံရပ်ခြား ဝတ္ထုတိုများ
- ၉၅။ Harmony of Head and Heart by Moe Hein
- ၉၆။ ရွှေဥဒေါင်း၏ သူ့တော်စိန်
- ၉၇။ ကောင်းသာ၏ ကန့်သတ်မဲ့ အောင်မြင်ရေး (တစ်နှစ်နှင့်ကြီးပွားချမ်းသာနည်း)
- ၉၈။ စာရေးဆရာများ၏ မြေနှင့် နိုင်ငံတကာ ဝတ္ထုတိုများ
- ၉၉။ မောင်ထင်၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
- ၁၀၀။ နွယ်သစ်၏ ကမ္ဘာကျော် စာအုပ် ၁၀၀
- ၁၀၁။ မောင်ပေါ်ထွန်း၏ စွန့်စားမှ အောင်မြင်မည်
- ၁၀၂။ ပါရဂူ၏ သားတော် ရာဟုလာ

၁၉၉၉ နိုဝင်ဘာနှင့် ဒီဇင်ဘာတွင် ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

- ၁၀၄။ လင်းယုန်မောင်မောင်၏ သူတော်စင် မာသာထရီဆာ
- ၁၀၅။ နတ်နွယ်၏ မိမိနှင့် စာရေးဆရာများ
- ၁၀၆။ စာရေးဆရာများ၏ ဂျိမ်းဂျိတ်၏ ဝတ္ထုတိုများ
- ၁၀၇။ ဒေါက်တာဇော်သန်း၏ ပန္နမ်းပင် ဒိုင်ယာရီ
- ၁၀၈။ မောင်ပေါ်ထွန်း၏ စီးပွားတက်အောင် လုပ်နည်း
- ၁၀၉။ မောင်ဆုရှင်၏ ပင်လယ်ပြာနှင့် တံငါအို
- ၁၁၀။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သွေး

ရွှေဥဒေါင်း (မြန်မာပြန်)
ဂမ္ဘန်းနက်
 BLACK TULIP
 by Alexander Dumas

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်
 အမှတ် ၃၈၊ ၁၀၉ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။
 ဖုန်း။ ၀၁-၂၉၆၆၇၁(အိမ်)၊ ၂၅၂၇၉၈(ဆိုင်)
 [၁၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၉၉]

စာမူ ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၁၀ / ၉၉ (၅)]
မျက်နှာပုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၄၀ / ၉၉ (၈)]

စီစဉ် ထုတ်လုပ်မှု
ရာပြည့် ဦးစိုးညွန့်

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမ အကြိမ် - (၁၉၄၇) ကြီးပွားရေး
ဒုတိယ အကြိမ် - (၁၉၆၁) မြန်မာပြည်စာအုပ်တိုက်
တတိယ အကြိမ် - (၁၉၉၉) ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တစ်စု [၁၀၀၀]

မျက်နှာပုံးရိုက်

ဦးမြသိန်း [၀၁၄၂၇]၊ သိန်းမြင့်ဝင်း၊ ဆောင်ဆက်
အမှတ် ၉၆၊ ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးတင်မောင်ဝင်း [၀၅၉၄၆]၊ သင်းလှဝင်း၊ ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ယောမင်းကြီးရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးလှကြိုင် [၀၂၃၃]၊ လောကစာပေ
အမှတ် ၃၊ ငါးထပ်ကြီးဘုရားလမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်

မျက်နှာပုံး ပန်းချီ

M. S. O

တန်ဖိုး

၈၀၀ ကျပ်

ဗာဟိက

၁။ ကျေးဇူးမဲ့သော မြို့သားများ	၇
၂။ ပေးစာ တစ်စောင်	၁၄
၃။ ဂျွန်ဒီဝစ်၏ တပည့်	၂၂
၄။ လူထုလက်ချက်	၃၀
၅။ ဂမုန်းသမားနှင့် အိမ်နီးချင်း	၃၇
၆။ ဂမုန်းပန်းသမား၏ မုန်းတီးခြင်း	၄၄
၇။ ဒုက္ခ တွေ့ ရပုံ	၄၉
၈။ ဘော်စတင်လ်၏ အကြံ	၅၆
၉။ ဟေဂ်မြို့သို့	၆၁
၁၀။ ထောင်မှူး၏ သမီးချောကလေး	၆၅
၁၁။ ကွန်နိုလီယတ် ဗင်ဘီးလ်၏ သေတမ်းစာ	၆၉
၁၂။ အပြစ်ပေး စီရင်ခြင်း	၇၄
၁၃။ ကြည့်နေသူတစ်ယောက်၏ စဉ်းစားပုံ	၇၇
၁၄။ ဒေါ်မြို့မှ ခိုများ	၈၀
၁၅။ သံတိုင် ပြတင်းပေါက်ကလေး	၈၄
၁၆။ ဆရာနှင့် တပည့်	၈၈
၁၇။ ပထမ ပန်းပင်	၉၁

၁၈။ ပန်းချစ်သူ၏ ဝေဒနာ	၉၆
၁၉။ သူငယ်မနှင့် ပန်း	၁၀၀
၂၀။ ရှစ်ရက်အတွင်း အဖြစ်အပျက်များ	၁၀၅
၂၁။ ဒုတိယ ပန်းဥ	၁၁၂
၂၂။ ဝမ်းမြောက်ခြင်း	၁၁၈
၂၃။ ပိုင်ဘက် ပေါ်ခြင်း	၁၂၁
၂၄။ ဂမုန်းနက် လက်ပြောင်းရခြင်း	၁၂၅
၂၅။ ဥက္ကဋ္ဌ ဖင်ဟယ်ရီဆင်	၁၃၀
၂၆။ ပန်းစိုက်ပျိုးရေး အသင်းသားတစ်ယောက်	၁၃၆
၂၇။ တတိယ ပန်းဥ	၁၄၆
၂၈။ ပန်းစိုက် တေးချင်း	၁၅၆
၂၉။ ဗင်ဘီးလ်သည် ထောင်မှူးနှင့် စာရင်းရှင်းခြင်း	၁၆၁
၃၀။ အကျဉ်းသမားအား အပြစ်ပေးပုံ တစ်မျိုးဖြစ်ခြင်း	၁၆၆
၃၁။ ဟာလမ်မြို့	၁၇၁
၃၂။ နောက်ဆုံး တောင်းခံချက်	၁၇၆
၃၃။ နိဗ္ဗိတံ	၁၇၉

အခန်း ၁
ကျေးဇူးမဲ့သော မြို့သားများ

ခရစ်ယာန်သက္ကရာဇ် ၁၆၇၂ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၂၀ ရက်နေ့၌ ဟော်လန်ပြည် “ဟောဂ်”မြို့တော်၌ မြို့သူမြို့သားများသည် “ဘူတင်ဟော့” ထောင်ကြီး ဘက်သို့ သွားသော လမ်းတစ်လျှောက်၌ တုတ်၊ ဓား၊ သေနတ် စသော လက်နက်များကို ကိုယ်စီကိုင်ဆွဲလျက် အပြေးအလွှား သွားကြလေ၏။ ထောင်ကြီးအတွင်း၌ကား ဆရာဝန် “တစ်ကီလေယာ”က လူသတ်မှုနှင့် စွပ်စွဲချက်အရ အကျဉ်းခံလျက်ရှိသည့် နာမည်ကျော် “ကွန်နိုလီယတ်” ရှိလေ၏။

ဟော်လန်ပြည်တွင် နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်၍ နာမည်ကြီးခဲ့သော “ဒီဝစ်” အမည်ရှိ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှိကြလေရာ၊ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ အမည်မှာ “ဂျန်ဒီဝစ်”ဖြစ်၍ ညီမှာ “ကွန်နိုလီယတ်ဒီဝစ်”ဖြစ်လေသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဂျန်ဒီဝစ်မှာ ဟော်လန်ပြည်၏ ပင်စင်ပေးအရာရှိကြီးဖြစ်၍ ညီဖြစ်သူ ကွန်နိုလီယတ်ဒီဝစ်မှာ ရေကာတာမှူး အရာရှိဖြစ်၍ လွတ်တော် အမတ်ကြီး တစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေ၏။

ရပြန်အောင်ချက်

ဧည့်သည်

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် ဟော်လန်ပြည် မင်းဆက်ကို ဖြိုဖျက်၍ သမ္မတနိုင်ငံ ထူထောင်ရာတွင် အပါအဝင် ဖြစ်ကြလေရာ တိုင်းသူပြည်သားတို့သည် အထက်ပါသက္ကရာဇ်တွင် သမ္မတစနစ်ကို မနှစ်သက်နိုင်ကြဘဲ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဖြစ်သည့် “အော်ရိန်းနယ်စား” မင်းသား “ဝီလျံ” ကို မင်းလုပ်စေရန် စီမံလျက် ရှိကြလေသည်။

ဒီဝစ် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် ပြင်သစ်ပြည်ဘုရင် လူဝစ် ၁၄ နှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်ကြလေရာ၊ ဟော်လန်ပြည်သူပြည်သားတို့သည် မိမိတို့အား ရှေးယခင်က နှိပ်စက်ကလု ပြုမှုစွဲများသည် လူဝစ် ၁၄ အား ကြည်ညိုလေးစားခြင်း မရှိခဲ့သည့်ပြင် ၎င်းနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်သည့် ဒီဝစ်ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ကိုပါ မုန်းတီးခဲ့ကြလေသည်။

အော်ရိန်းနယ်စား မင်းသားဝီလျံမှာ တိုင်းသူပြည်သားတို့က အဆုံးစီရင်ခြင်း ခံခဲ့ရသည့် အင်္ဂလန်ပြည်ဘုရင် ပထမမြောက် ချားလ်စ်ဘုရင်၏ မြေးတော်ဖြစ်လေရာ၊ ၎င်းမင်းသားသည် ထိုခေတ်အခါက ဥရောပတိုက်၌ အလွန်တရာ တန်ခိုးဩဇာ ကြီးခဲ့သည့် ပြင်သစ်ဘုရင် လူဝစ် ၁၄ ကို အန်တုလပြုကာဖြင့် ဟော်လန်ပြည်ကြီး၏ ဘုရင်အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ကြံဆောင်လျက် ရှိလေ၏။

ပင်စင်ပေး အရာရှိကြီး ဂျွန်ဒီဝစ်သည် ဝီလျံမင်းသားကလေးကို ငယ်စဉ်အခါကတည်းက မိမိ၏ နေအိမ်တွင် ကျွေးမွေးပြုစုလာခဲ့ခြားသော်လည်း ဘုရင်အုပ်ချုပ်ခြင်း စနစ်ထက် သမ္မတစနစ် ကောင်းမွန်ကြောင်းကို သိရှိသည့်အလျောက် မင်းသားကလေးထက် တိုင်းပြည်ကို ချစ်ခင်သည့်အားလျော်စွာ သမ္မတစနစ်ကို ထောက်ခံ အားပေးခဲ့လေ၏။ ဝီလျံမင်းသားမှာ ထိုစဉ်အခါက အသက် ၂၂ နှစ် ရှိပြီဖြစ်ရာ ဂျွန်ဒီဝစ်၏ အပြုအမူများကို ကောင်းစွာ ရိပ်မိ နားလည်ခဲ့လေပြီ။ နောက်ဆုံး၌ ဟော်လန် ပြည်သူပြည်သားတို့သည် သမ္မတစနစ်ကို ပယ်ဖျက်၍ ဝီလျံမင်းသားကလေးအား ဘုရင်တင်မြှောက်လိုက်ရာတွင် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဂျွန်ဒီဝစ်သည် ပြည်သူ၏ ဆန္ဒကို

ရရှိသည့်အားကိုး

ကုန်စင်

တော်လှန်ရန် မကြံစည်ဘဲ အလိုလိုက်ခဲ့သော်လည်း ညီဖြစ်သူ ကွန်နိုလီယတ်မှကား သတ္တိကောင်းသည့်အလျောက် ခေါင်းမာသည်နှင့် ဝီလျံအား ဘုရင်တင်မြှောက်သည့် စာတမ်းကို လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း မပြုဘဲ ငြင်းဆန်နေခဲ့လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကွန်နိုလီယတ်မှာ အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာရအောင် ခဲယဉ်းစွာနှင့် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် ခဲ့ရလေသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ ဂျွန်ဒီဝစ်မှာ တိုင်းသူပြည်သားတို့၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း အလွယ်တကူ လိုက်လျောခဲ့ခြားသော်လည်း လူတစ်ယောက်သည် ၎င်းအား ဓားနှင့်ထိုးသတ်ရန် လုံ့လပြုခဲ့ရာ အသက်ပင် မသေသော်လည်း မရှုမလှ ခံခဲ့ရလေသည်။

အော်ရိန်းမင်းသား၏ နောက်လိုက်နောက်ပါတို့သည် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ လွတ်မြောက်သွားခြင်းကို မကျေနပ်နိုင်ကြသည်ဖြစ်၍ ဆရာဝန်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသော “တစ်ကီလေယာ” ဆိုသူ၏ အကူအညီဖြင့် နာမည်ပျက်အောင် လုပ်ကြံခဲ့ကြလေ၏။ လုပ်ကြံပုံကား ကွန်နိုလီယတ်သည် သမ္မတစနစ် ပျက်ပြားခဲ့ခြင်းအတွက် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်ပြီးလျှင် ဝီလျံမင်းသားကလေးကို သတ်ဖြတ်ရန် မိမိအား ငှားရမ်းကြောင်း၊ မိမိကမူ မင်းသားကလေးကို မသတ်ရက်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ပုလိပ်ထံ လာရောက် သတင်းပေးရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် လူယုတ်မာ တစ်ကီလေယာ က တိုင်ချက် ပေးလေ၏။

၎င်းတိုင်ချက်အရ အစိုးရရှေ့နေကြီးသည် ၁၆၇၂ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၁၆ ရက်နေ့တွင် ကွန်နိုလီယတ်ကို ဖမ်းဆီးရန် စီမံပြီးလျှင် ဘူတင်ဟော့ အကျဉ်းထောင်ကြီးအတွင်း ချုပ်နှောင်ထား၍ အကျဉ်းသမားထံမှ ဖြောင့်ချက် ရရှိစေခြင်းငှာ ရှေးက ထုံးစံအတိုင်း ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်မှု ပြုလေ၏။

သို့ရာတွင် ကွန်နိုလီယတ်မှာ အလွန်တရာ ကြံ့ခိုင်တင်းမာသော စိတ် ရှိပေရကား တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ညည်းတွားခြင်း၊ တောင်းပန်တိုးလျှိုး

ရရှိသည့်အားကိုး

ခြင်း။ မပြုရသောအပြစ်ကို ဝန်ခံခြင်းမပြုဘဲ တည်ငြိမ်ခိုင်မာသော အသံဖြင့် လင်္ကာတစ်ပုဒ်ကို အစမှ အဆုံးတိုင် ရွတ်ဆိုနိုင်ခဲ့လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ တရားသူကြီးများသည် မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံထွက်ဆိုသော တစ်ကိလေယာအား လုံးဝ အပြစ်လွှတ်၍၊ ကွန်နိုလီယတ်အားမူရာထူး ဟူသမျှတို့မှ လျှော့ချရုံမျှမက တရားရုံးစရိတ်များကို ပေးဆောင်စေပြီးလျှင်၊ တိုင်းပြည်မှ တစ်သက်ပတ်လုံး နှင်ထုတ်စေ ဟူသော အမိန့်ကို ချမှတ်ကြလေ၏။ ထိုသတင်းကို ကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖွဲ့နွဲ့ဝိဝိသသည် ပင်စင်ပေးအရာရှိ ရာထူးမှ နုတ်ထွက်လိုက်လေ၏။ ဝိလျံမင်းသားမူကား ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ အရှက်ရခြင်းကို အခြေခံပြု၍ မိမိ မျှော်လင့်ကြရွယ်ခဲ့သော ကိစ္စကြီး အထမြောက်စေရန် အခွင့်ကောင်း အခါကောင်းကို စောင့်လျက် ရှိနေလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ၁၆၇၂ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၂၀ ရက်နေ့တွင် အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မြို့သူမြို့သားများသည် ဘူတင်ဟော့ ထောင်ကြီးမှ ကွန်နိုလီယတ် ထွက်၍ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်သို့ သွားရမည်ကိစ္စကို စောင့်ကြည့်ရန် အကြံအစည်နှင့် ထောင်ကြီးဘက်သို့ အပြေးအလွှား သွားရောက်ကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ယုတ်ညံ့သော စိတ်သဘောထားရှိသူတို့သည် ဂုဏ်အသရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတို့ အထွတ်အထိပ်မှ လျှော့ကျခြင်းကို အရသာခံ၍ ကြည့်လိုတတ်ကြမြဲ ဖြစ်လေရာ ၎င်းပရိသတ်အနက် အချို့ကမူ နောက်ဆုံးအကြိမ် နှုတ်ဆက်သော သဘောနှင့် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြုမူရန် ကြံရွယ်လျက် ရှိကြလေသည်။

မြို့သူမြို့သား များသည် ကြည့်လိုစောနှင့် လျှာထွက်မတတ် ခုန်ပေါက် ပြေ လွှာ လားကြသဖြင့် မောဟိုက်ပင်ပန်းစွာ ရှိနေကြလေရာ ၎င်းတို့အနက်တွင် ဆရာဝန် တစ်ကိလေယာသည် ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးလွှားခဲ့လေ၏။ တိုင်းသူပြည်သားတို့သည် ဒီဝစ်ညီအစ်ကိုကို မုန့်တီ သို့မဟုတ် ဝီလျံမင်းသားကို ချစ်ခင်ခြင်းနှင့် ရှိကြလေရာကား။ မင်းသား ဘက်မှ သတင်း

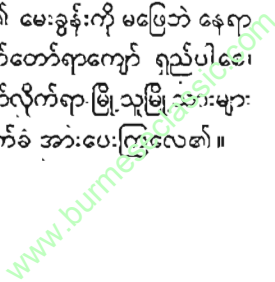

မင်းခဲသော တစ်ကိလေယာကို တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုးဆောင်ကြီး တစ်ဦးသဖွယ် ချီးကျူးကာ ဩဘာပေးကြလေ၏။

ထောင်ကြီးအနီး၌ကား ကောင့်တီလီ ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်သည့် တပ်မတော် စစ်သား ၅၀ ခန့်တို့သည် ခါးပိုက်ဆောင် သေနတ်နှင့် ဓားများ ကိုင်ဆောင်ကာ မလှုပ်မရှားဘဲ ရပ်တန့်လျက်ရှိကြရာ၊ ၎င်းတို့နှင့် ကိုက်ပေါင်း ၃၀ ခန့် ကွာလှမ်းသော နေရာတွင်လည်း အရေးရှိလျှင် စစ်သားများကို ကူညီရန် သဘောမျိုးနှင့် မြို့မတပ်သား ၅၀ ခန့်တို့သည် သေနတ်များ ထမ်းလျက် ရပ်နေကြလေ၏။ အပြေးအလွှား လာခဲ့ကြသော မြို့သူမြို့သားများသည် မြို့မတပ်သားများ အနီးသို့ ရောက်လာကြသောအခါ မိမိတို့ ကိုင်ဆောင်လာခဲ့ကြသော ဓား၊ တုတ်၊ ခက်ရင်း၊ လှံ စသော လက်နက်များကို မြှောက်ထောင်ကာဖြင့် မိမိတို့၏ စိတ်အားထက်သန်စွာရှိသော အခြင်းအရာကို ဖော်ပြကြလေရာ၊ ၎င်းတို့၏ စိတ်အားထက်သန်ခြင်းသည် မြို့မတပ်သားများကိုပါ ကူးစက်သွားသည်ဖြစ်၍ စစ်သားများကပင် ရှေ့ဆောင်လျက် 'မင်းသားကလေး သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ'၊ 'သစ္စာဖောက်သူများ ပျက်စီးပါစေ'ဟူ၍ ဟစ်အော် ကြွေးကြော်ကြလေကုန်၏။

ယင်းကဲ့သို့ ဟစ်အော်ရင်း စိတ်အားထက်သန်ခြင်းသည် တိုး၍ ပြင်းထန်လာခဲ့ရကား၊ မြို့မတပ်သားများ ရှေ့ဆောင်သည် မြို့သူမြို့သားများသည် ထောင်ဝေဆိုသို့ ချီတက်တော့မည့် အဟန့်နှင့် ရှေ့သို့ တိုးလာကြသည်တွင် တပ်မတော်များ ကောင့်တီလီသည် မိမိ၏စစ်တပ်မှ တစ်ယောက်တည်း ရှေ့သို့ တက်လာပြီးလျှင် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ဓားကိုဝင်လျက် 'မြို့မတပ်သားများ၊ ဘယ်အတွက်ကြောင့် သင်တို့ ရှေ့သို့ ချီတက်ကြပါ သနည်း'ဟု မေးလိုက်၏။

မြို့မတပ်သားများကမူ ကောင့်တီလီ၏ မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ နေရာတွင် ရပ်တန့်လျက် 'မင်းသားကလေး သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ၊ သစ္စာဖောက်သူများ ပျက်စီးပါစေ'ဟု ဟစ်အော်လိုက်ရာ မြို့သူမြို့သားများ ကလည်း ထိုနည်းအတူ ဟစ်အော်ကာ စောက်ခဲ အားပေးကြလေ၏။

ထိုအခါ ကောင့်တိလီသည် တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် 'မင်းသားကလေး သက်တော်ရာကျော် ရှည်တာက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သစ္စာဖောက်သူတွေ နှုတ်စီးပါစေလို အော်ရုံအော်ကြလျှင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သို့သော် ပျက်စီးအောင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်ကြံဖို့ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်ုပ်က ဝတ္တရားပတ်တိုင်း ကာကွယ်ရလိမ့်မယ်' ဟု ပြောပြီးလျှင်၊ မိမိ၏ စစ်သားများဘက်သို့ လှည့်၍ 'စစ်သားများ အသင်ရှိကြစေ' ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ တပ်မတော် စစ်သားများသည် သေနတ်များဖြင့် ချိန်ရွယ်လျက် အသင် ဖြစ်နေကြလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ မြို့မတပ်သားများနှင့် မြို့သူမြို့သားများသည် ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြလေရာ ကောင့်တိလီက ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာထားနှင့် 'မပစ်သေးပါဘူး။ မကြောက်ကြပါနှင့်။ သို့သော် ရှေ့ကို တစ်လှမ်းတက်လာလျှင်တော့ ပစ်ရလိမ့်မယ်။ သတိထားကြ' ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မြို့မတပ် ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်က 'ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း သေနတ်တွေရှိတာ မြင်ရဲ့ မဟုတ်လား'

တိလီ ။ ။ 'မြင်ပါတယ်၊ သေနတ်ကြီးတွေ ဒီလောက် ဝင့်နေကြတာ မမြင်ဘဲ နေမလား။' သို့သော် ခင်ဗျားတို့က တစ်ချက်ပစ်တိုင်း ကျွန်ုပ်တို့က ခြောက်ချက်ပစ်နိုင်တယ်။ သည်ခရီးလောက်မှာ ခင်ဗျားတို့ မတ်စကက် သေနတ်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မြင်းသေနတ်ဟာ ဘယ်သင်းက တာသွားတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိကြတယ် မဟုတ်လား' ဟု ပြောလိုက်သောအခါ...

မြို့မစစ်တပ်သည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ 'မင်းသားကလေး သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ' ဟု၍သာ သံပြိုင် ဟစ်အော်ကြလေ၏။

ယင်းသို့ ဖြစ်ပျက်နေစဉ် ကွန်နိုလိယတ်၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဂျွန်ဒီဝစ်သည် ထောင်နှင့် မနီးမဝေးတွင် မြင်းရထားကို ရပ်စေ၍ အစေခံတစ်ယောက်နှင့်အတူ ထောင်ကြီး၏ အခြားဘက် တံခါးမှ ဝင်ပြီးလျှင် ကွန်နိုလိယတ်၏

ရာပြည့်စာတိုက်

အခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့ရာ လမ်းခရီးတွင် ထောင်မှူး၏ သမီးချောကလေး ရိုဆာနှင့် တွေ့သဖြင့် ညီဖြစ်သူ၏ အကြောင်းကို စုံစမ်းမေးမြန်းလေ၏။ ရိုဆာကမူ ထောင်တွင်း၌ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း ခံရမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုအခါ၌ ပြီးဆုံးပြီဖြစ်သောကြောင့် စိုးရိမ်ဖွယ် မရှိတော့သည့်အကြောင်း၊ သို့သော် ထောင်ပြင်ဘက်မှ ဆူပွက်လျက်ရှိသော လူစု၏ ရန်မူမှုကိုသာ စိုးရိမ်ဖို့ ရှိတော့ကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်၌ ထောင်ပြင်မှ လူစု၏ ပွက်ပွက်ရိုက် ဆူညံသော အသံများသည် ထောင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာလေရာ ရိုဆာသည် ဖခင် ထောင်မှူး၏ လက်ပြုလိုက်ခြင်းကို မြင်သည်နှင့် တိမ်းရှောင် ထွက်သွားသည်တွင် ထောင်မှူးသည် ဂျွန်ဒီဝစ်ကို ခေါ်သွားလေ၏။

အခန်း ၂

ပေးတတ်တတ်တော်

ထောင်ကြီး၏ အပြင်၌ကား မြို့စောင့်တပ်သားများသည် အစိုးရတပ်မတော် သားများကို ထောင်အနီးအနားမှ ဆုတ်သွားကြစေရန် ဆူပူ တိုက်တွန်းလျက် ရှိရာ မြို့သူ မြို့သားများသည်လည်း မြို့စောင့်တပ်သားများ၏ တောင်းခံချက်ကို ဆူညံစွာ ထောက်ခံ၍ ဩဘာပေးကြလေ၏။ သို့ရာတွင် တပ်မတော်၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ကောင်တီလီသည် ဝတ္တရားကို ရိုသေသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် တစ်လက်မမျှ ဆုတ်ခွာဖယ်ရှားခြင်း မပြုဘဲ ထောင်ကို စောင့်ရှောက်ရန် စေလွှတ်လိုက်သော အစိုးရ၏ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် တင်းမာစွာ ခုခံချေပ ပြောဆိုလေ၏။

မြို့စောင့်တပ်သားများနှင့် မြို့သူမြို့သားတို့ကမူ တပ်မတော်သားများ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မိမိတို့ ထင်မြင်သလို အရမ်းပြုကျင့်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိရှိကြသည်နှင့် ကောင်တီလီတို့ လူစုအား ရှောင်ပေးရန် ဆူညံစွာ တိုက်တွန်းနေကြလေရာ နောက်ဆုံးတွင် ကောင်တီလီသည် နားအေးစေလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မိမိအား တိုက်တွန်းနေသော်လည်း

အချည်းနှီးရှိမည့် အကြောင်း၊ မိမိတို့အား ဖယ်ရှားစေလိုလျှင် အစိုးရထံသို့ သွားရောက် တောင်းဆိုသင့်ကြကြောင်းနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မြို့စောင့်တပ်စိုလ်က...

‘အစိုးရက အမိန့်ပေးလျှင် ခင်ဗျားတို့ ဖယ်ပေးမှာလား...’

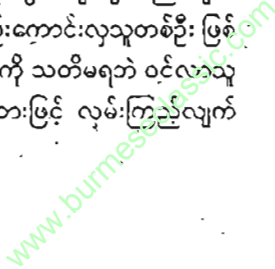
ဟု မေးရာ ကောင်တီလီက...

‘အစိုးရက အမိန့်ပေးလျှင် ဖယ်ပေးပါ့မယ်ဗျာ။ ဒီမှာ စောင့်နေရတာ ပျင်းတောင် ပျင်းပါသေးရဲ့’ ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် မြို့စောင့်တပ်သားများက ‘လာကြဟေ့ ငါ့လူတို့၊ တောင်းဟောလ် သွားပြီး အမိန့်တောင်းချေရအောင်။ လာကြဟေ့... လိုက်ခံကြဟေ့...’ စသည်ဖြင့် ဟစ်ခေါ်လျက် မြို့သူမြို့သားများနှင့်အတူ အစိုးရ အရာရှိကြီးများ စုဝေးရာဌာနဖြစ်သော တောင်းဟောလ် အဆောက်အအုံဆီသို့ ဆူညံစွာ ပြေးသွားကြလေကုန်၏။

ယင်းသို့ရှိစဉ် ဂျွန်ဒီဝစ်သည် ထောင်မှူးနှင့်အတူ ကွန်နိုလီယတ်၏ ထောင်ခန်းသို့ ဝင်သွားလေရာ ကွန်နိုလီယတ်မှာ အာဏာသားများက နှိပ်စက် စစ်ဆေးနေကြသည့် အခိုက်တွင် ခံစားရသော ဝေဒနာမှ စိတ်အာရုံ ပြောင်းစိမ့်သောငှာ လက်တစ်ဖက်ကို ကျယ်လောင်စွာ ရွတ်ဆိုနေလေ၏။ အာဏာသားများသည် ‘အမယ်လေး... အလိုလေး’ ဟူ၍ ညည်းတွားရမည့် အစား လက်ရွတ်နေခြင်းကို မြင်ကြရသောအခါ တိုး၍ ပြင်းထန်စွာ နှိပ်စက်ကြလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဂျွန်ဒီဝစ်တို့ ဝင်လာသော အချိန်တွင် ကွန်နိုလီယတ်မှာ လက်ကောက်ဝတ်တွင် သွင်သွင်ကျိုး၍ လက်ချောင်းကလေးများမှာလည်း စိမ့်ညက်ညက် ကြေလျက်ရှိသဖြင့် လက်တစ်ခုလုံးတွင် ကျပ်များစည်းလျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် လွန်စွာစိတ်ကြီး၍ အသည်းကောင်းလှသူတစ်ဦး ဖြစ်လေရကား ကွန်နိုလီယတ်သည် မိမိ၏ ဝေဒနာကို သတိမရဘဲ ဝင်လာသူ ဂျွန်ဒီဝစ်အား ကြည့်လင်ရွှင်ပျသော မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းကြည့်လျက်

ကျပ်စည်းထားသော လက်များကို ဆန့်တန်းကာ နှုတ်ဆက်မည် ပြုလေ၏။
ဂျွန်ဒီဝစ်သည် ယုယကြင်နာသော အမူအရာဖြင့် ကွန်နိုလီယတ်၏ နဖူးကို နမ်းရှုပ်ပြီးလျှင် စည်းထားသော လက်များကို ဖြည်းညင်းစွာ ကိုင်ယူ၍ မွေ့ရာပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်လေ၏။

ဂျွန် ။ ။ 'ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်... ငါ့ညီတော့ သိပ်ပြီး နာရှာမှာပဲနော်၊ ဖြစ်ရလေ ငါ့ညီရယ် ကျွတ်... ကျွတ်'

ယတ် ။ ။ 'နာပေမယ် ကျွန်တော်ဖြင့် အစ်ကိုကြီး မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရလို့ နာတာတွေ ပျောက်သွားသလိုပဲ ကိုကြီးရယ်'

ဂျွန် ။ ။ 'ငါ့ညီကို မြင်ရတာ ကိုကြီးတော့ ရင်ထုမနာ ဖြစ်လိုက် ပါဘိကွယ်၊ လဲပြီး ခဲလို့များရလျှင် ကိုကြီး ခံချင်ပါရဲ့ ညီရယ်'

ယတ် ။ ။ 'ကျွန်တော် ခံနေရပေမယ့် ကိုယ့်အတွက်ကို သတိမရ ပါဘူး၊ ကိုကြီးအကြောင်းကိုပဲ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိပါတယ်။ ဒါထက် ကိုကြီး ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်တယ် ဟုတ်လား'

ဂျွန် ။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ် ငါ့ညီရယ်'

ယတ် ။ ။ 'ဒါဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်နိုင်ပါတယ်၊ နည်းနည်း တွဲထူကြည့်စမ်း ကိုကြီး။ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်နိုင်ပါတယ် ကိုကြီးရဲ့'

ဂျွန် ။ ။ 'သိပ်ဝေးဝေးကြီး မလျှောက်ရပါဘူး ညီရယ်၊ မြင်း ရထား ပါခဲ့ပါတယ်။ ကောင့်တီလီတို့ရဲ့ စစ်တပ်နားမှာ စောင့်နေပါတယ်'

ယတ် ။ ။ 'ကောင့်တီလီ စစ်တပ်က ဘာလုပ်ဖို့ ဒီအနားမှာ ချထားတာလဲ ကိုကြီး'

ဂျွန် ။ ။ 'ငါ့ညီ ထောင်က ထွက်လာရာမှာ မြို့သူမြို့သား တွေက အနှောင့်အယှက် ပေးမှာကို စိုးရိမ်ကြဟန် တူပါရဲ့ ညီရယ်'

ယတ် ။ ။ 'ဪ... မြို့သူမြို့သားတွေ ရောက်နေကြသလား၊ ဒါကြောင့် ထောင်ပြင်ဘက်မှာ ဆူဆူညူညူတွေ ကြားလိုက်တာကိုး။ လူတွေ တော်တော်များသလား ကိုကြီး'

ရာပြည့်စာတမ်းစီရင်

ဂျွန် ။ ။ 'တော်တော်များတယ် ငါ့ညီ'
ယတ် ။ ။ 'ဒါဖြင့် ကိုကြီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝင်လာခဲ့သလဲ'
ဂျွန် ။ ။ 'လမ်းကြိုလမ်းကြားကလေးတွေက လှည့်ပြီး မောင်း လာခဲ့ရတာပေါ့ ညီရဲ့'

ထိုခဏ၌ ထောင်ပြင်မှ တိုး၍ ဆူညံသော အသံများ ဖြစ်ပေါ် လာလေရာ အမှန်မှာ ကောင့်တီလီသည် မြို့စောင့်တပ်သားများနှင့် စကား ဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယတ် ။ ။ 'လူတွေက ကျွန်တော့်ကို မုန်းလို့လား၊ ကိုကြီးကို မုန်းလို့လား'

ဂျွန် ။ ။ 'နှစ်ယောက်လုံးကို မုန်းနေကြတယ် ညီရဲ့၊ တို့ ညီအစ်ကိုမှာ ပြင်သစ်နဲ့ ဆက်သွယ်တယ်ဆိုပြီး မလိုမုန်းတီးသူများက ခွပ်စွဲ ထားကြတယ်'

ယတ် ။ ။ 'ဒါကို သူတို့က အပြစ်ဆိုကြတယ်လား၊ တယ်မိုက်တဲ့ လူတွေကိုး။ ဆက်သွယ်တဲ့အတိုင်း အထမြောက်ခဲ့လို့ရှိလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဟော်လန်ပြည်ကြီးကို ဘယ်ရန်သူမျိုးမှ မဖျက်ဆီးနိုင်ဘူး၊ ဟုတ်လား'

ဂျွန် ။ ။ 'ဒါက ကိစ္စမရှိဘူး ညီရဲ့၊ ကိုကြီး ဝိုးရိမ်ပုပန်နေတာက ပြင်သစ်ပြည်က ဒီလူဗီအမတ်ကြီးနဲ့ ကိုကြီးတို့ စာပေးစာယူ လုပ်တာတွေကို သိသွားလို့ရှိလျှင်... ဟော်လန်ပြည်ထဲက တဲ့ညီအစ်ကို လွတ်အောင် ထွက်ဖို့ အပုံကြီး ခက်သွားလိမ့်မယ်။ အမှန်အတိုင်းဆိုတော့ ကိုကြီးတို့က ကိုယ့် တိုင်းပြည် ကိုယ်ချစ်တဲ့အတွက် ကိုယ်ကျိုးတွေ အနစ်နာခံပြီး ဆက်သွယ်ကြ တာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ဒီစာတွေကို ဝိလျံမင်းသားတို့လူစု တွေ သွားလျှင် ကိုကြီးတို့ ဒုက္ခပဲ၊ ငါ့ညီက ဒီကို မလာခင် အဲဒီစာတွေကို မီးရှို့ပစ်ခဲ့ရဲ့ မဟုတ်လား...'

ယတ် ။ ။ 'ကိုကြီးနယ်... ကိုကြီးရယ်၊ ကိုကြီးဟာ စိတ်သဘော ထား အကြီးဆုံး၊ အမြင်မြတ်ဆုံး၊ အရည်အချင်း အပြည့်စုံဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းကို ထိုစာတွေက သက်သေခံနေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့...'

ရာပြည့်စာတမ်းစီရင်

ကျွန်တော်က ဒါတွေကို မီးရှို့ပစ်နိုင်ပါ့မလား၊ မရှိဘူး။ သိမ်းထားတယ် ကိုကြီးရဲ့။

ဥန်။ ။ 'ဟာ ဒါဖြင့် ဒုက္ခပဲ ငါ့ညီရေ၊ တို့ညီအစ်ကိုတော့ အသက်ရှင်နေနိုင်ဖို့ နည်းလမ်းမမြင်တော့ဘူး'

ယတ်။ ။ 'ဘယ်နှယ်ဟုတ်ရမှာလဲ... ကိုကြီးရယ်၊ အသက်ရှင်ရုံ မကဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ကြီးကျယ်ရဦးမှာပါ ကိုကြီးရဲ့...'

ဥန်။ ။ 'နေပါဦး၊ ဒါထက် စာတွေကို ဘယ်လို လုပ်ထား သလဲ'

ယတ်။ ။ 'ကျွန်တော် သားလိုချစ်တဲ့ ဗင်ဘီး(လ်) လက်ထဲမှာ အပ်ထားခဲ့တယ်၊ သူက ဒေါမြို့မှာ နေကယ်'

ဥန်။ ။ 'ဒါဖြင့်... ဗင်ဘီး(လ်)လည်း ဒုက္ခ ရောက်ရှာတော့ မှာပဲ ညီရယ်...'

ယတ်။ ။ 'မဟုတ်တာ ကိုကြီးကလဲ'

ဥန်။ ။ 'ဟုတ်ပါသော်ကော ... ညီရယ်၊ ဒီလိုလေ ... ဗင် ဘီး(လ်) ဟာက လူမာကလေး သော်လည်းကောင်း၊ လူပျော့ကလေး သော်

လည်းကောင်း တစ်ခုခု ဖြစ်ရမယ်။ လူမာကလေးဖြစ်ရင် ကိုကြီးတို့ အကြောင်းကို ကြားရာမှာ သူနဲ့ ချစ်ကျွမ်းဝင်ကြောင်းကို ကြားဝါလိုတဲ့ စိတ်မျိုးနှင့် ထုတ်ပြောလိမ့်မယ်။ လူပျော့ကလေးဆိုလျှင် ကိုကြီးတို့နဲ့ သိကျွမ်း

ဖူးတယ်ဆိုတာကို သူ ကြောက်လိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ လူမာကလေးဆိုလျှင် သူ ရဲလွန်းတာနဲ့ ပေါ်ကုန်ဖို့ရှိတယ်၊ လူပျော့ကလေးဆိုလျှင် ညှစ်အစ်ပြီး မေးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပေါ်တော့မှာပဲ။ ဒါကြောင့်... မာလျှင်လည်း

ပေါ်မှာပဲ၊ ပျော့လျှင်လည်း ပေါ်မှာပဲ။ ဒီတော့... သူလည်း ဒုက္ခ၊ တို့ညီအစ်ကို လည်း ဒုက္ခပေါ့။ ကိုင်း... ဒါဖြင့် အချိန်ရှိတုန်း ပြေးကြမပဲ ညီရေ'

ယတ်။ ။ 'မဟုတ်သေးပါဘူး ကိုကြီးရယ်၊ ဗင်ဘီး(လ်)ဆိုတာက ကျွန်တော် သင်ပြထားတဲ့ သူငယ်ကလေးပါ ကိုကြီးရဲ့။ သူ့စိတ်ကို ကျွန်တော်

အကုန်သိပါတယ်။ ကိုကြီး ပြောသလို လူမာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ လူပျော့ လည်း မဟုတ်ဘူး။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ ဖော်ပြောလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဒီစာတွေအကြောင်း ကို လုံးလုံး မသိဘူး ကိုကြီးရဲ့။

ဥန်ဒီဝစ်သည် အံ့ဩသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေပြီးနောက်... ဥန်။ ။ 'ဒီလိုလား၊ ကိုင်း ဒါဖြင့် စာတွေကို မီးရှို့ပစ်ဖို့ မြန်မြန်

မှာလိုက်ကြဖို့ ရှိတာပေါ့'

ယတ်။ ။ 'ဘယ်သူ့ကို လွှတ်ပြီး ပြောခိုင်းမလဲ'

ဥန်။ ။ 'ကိုကြီးရဲ့ အစေခံ ကရိတ်ကို လွှတ်ရအောင်၊ ငါ့ညီကို တွဲဖို့ ခေါ်လာခဲ့တယ်။ သူ ယခု ပါလာခဲ့တယ်'

ယတ်။ ။ 'နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ ကိုယ့်အကြောင်းခြင်းရာ တွေကို ရှင်းလင်းပြမယ့် သက်သေခံစာတွေကို မီးရှို့ပစ်လို့ တော်ပါ့မလား ကိုကြီးရယ်'

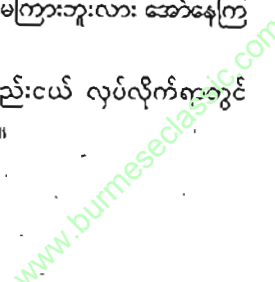
ဥန်။ ။ 'ရှင်းလင်းတာက နောက်၊ သေကုန်တာက အရင် ဖြစ်နေလိမ့်မယ် ငါ့ညီရဲ့'

ယတ်။ ။ 'ဒီစာတွေကို သူတို့ တွေ့လျှင် ကျွန်တော်တို့ကို သတ်မှာ အမှန်ပဲလား ကိုကြီးရယ်'

ထိုခဏ၌ ထောင်ပြင်မှ လူများသည် ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သော အသံများဖြင့် ဆူညံစွာ ဟစ်အော်လျက် ရှိကြလေရာ ဥန်ဒီဝစ်သည် ညီ၏ မေးခွန်းကို မဖြေမီ အသံများဝင်လာသော ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လက်ညှိုး ညွှန်ပြလေ၏။

ဥန်။ ။ 'သတ်မှာ အမှန်ပဲ ညီရဲ့၊ မကြားဘူးလား အော်နေကြ တာ'

ဟု ပြောရင်း ပြတင်းပေါက်ကို အနည်းငယ် လှုပ်လိုက်ရာတွင် အော်ဟစ်သံများသည် ပီသစွာ ဝင်လာလေ၏။

'သစ္စာဖောက်တဲ့ ညီအစ်ကို သတ်လိုက်...'

'လူပြည်မှာ အရှင်မထားနဲ့...'

'သတ်ဆို မြန်မြန်သတ်ကြ...'

၎င်း ကြွေးကြော်သံများကို ကြားရသောအခါ ကွန်နိုလီယတ်မှာ ယုံမှားခြင်း ကင်းရှင်းသဖြင့် အစေခံကို ခေါ်သွင်းစေရာ အပြင်၌ စောင့်လျက် ရှိသော အစေခံ ကရိတ်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

ဈွန်။ ။ 'ကိုင်း... ငါ့ညီ မှာစရာရှိတာ မှာပေတော့၊ ကောင်းကောင်း မှတ်ပြီး သွားနော် ကရိတ်...'

ယတ်။ ။ 'နှုတ်နဲ့မှာလို့ မဖြစ်ဘူး ကိုကြီးရဲ့၊ စာနဲ့ရေးမှ ဖြစ်မယ်၊ နှုတ်နဲ့ဆိုလျှင် ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး'

ဈွန်။ ။ 'ငါ့ညီက စာရေးနိုင်ပါ့မလား'

ယတ်။ ။ 'စက္ကူနဲ့ ခဲတံကိုသာ ပေးပါ၊ ကျွန်တော် ဖြစ်အောင် ရေးပါ့မယ်'

ဈွန်ဒီဝစ်သည် သမ္မာကျမ်းစာအုပ်မှ ပထမစာရွက်လွတ်ကို ဆုတ်ယူ၍ မိမိ၏ ခဲတံနှင့်တကွ ကွန်နိုလီယတ်အား ပေးလိုက်ရာ ကွန်နိုလီယတ်သည် ကျိုးကြွလျက်ရှိသော လက်ချောင်းတို့၏ အကြားတွင် ခဲတံကို ညှပ်ကာ ရေးသားရာတွင် သွေးများသည် ခဲတံ၏ ဖိနှိပ်ခြင်းအတွက်ကြောင့် အဝတ်ပေါ်သို့ စိမ့်ထွက်လာလေ၏။

၎င်းစာမှာကား...

သားတော်မောင် ဝင်ဘီး(လ်)၊

ယခင်က ကျွန်ုပ် အုပ်နှံထားခဲ့သော စာအုပ်ကို မီးရှို့လိုက်ပါလေ။ အထုပ်ကိုလည်း မဖြေနှင့်၊ ဓားများကိုလည်း မဖတ်လေနှင့်။ ချက်ချင်း မီးရှို့လိုက်ပါလေ။ ထိုစာများတွင် လူသိလျှင် သေစေတတ်သော အကြောင်းအရာများ ပါသည်။ မသိချင်လေနှင့်၊ ၎င်းအထုပ်ကို မီးရှို့မှသာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့

ရပြန်တော့မိမိ

ရပြန်တော့မိမိ

ရပြန်တော့မိမိ

ရပြန်တော့မိမိ

ရပြန်တော့မိမိ

ရပြန်တော့မိမိ

ရပြန်တော့မိမိ

ရပြန်တော့မိမိ

ရပြန်တော့မိမိ

ရပြန်တော့မိမိ

ရပြန်တော့မိမိ

ရပြန်တော့မိမိ

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အသက်ချမ်းသာဖို့ ရှိသည်။ မီးရှို့လိုက်ပါလေ။

ကွန်နိုလီယတ် ဒီဝစ်

ခင်ဂျ ခုနစ်၊

ဩဂုတ်လ ၂၀ ရက်။

ဈွန်ဒီဝစ်သည် စာကိုယူ၍ အစေခံ ကရိတ်၏လက်သို့ အပ်ပြီးလျှင် ထောင်ပြင်ရှိ လူထုကို ကျော်လွန်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခရာတစ်ချက် မှတ်၍ အချက်ပေးရန် မှာထားပြီးနောက် လွတ်လိုက်လေ၏။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် အသင့် ပြင်ဆင်ကြပြီးနောက် နားစွင့်လျက် ရှိကြလေရာ၊ ခရာမှတ်သံတစ်ချက် ကြားရသော အခါတွင်မှ အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ဖြစ်ရာ၊ ၎င်း၏ လျှို့ဝှက်သော အမူအရာကို အကဲခတ်ရသော ပုလိပ် တစ်ယောက်သည် လူကောင်းသူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင် ဟူ၍ပင် ဆိုလောက်ဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။

ထိုသူမှာ သာမန် အဝတ်အစားမျိုးဖြင့် ဝတ်ဆင်ထား၍ လက်နက် တစ်စုံတစ်ရာမျှ ကိုင်ဆောင်ထားဟန် မတူပေရာ၊ အမြင်သေးငယ်၍ တောင့်တင်းမာကျောသော လက်မောင်းများနှင့် ဖြူစင်နူးညံ့လှသဖြင့် အလုပ်ကြမ်းနှင့် မတွေ့ဖူးသော လက်များ ရှိလေသည်။

ထိုသူ၏ အဖော်မှာ စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၍ ဓားရှည်ကို လွယ်လျက်ရှိရာ၊ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်သည် တောင်းဟောလ်အနီးသို့ ရောက် ကြသောအခါတွင် တစ်ခုသောချောင်သို့ ဝင်ပြီးနောက်၊ လူစု၏ အပြုအမူ များကို အကဲခတ် နေကြပြန်လေ၏။

တောင်းဟောလ် အပြင်မှ ဆူပူနေကြသော လူထု၏ အသံများကို ကြားရဟန် လက္ခဏာနှင့် လူတစ်ယောက်သည် ဝရန်တာမှ ထွက်ကြည့်သည် ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အသားဝါစပ်စပ်ရှိသော လူက...

- 'ဟိုဟာ ဘယ်သူလဲ...'
- ဟု မေးလိုက်ရာ ဓားကို လွယ်ထားသော သူက...
- 'လက်ထောက် မြို့ဝန်ပါပဲ'
- ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။
- 'ဘယ်လို လူစားထဲကလဲ၊ သိသလား'
- 'လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်'
- ထိုအခါ အသားဝါသော သူသည် ကျေနပ်ဟန်မတူသော မျက်နှာ ထားမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့်၊ ဓားလွယ်နှင့်လူက မိမိ၏ စကားကို ပြင်ဆင် လိုသော လက္ခဏာနှင့်...
- 'သေသေချာချာတော့ ကျွန်တော် မသိရပါ အရှင်၊ သူပြေးလှူပြော လောက်နှင့် ပြောရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်...'

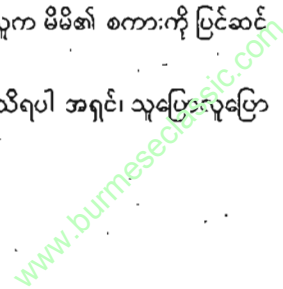
အခန်း ၃

ဥန်ဒီဝစ်၏ တပည့်

ထောင်ပြင်မှ လူစု၏ ဆူညံမှုကြောင့် ဒီဝစ်ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် ထောင်တွင်းမှ သုတ်ခြေတင်၍ ထွက်သွားကြသောအခါ၌ မြို့သူမြို့သား တစ်စုတို့သည် တောင်းဟောလ်သို့သွား၍ ကောင့်တိလီ၏ မြင်းတပ်ကို ထောင်အနီးမှ ထွက်ခွာသွားစေရန် အမိန့်စာ တောင်းခံလျက် ရှိကြလေပြီ။

ထောင်နှင့် မနီးမဝေး၌ လူတစ်ယောက်သည် အဖော်တစ်ယောက် နှင့် အတူ လူစု၏ အပြုအမူကို စိတ်အားထက်သန်သော မျက်နှာထားနှင့် အကဲခတ်လျက်ရှိရာ လူစုသည် တောင်းဟောလ်သို့ သွားကြသောအခါတွင် ထိုသူသည် မိမိ၏ အဖော်ကိုခေါ်၍ မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်ပါသွားလေ၏။ ထိုသူမှာ အသက် ၂၀ ကျော် အရွယ်ရှိပြီဖြစ်ရာ မိမိ၏ မျက်နှာကို လူသူ လေးပါးတို့ မမြင်မတွေ့စေလိုသည့် လက္ခဏာနှင့် ဦးထုပ်ကို ရှေ့သို့ ခပ် ငိုက်ငိုက်ဆောင်းလျက် လည်စည်းပဝါကြီးဖြင့် မျက်နှာမှ ရွေးတို့ကို မကြာ ခဏ သုတ်သိမ်းလေ့ ရှိလေ၏။

ထိုသူမှာ သိမ်းငှက်ကဲ့သို့ စူးစိုက်သော မျက်လုံးများနှင့် ရှည်၍ ချွန်သော နှာခေါင်းရှိသည်ဖြစ်ရာ ၎င်း၏ ပါးစပ်မှာ အစဉ်မပြတ် ခပ်ပွင့်ပွင့် ထားတတ်သော အလေ့အကျင့် ရှိလေသည်။ ထိုသူ၏ အသားမှာ ဝါစပ်စပ် အရောင်ရှိ၍ လမ်းလျှောက်သောအခါ၌ ခပ်လျှိုးလျှိုး လျှောက်တတ်သည်

ဟု ထပ်လောင်း၍ ပြောလိုက်လေ၏။

အသားဝါသော လူကလည်း တင်းမာသော မျက်နှာထားနှင့် 'ကြည့်ကြရဦးမှာပဲ' ဟု ဆိုကာ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရပ်ကြည့်နေကြလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ လူထုကြီးက 'အမိန့်စာ ပေးပါ၊ အမိန့်စာ လိုချင်ပါတယ်' စသည်ဖြင့် ဟစ်အော်ကြွေးကြော်လျက် ရှိကြလေရာ ခေါင်းဆောင် လုပ်လာသော လူကလည်း ဝရန်တာမှာ ရပ်လျက်ရှိသော လူအား မြို့ဝန်ကြီးကို တွေ့လိုကြောင်းနှင့် တောင်းခံပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ မြို့ဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ဝရန်တာသို့ ထွက်လာ၍ အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းလေရာ လူထုကမူ ဆူမြဲတိုင်း ဆူပူနေကြ၍ အချို့ကလည်း တောင်းဟောလ်အတွင်းသို့ အတင်းဝင်ရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြလေ၏။

မြို့ဝန်ကြီးသည် မိမိကိုယ်တိုင် လက်ခံ၍ မေးမြန်းခြင်း မပြုဘဲ ကိစ္စပြီးစီးမည် မဟုတ်ကြောင်းကို သိမြင်သည်နှင့် ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ရလေရာ လူအများလည်း သူ့ထက်ငါ တိုးတော့ကာ ဝင်ကြဆဲတွင် အသားဝါသော လူသည် ထိုနေရာမှ တောင်းဟောလ်အတွင်းသို့ မမြင်နိုင်သောကြောင့် နေရာပြောင်းလဲမည် ပြုလေ၏။ ထိုအခါ ဓားလွယ်နှင့် လူက...

'သတိပြုပါ အရှင်'

'ဘာ သတိပြုရမှာလဲ'

'ဒီလူစုထဲမှာ အရှင်ကို သိတဲ့လူ ပါကောင်း ပါ ပါလိမ့်မယ်'

'ဟုတ်ပါရဲ့လေ၊ ဒီနေရာကနေပြီး ကြည့်ကြလျှင် တော်လောက ပါပြီ။ ဒါထက် အမိန့်စာ တောင်းနေကြတာ ပေးမှ ပေးပါမလား ဟင်...'

'ပေးလိုက်လျှင်တော့ ဒီဝစ်တို့ ညီအစ်ကို သေရုံရှိမှာပေါ့' အရှင်'

'သေလျှင်ကော... ဘယ်နှယ်တတ်နိုင်မလဲ'

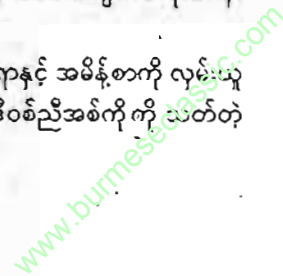
ထိုအခါ ဓားလွယ်နှင့် လူသည် ရက်စက်သော အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် ထိုစကားကို ကြားရသည်နှင့် အံ့သြသော အမူအရာနှင့် ဆရာဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ တောင်းဟောလ်အခန်းကြီး အတွင်းမှ ဆူညံသော အသံများ ပေါ်ထွက်လာလေရာ... ၎င်းအသံများအနက်တွင် 'အမိန့်စာ ပေးပါ... အမိန့်စာ ရချင်ပါတယ်' ဟူသော အသံများသည် တိုး၍ တိုး၍ ထွက်လာလေ၏။ အတန်ငယ်ကြာလတ်သော် အသံများသည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် ထပ်လောင်း၍ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြန်လေရာ လူများသည် အဆောက်အအုံ၏ ပြင်ဘက်သို့ တိုးထွက်လာကြပြန်၍ ၎င်းထိုအနက်တွင် လူတစ်ယောက်သည် စာတစ်ရွက်ကို လက်တွင် မြှောက်ကိုင်ကာ ယမ်းရင်း အလွန်အမင်း ဝမ်းမြောက်သော အမူအရာနှင့် အပြေးအလွှား ခုန်ပေါက်လာလေ၏။ ထိုသူမှာ ဆရာဝန် တစ်ကီလေယာပင် ဖြစ်၍ စာရွက်ကို မြှောက်ယမ်းရင်း... 'ရခဲပြီ၊ ရခဲပြီ' ဟု အသံကုန် ဟစ်အော်လျက် ရှိလေ၏။

ဆရာဝန် တစ်ကီလေယာသည် ရှေ့ဆုံးမှ စာရွက်ကိုယမ်းလျက် ထောင်ကြီးဆီသို့ ပြေးသွားလေရာ လူထုသည် ၎င်း၏နောက်မှ စုပြုံကာ လိုက်ပါ သွားကြသဖြင့် ထိုဆရာတပည့် နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း နောက်ဆုံးမှ လိုက်သွားကြလေ၏။

ထောင်အနီးသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကောင်တီလီ၏ မြင်းတပ်သည် ရှေးနည်းအတိုင်း ရှေ့မှဆီးကာလျက် ရှိလေရာ တစ်ကီလေယာသည် မြို့စောင့်တပ် ဗိုလ်မှူး၏လက်သို့ စာရွက်ကို ပေးအပ်လိုက်သည်နှင့် မြို့စောင့်တပ် ဗိုလ်မှူးသည်လည်း စာရွက်ကိုယူ၍ ကောင်တီလီထံသို့ မိမိ၏ တပ်သားများနှင့်အတူ ချဉ်းကပ်ကြလေ၏။ ထိုအခါ ကောင်တီလီက... 'ရှေ့ကို မတိုးကြနဲ့၊ ရပ်လိုက်။ မရပ်လျှင် ပစ်လိုက်မယ်...' ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် 'အမိန့်စာ ပါတယ်...' ဟု မြို့စောင့်တပ်သားများက ဝိုင်းဝန်းဟစ်အော်ကြလေ၏။

ကောင်တီလီသည် အံ့သြသော အမူအရာနှင့် အမိန့်စာကို လှမ်းယူစဉ် 'ဒီအမိန့်စာကို လက်မှတ်ထိုးတဲ့ လူဟာ ဒီဝစ်ညီအစ်ကို ကို သတ်တဲ့

လူ အစစ်ပဲ။ ကျွန်ုပ်သာဖြစ်လျှင် လက်နှစ်ဖက်ကို အဖြတ်ခဲမယ်။ ဒီစာကို လက်မှတ်မထိုးဘူး' ဟု လူအားလုံး ကြားလောက်အောင် အသံကျယ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနောက် မြို့စောင့်တပ် ဗိုလ်မှူးသည် အမိန့်စာကို ပြန်ယူမည်ဟု လက်လှမ်းလိုက်ရာ ကောင့်တီလီသည် လှမ်းထားသောလက်ကို တွန်းဖယ် လျက် 'ဒီစာမျိုးဟာ အရေးကြီးတယ်၊ ပြန်မပေးနိုင်ဘူး။ ကျွန်ုပ် သိမ်းထား ရမယ်...' ဟု ပြော၍ စာကိုခေါက်ပြီးလျှင် အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက် လေ၏။ ၎င်းနောက် ကောင့်တီလီသည် မိမိ၏ စစ်သားများဘက်သို့ လှည့်၍ 'တပ်တော်သားများ လက်ယာဘက်သို့ လှည့်၊ ဖြည်းဖြည်းသွား' ဟု အမိန့် ပေးပြီးမှ မြို့စောင့်တပ်သားများအား 'လူသတ်သမားတွေ၊ မင်းတို့ သဘော အတိုင်း လုပ်ရန်ကြပေတော့' ဟု ပြောကာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ထိုအခါ လူထုသည် ဆူညံစွာ ဟစ်အော်ကြွေးကြော်ကာဖြင့် ကောင့်တီလီတို့ ဆုတ်ခွာ သွားကြသလောက် ရှေ့သို့တိုး၍ ချီတက်လာကြလေ၏။

ဒီဝစ်ညီအစ်ကိုတို့သည် ထောင်ကြီးမှ ဆင်းလာကြ၍ လှေကားရင်း သို့ ရောက်ကြရာတွင် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိသော ထောင်မှူး၏သမီး ရိုဆာနှင့် တွေ့သဖြင့် ရိုဆာက လူစုသည် မြို့ဝန်ထံသို့ အမိန့်စာတောင်းရန် သွားကြကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။

- ဥျန်။ ။ 'ဘာ အမိန့်စာလဲ ငါ့သမီးရဲ့'
 - ဆာ။ ။ 'ကောင့်တီလီ စစ်တပ်ကို ထောင်ကြီးမှ ထွက်ခွာ သွားစေဖို့ အမိန့်ပါတဲ့'
 - ဥျန်။ ။ 'ဟိုက် ... ဒီလိုဆိုလျှင် မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ ဘယ်နှယ် လုပ်ကြပါမယ်'
 - ဆာ။ ။ 'ကျွန်မ တစ်ခု အကြံပေးချင်ပါတယ်'
 - ဥျန်။ ။ 'ဆိုစမ်းပါ သမီးရယ်'
- ထိုအခါ ရိုဆာက ထောင်ရှေ့တံခါးကြီးမှ မထွက်ဘဲ နောက်တံခါးမှ

ရာပြည့်စာပေတိုက်

ထွက်ကြဖို့အကြောင်း၊ တံခါးသော့ကိုလည်း ဖခင်၏အိတ်ထဲမှ မိမိ နှိုက်ယူ ထားပြီးကြောင်း၊ ဥျန်ဒီဝစ် စီးလာခဲ့သော မြင်းရထားကိုလည်း နောက်တံခါးမှ ပြောင်းရွှေ့ စောင့်ဆိုင်းနေရန် ပြောထားပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတံခါးမှ ထွက်၍ လူပြတ်သော လမ်းများတစ်လျှောက် မောင်းနှင်သွားကြပါလျှင် အလိုရှိသော မြို့တံခါးသို့ ရောက်နိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။

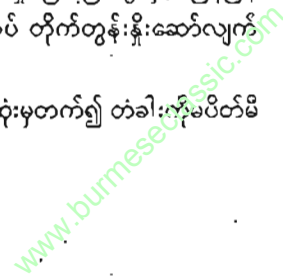
ထိုအခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် အဖိုးအခကို မမျှော်လင့်ဘဲ မိမိတို့အား ကူညီပေးသော မိန်းကလေးအား ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ကြလေရာ ကွန်နိုလီယတ်က မိမိလက်တွင် ယခုအချိန်၌ ကျေးဇူးဆပ်ရန် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မရှိသဖြင့် အခန်းတွင်း၌ရှိသော မိမိ၏ ကျမ်းစာအုပ်ကို သာလျှင် လက်ဆောင်အဖြစ်နှင့် ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။ ရိုဆာ ကလည်း မိမိ မဖတ်တတ်စေကာမူ ၎င်းကျမ်းစာအုပ်ကို ဘယ်အခါမှ မပျောက်စေရဘဲ မြတ်နိုးစွာ သိမ်းထားမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ထောင်ပြင်မှ လူထုသည် ဆူညံစွာ ဟစ်အော် ကြွေးကြော်လျက် ရှိကြလေရာ ဥျန်ဒီဝစ်သည် ညီဖြစ်သူ ကွန်နိုလီယတ်ကို လက်တွဲလျက် ရိုဆာ၏ နောက်မှ ထောင်နောက်ဆီသို့ တတ်နိုင်သမျှ လျင်မြန် စွာ သွားကြလေ၏။ တံခါးဝသို့ရောက်လျှင် မြင်းရထားသည် ရိုဆာ စီစဉ် ထားသည်အတိုင်း ထောင်ပြင်မှ အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာ ရိုဆာ သည် တံခါးကို သော့နှင့် ဖွင့်ပေးသဖြင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် တံခါးပေါက်မှ ထွက်ကြ၍ ဥျန်ဒီဝစ်သည် ညီဖြစ်သူအား ကြင်နာယုယစွာဖြင့် ရထားပေါ်သို့ တင်ပေးလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ထောင်ရှေ့မှ ဆူညံသောအသံများ ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် မြင်းရထားမောင်းသမားသည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်းပြင်းစွာနှင့် 'မြန်မြန် လှုပ်ကြပါ၊ မြန်မြန်... မြန်မြန်' ဟူ၍ တရစပ် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်လျက် ရှိလေ၏။

ဥျန်ဒီဝစ်သည် ရထားပေါ်သို့ နောက်ဆုံးမှတက်၍ တံခါးကိုမပိတ်မီ

ရာပြည့်စာပေတိုက်

ရီဆာအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရင်း ‘ဒီ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို ကယ်ဆယ်ရခြင်းအတွက် တစ်နေ့နေ့မှာ ဧကန်မှချ ကောင်းကျိုးကြီး ပေးပါ လိမ့်မယ်။ မိန်းကလေး ကျေးဇူးကို ကျွန်ုပ်တို့က မဆပ်နိုင်သော်လည်း ဆပ်မည်သူ ဧကန် ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောခဲ့လေသေး၏။ ထိုနောက်မှ တံခါးကိုပိတ်၍ မြင်းရထားသမားအား ‘တိုလ်ဟက်တံခါးကို မောင်းပွေ့’ ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ရထားသမားသည် မြင်းများကို ကြာပွတ်နှင့် အားကုန်ရိုက်ကာ နှင်လိုက်ရာ အလွန်စိတ်ထက်သော မြင်းများဖြစ်သည့်အလျောက် ခုန်၍ ထိုးလိုက်ကြရကား ဘီးများသည် မြေနှင့်ခွာတော့မတတ် လွှတ်ခနဲ နှောင့် လျက် ထွက်သွားကြလေ၏။ ကွန်နီလီယတ်၏ ခရီးစဉ်မှာ တိုလ်ဟက် တံခါးမှ ထွက်၍ မိမိတို့အတွက် စောင့်လျက်ရှိသော သင်္ဘောကလေး တစ်စင်းဖြင့် တိုင်းပြည်မှ ခွာထွက်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ရီဆာသည် ထွက်ခွာသွားသော မြင်းရထားကို မျက်စိတစ်ဆုံး တိုင်အောင် မျှော်ကြည့်ပြီးမှ တံခါးကိုပိတ်ကာ သော့ခတ်ပြီးလျှင် သော့ကို ရေတွင်းတစ်ခုထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

မြို့စောင့်တပ်သားများနှင့် လူထုသည် ကောင့်တီလီတို့ ထွက်ခွာ သွားကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထောင်ရှေ့တံခါးကြီးသို့ လာကြ၍ ထောင်မှူး အား တံခါးဖွင့်ပေးရန် အော်ဟစ် တောင်းဆိုကြလေရာ ထောင်မှူးကမူ တံခါး ဖွင့်ပေးရန် အမိန့်စာ မပါသောကြောင့် မဖွင့်နိုင်ကြောင်းနှင့် ငြင်းဆို လေ၏။

ထိုအခါ စိတ်မရှည်နိုင်သော လူထုသည် တိုင်ကြီးတစ်လုံးကို လှုပ်နှံ ကာ ဖြုတ်ယူလာခဲ့ကြပြီးနောက် သံတံခါးကြီးကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆောင့်ကြလေရာ အလွန် ခိုင်မာလှသော တံခါးကြီးဖြစ်စေကာမူ လူအား ကောင်းလှသည် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ချက်ထက်တစ်ချက် ပြုတ်ထွက်ဖို့ နီးကပ်လာလေ၏။

ရပြည်စာတိုက်

သို့ဖြစ်၍ ထောင်မှူးသည် တံခါးကြီး ပြုတ်ထွက်တော့မည့် အတူတူ မိမိက ဖွင့်ပေးရလျှင် ကောင်းချေမည်လောဟု စဉ်းစား စိတ်ကူးနေဆဲတွင် နောက်မှ ချဉ်းကပ်လာသော သမီးရီဆာကို မြင်သည်နှင့်...

‘ဘယ်နှယ်လဲ ငါ့သမီး၊ ဖွင့်ပေးလိုက်ရလျှင် မကောင်းပေဘူးလား’
‘ဘာလုပ် ဖွင့်ပေးရမှာလဲ၊ နေပေစေ အဖေရဲ့’
‘တော်တော်ကြာလို့ ဖွင့်လာတော့ ငါတို့ကို သတ်ကြလိမ့်မယ် ကွယ်...’

‘ဘာကြောင့် သတ်ရမလဲ၊ ပုန်းနေမှာပေါ့’
‘ဘယ်သွားပုန်းမလဲ၊ သမီးရဲ့’
‘တိတ်တိတ်ပုန်း အကျဉ်းသမားတွေထားတဲ့ မြေတိုက်ရှိတယ်’
‘ဟုတ်လား’
‘နီ ငါ့သမီးကော’
‘ကျွန်မလည်း လိုက်ပုန်းမှာပေါ့...’

‘ကိုင်း... ဒါဖြင့် လာပော့ သမီး၊ တယ်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ သမီးကွယ်’
ငှင်းနောက် သားအဖနှစ်ယောက်တို့သည် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသမား အား လျှို့ဝှက်စွာ သိုလှောင်ထားခဲ့ဖူးသော မြေတိုက်ရှိရာသို့ သွားကြ၍ မြေတိုက်တံခါးကို လျှို့ဝှက်သောနည်းဖြင့် ဖွင့်ပြီးနောက် လှေကားမှ ဆင်းကာ တံခါးကို ပိတ်လိုက်မိကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထောင်ရှေ့မှ တံခါးကြီး ဖွင့်လာ၍ လူအုပ်ကြီးသည် ဆူညံစွာ ညာသံပေးလျက် ထောင်တွင်းသို့ ပြေးဝင်လာကြလေ၏။

ထိုနောက် ကွန်နီလီယတ်ကို ချုပ်နှောင်ထားသည့် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ကြရင်း ‘ဒီဝစ်ကို သတ်မယ်’ ‘သစ္စာဖောက်သူတွေကို သတ်မယ်’ စသည်ဖြင့် ဆိုမြည်သွားကြလေကုန်၏။

အခန်း ၄
လူထု လက်ချက်

ဝါစပ်စပ်အသားရှိသော လူနှင့် ဓားကို လွယ်ထားသော သူတို့သည် ထောင်ကြီးနှင့် မနီးမဝေးမှ ရပ်လျက် လူထု၏ အပြုအမူများကို အကဲခတ်နေကြရာ လူတစ်ယောက်သည် ကွန်နိုလီယတ်ကို ချုပ်နှောင်ထားသောအခန်း ပြတင်းပေါက်မှ သံတိုင်ကို လှုပ်ခါရင်း 'ပြေးသွားပြီဟေ့... မရှိတော့ဘူး' ဟု ဟစ်အော်ကာ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုသတင်းကို ကြားရသောအခါ လူထုသည် ထိုမှ ဤမှ ပြေးလွှားကာ ယောက်ယက်ခတ် ဖြစ်နေကြလေရာ အသားဝါသော လူက မိမိ၏ တပည့်အား...

'ထွက်ပြေးသွားပြီ ဆိုပါကလား ကိုယ့်လူ'
'တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ဒီလူစုလက် ရောက်လျှင်တော့ သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကနွဲ့ သေရပြီပဲ'
'ဘာ တော်တာလဲ၊ ထောင်ထဲက ထွက်နိုင်ပေမယ့် မြို့ပြင် ရောက်အောင် ထွက်ဖို့ လိုသေးတယ်'
'ဘာကြောင့်လဲ... အရှင်၊ တံခါးတွေ ဖွင့်ထားတယ် မဟုတ်လား'
'အခါတိုင်း ဖွင့်ထားပေမယ့် ဒီကနေ့ ပိတ်ထားလျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ'
'တံခါးတွေကို ပိတ်ထားဖို့ ဘယ်က အမိန့်ပေးလို့လဲ'
'မဆိုနိုင်ဘူးလေ၊ မလိုတာ ဆိုတာမျိုးဟာ ဖြစ်တတ်လွန်းလို့ ပြောရတာပဲ'

ကျင့်စဉ်စာပေတိုက်

လက်ချက်

ထိုအခါ တပည့်ဖြစ်သူသည် ဆရာလုပ်သူ၏ အမူအရာကို မသက်သာသော စိတ် ဖြစ်လာ၍ ကွန်နိုလီယတ်အတွက် စိတ်လေးမိလေ၏။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့မှာမူ ထောင်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြီးနောက် လူသူလေးပါးတို့ သင်္ကာမကင်းခြင်း မဖြစ်ကြစေရန် မြင်းရထားကို လွန်မင်းစွာ မနှင့်စေဘဲ ခပ်မှန်မှန် မောင်းစေဖို့ ပြောပါသော်လည်း ရထားမောင်းသမားမှာ ကြောက်စိတ် မွန်နေသည်ဖြစ်၍ ကဆုန်ချလျက်သာလျှင် မောင်းနှင်လာခဲ့လေ၏။ နောက်ဆုံး၌ မြင်းရထားသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်ဖြစ်၍ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ကြရာတွင် မြို့တံခါးသို့ ဆိုက်ရောက်နေကြကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

'မောင်းလေ... ဘာကြောင့် ရပ်နေရသလဲ'
'တံခါး ပိတ်ထားတယ်'

ထိုခဏ၌ ဈေးဆိုင်ရှင်တစ်ဦးသည် မိမိ၏ဆိုင်ကို ကပျာကယာ ပိတ်ခဲ့၍ ကွန်နိုလီယတ်ကို သွားကြည့်မည် အကြံနှင့် ထောင်ကြီးဘက်သို့ သုတ်ခြေတင်လာခဲ့ရာ၊ မြင်းရထား ပြတင်းပေါက်၏ ပြင်ဘက်သို့ ဦးခေါင်းပြုထွက်၍ ကြည့်လိုက်သော ဂျန်ဒီဝစ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ရှေ့က လူနှစ်ယောက်ကို မိအောင်ပြေး၍ လိုက်လေ၏။ အနီးသို့ရောက်လျှင် ထိုသူသည် လူနှစ်ယောက်တို့အား အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြသဖြင့် လူသုံးယောက်လုံးသည် လမ်းပေါ်ရပ်တန့်ကာ မြင်းရထားဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေကြလေ၏။

မြို့တံခါး၌ကား မြင်းရထားသမားသည် တံခါးပျိုးအား တံခါးဖွင့်ပေးရန် ပြောသောအခါ...
'ခင်ဗျားတို့ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ၊ ဘာနဲ့ ဖွင့်ပေးရမှာလဲဗျ'
'သော့နဲ့ ဖွင့်ပေါ့ဗျ'
'သော့ရှိလျှင်... ကောင်းသားပေါ့'
'သော့ ဘယ်ရောက်လို့လဲ'

ကျင့်စဉ်စာပေတိုက်

'လူတစ်ယောက် ယူသွားတယ်'

ထိုအခါ ဂျွန်ဒီဝစ်သည် တံခါးမှ ဦးခေါင်းပြုထွက်၍ တံခါးမှူးအား ချော့မော့ တောင်းပန်၍ တံခါးဖွင့်ရန် ပြောလေ၏။

'ကျွန်တော် မှန်မှန်ပြောနေတာပါ။ သော့ကို လူတစ်ယောက် လာယူသွားပါတယ်'

'ဘယ်တုန်းကလဲ'

'ဒီကနေ့ မနက်ကပဲ'

'ဘယ်လိုလူလဲ၊ ပုံပန်း ဘယ်လိုနေသလဲ'

'အသားဝါစပ်စပ်နဲ့၊ အသက် ၂၀ ကျော်ကလေးလောက် ရှိဦးမယ်'

'ဘာကြောင့် သူ့ကို ပေးလိုက်ရသလဲ'

'သူမှာ မြို့ဝန်ကြီးဆီက လက်မှတ်ပါလာတယ်'

ထိုအခါ ကွန်နိုလီယတ်က ကြောက်အားတကြီး မရှိဘဲ တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် 'ကျွန်တော်တို့တော့... နေ့စေ့ပြီထင်တယ် ကိုကြီးရေ' ဟု ပြောသော်လည်း ဂျွန်ဒီဝစ်က မကြားချင်ပြု၍...

'နေပါဦးကွယ်... ဒီပြင် တံခါးတွေကော ဒီလိုပဲ ပိတ်ထားသလား'

'ဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး...'

'ကိုင်း ဒါဖြင့်... ရှေ့တံခါးကို မောင်းဟော ငါ့လူ'

ရထားသမားသည် အခြားတံခါးကို မောင်းရန် ရထားကို လှည့်လျက် ရှိစဉ် လူတစ်စုသည် လမ်းပေါ်တွင် စုရုံးလျက် ရှိကြလေပြီ။ ထိုလူစုအလယ်၌ ယခင် ဖော်ပြခဲ့သော လူသုံးယောက်လည်း ပါဝင်ကြလေရာ လူအားလုံးတို့သည် မြင်းရထားလှည့်၍ မောင်းလာသည်ကို မြင်ကြသောအခါ၌ တုတ်၊ ဓား စသော လက်နက်များကို မြှောက်ကိုင်လျက် လမ်းပိတ်ဆို့ရန် ကြိုးစားကြလေ၏။

ဂျွန်ဒီဝစ်ကမူ အသက်ဘေးအတွက် အရေးကြီးလျက် ရှိသောကြောင့် ဖယ်ရှားမပေးခဲ့လျှင် အတင်းဖြတ်၍ မောင်းနှင်ရန် အမိန့်ပေးလေရာ လူစု

သည် လမ်းတည့်တည့်မှ ဆီးလျက်... 'ရပ်လိုက်၊ ရပ်လိုက်' ဟု ဟစ်အော်ကြသော်လည်း ရထားသမားသည် မြင်းများကို ကြာပွတ်နှင့် ရိုက်ကာ ဇွတ်အတင်း မောင်းနှင်လေ၏။

မြင်းများသည် လူများဆီးကာလျက် ရှိသောကြောင့် ထိတ်လန့်သည်နှင့် ပတတ်ရပ်ကာ တန်ရပ်သွားသော်လည်း ကျောပေါ်သို့ ကြာပွတ်ထိသော အခါတွင် ရှေ့ကဘေးရန်ထက် နောက်ကဘေးရန်ကို ပိုမိုကြောက်ရွံ့သည်နှင့် လူစု၏ အလယ်သို့ အတင်းတိုးဝင် ဖြတ်သန်းပြေးလွှားလေရာကား ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးနောက် ဒီတ်ခနဲ မြောက်တက်သွားပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ ပြေးမြဲတိုင်း ပြေးကြလေ၏။

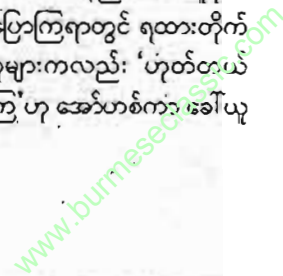
ထိုအခါ ကွန်နိုလီယတ်က 'တစ်ယောက်ယောက်ကို တိုက်မိပြီ ထင်တယ် ကိုကြီးရေ' ဟု ပြောသော်လည်း ဂျွန်ဒီဝစ်က 'မောင်းသာ မောင်းဟော၊ ပြန်မကြည့်နဲ့။ မောင်းသာမောင်း' ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။ ရထားသမားသည် ဆက်လက်၍ မောင်းသော်လည်း အတန်ငယ် မောင်းမိသော အခါ ရပ်တန့်ရလေ၏။

'ဘာဖြစ်တာလဲ ဟောလူ'

'ရှေ့မှာ ကြည့်ပါတော့'

ထိုခဏ၌ကား ထောင်ကြီးမှ လူထုသည် ကွန်နိုလီယတ်တို့ ထွက်ပြေးကြသည်ကို သိကြသည်နှင့် လှည့်၍ လိုက်လာကြလေရာ မြင်းရထား၏ ရှေ့တည့်တည့် လမ်းပေါ်တွင် အလုံးအရင်းနှင့် ရင်ဆိုင် ချီတက်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

'ဆင်းတော့ဟော... မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါတို့ကို မိသွားပြီ' ဟု ဂျွန်ဒီဝစ်က ရထားသမားအား ပြောဆဲတွင် ၅၀၀ ထက် မနည်းသော လူစုက 'ဟောဟိုမှာ သူတို့ရထားပဲ' ဟု ဆူညံစွာ အော်ပြောကြရာတွင် ရထားတိုက်ခံရသဖြင့် နောက်မှ ပြေးလိုက်လာကြသော လူများကလည်း 'ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... သူတို့ပဲ၊ ပြေးခဲ့ကြ... ပြေးခဲ့ကြ' ဟု အော်ဟစ်ကာ ခေါ်ယူလေ၏။

နောက်မှ လိုက်လာသော လူများအနက်တွင် ရထားတိုက်မိသဖြင့် သွေးရဲရဲ သံရဲရဲ ဖြစ်နေသော လူတစ်ယောက်ကိုလည်း ပွေ့လျက် ဆောင်ယူခဲ့ကြလေ၏။ ရထားသမားမူကား ကိုယ်လွတ်ရန်၍ ထွက်ပြေးရန် ပြောသော်လည်း ရထားပေါ်မှ မဆင်းဘဲ နေလေ၏။

မကြာမီအတွင်း မြင်းရထားမှာ ရှေ့မှ ပြေးလာသောလူစုနှင့် နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသော လူစု၏ အကြားတွင် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် မိလျက်ရှိလေရာ ရှေ့မှလာသော လူများအနက်မှ ပန်းပဲသမားတစ်ယောက်သည် လက်တွင် ကိုင်ဆောင်လာသော တူကြီးဖြင့် မြင်းတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းကို ထုလိုက်လေရကား မြင်းသည် တုံးခနဲ လဲကျသွားလေ၏။

ထိုခဏ၌ လမ်းတစ်ဖက်တွင်ရှိသော အိမ်တစ်ဆောင်မှ ပြတင်းပေါက် တရုတ်ကတ်သည် ဖြည်းညင်းစွာ ပွင့်လာ၍ အသားဝါစပ်စပ်ရှိသော လူသည် လမ်းပေါ်၌ ဖြစ်ပျက်နေသော အခြင်းအရာကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ချောင်းကြည့်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုသူ၏ နောက်၌ကား ဓားကိုလွယ်ထားသော လူသည် ကြင်နာသနားသော မျက်နှာနှင့် ငေးကြည့်နေလေ၏။

ထိုခဏ၌ ကွန်နိုလီယတ်သည် အရိုက်ခဲရပြီးလျှင် မြေပေါ်သို့ ထိုးလဲသွားလေ၏။

သို့ရာတွင် “အသည်းကောင်း” သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့် နာကျင်သော ဝေဒနာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လူးလဲ၍ ထလိုက်ရာ နောက်တစ်ချက် နှက်လိုက်ကြသဖြင့် လဲကျသွားပြန်လေ၏။ ထိုအကြိမ်၌မူ မထနိုင်အောင် ရှိနေတော့ပေရာ လူများသည် လဲနေသော ကွန်နိုလီယတ်အား တရုတ်ဆွဲ၍ လမ်းလယ်သို့ ထုတ်ပြီးလျှင် ဆူညံစွာ ဟစ်အော်ရှေ့ရွတ်နေကြသော လူစု၏ အလယ်သို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ဓားကိုလွယ်ကာ ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့်နေသော လူက မိမိဆရာအား ‘မကယ်တော့ဘူးလား အရှင်၊ အရှင်ရဲ့ ဆရာဖြစ်ဖူးတဲ့ ဂျွန်ဒီဝစ်ကိုလည်း သတ်ကြတော့မှာပဲ။ အရှင် မကယ်ဆယ်လျှင် ခများမှာ

သေရရှာတော့မယ်’ ဟု တောင်းပန် ပြောဆိုလေရာ အသားဝါစပ်စပ် ရှိသော အော်ရိန်းမင်းသားက ခက်ထန်တင်းမာသော မျက်နှာထားနှင့် ထိုသူဘက်သို့ ရုတ်တရက်လှည့်၍ ‘ကက်ပတီနီဒီကင်၊ အရေးအကြောင်းရှိလျှင် အဆင်သင့် ရှိစေရအောင် ကျွန်ုပ်၏ စစ်တပ်ကို မောင်းမင်း သွားကြည့်ထားလိုက်’ ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

‘ဒီလိုနေရာမှာ အရှင်တစ်ယောက်တည်း နေရစ်လို့ တော်ပါ့မလား အရှင်’

‘ကျွန်ုပ်အတွက် စိုးရိမ်မနေပါနဲ့၊ ခိုင်းတာကို လုပ်ချေပါ...’ ကက်ပတီနီဒီကင်မှာ မမြင်လိုသော အရာကို မကြည့်လိုသည်နှင့် သွက်သွက်ပင် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

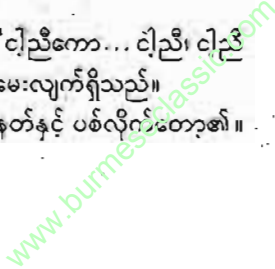
ထိုခဏ၌ ဂျွန်ဒီဝစ်သည် ရထားပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ မင်းသား ချောင်းကြည့်နေသော အိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ တိုက်တစ်တိုက်၏ ရှေ့ ခုံပေါ်သို့ တက်သွား၍ ‘ငါ့ညီကော... ငါ့ညီ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ’ ဟု တောင်မြောက် လေးပါးတို့ကို လှမ်းကြည့်နေလေ၏။

လူတစ်ယောက်က ‘သူ့ညီ မေးလိုက်ရတာ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ...’ ဟု ငေါက်ငမ်းကာဖြင့် ဂျွန်ဒီဝစ်၏ ဦးခေါင်းကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်ရာ ဦးထုပ်သည် မြေပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားလေ၏။

ဂျွန်ဒီဝစ်သည် သူ့ညီ၏ သွေးများ ချင်းချင်းနီသော လူတစ်ဦး၏ လက်များကို မြင်ရသည့်အခါ မကြည့်ဝံ့သည်နှင့် သနားဖွယ် ညည်းညူလျက် မိမိ၏ မျက်နှာကို လက်ဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်လေရာ မြို့စောင့်တပ်သား တစ်ယောက်က ‘ဪ... မကြည့်ချင်လို့ ပိတ်ထားသလား’ ဟု ငေါက်၍ ရိုက်လိုက်၏။

ဂျွန်ဒီဝစ်သည် ဒဏ်ရာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ‘ငါ့ညီကော... ငါ့ညီ၊ ငါ့ညီ ရေ... ဘယ်ကလဲ ဟေ့...’ ဟု အော်ဟစ်ကာ မေးလျက်ရှိသည်။

ဤတွင် တစ်ယောက်သောလူက သေနတ်နှင့် ပစ်လိုက်တော့၏။

အော်ရိန်းမင်းသားမှာမှ ထိုအခြင်းအရာကို အစမှ အဆုံးတိုင် ကြည့်ရက်လေသလော မပြောနိုင်ပေ။ သိရသလောက်မှာ လူများသည် အလောင်းများကို စက်တိုင်တွင် မြှောက်တင်လျက်ရှိကြစဉ် မင်းသားသည် ထိုလူစု၏ အနီးမှကပ်လျက် ဖြတ်သွားသော်လည်း မည်သူကမျှ ၎င်းအား ဂရုစိုက်၍ မကြည့်နိုင်ကြသဖြင့် မမြင်လိုက်ကြရပေ။

မင်းသားသည် တိုလ်ဟက်တံခါးသို့ ရောက်သွား၍ တံခါးသော့ကို တံခါးမျိုးအား ပြန်အပ်လျက်ရှိစဉ် ကက်ပတိန် ဒီကင် ဆိုက်ရောက်လာလေရာ မင်းသားက ယခုတိုင် မြို့တွင်းမှ မထွက်ရသေးသလောဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါ ဒီကင်က မိမိမှာ မြို့တံခါးများသို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု သွားရောက်သော်လည်း တံခါးများ ပိတ်ထားသည်ကိုသာ တွေ့ခဲ့ရကြောင်း၊ ယခုမိမိ ရောက်လာသော တံခါးမှာ တတိယတံခါး ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။

ကက်ပတိန်ဒီကင်သည် မင်းသားအား ရိုသေကိုင်းညွတ်သော အမူအရာနှင့် စကားပြောသည်ကို တံခါးမျိုး မြင်သောအခါ မိမိသည် ထိုသူအား အရောတဝင် ပြောဆိုခဲ့မိခြင်းများကို သတိရ၍ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်မိလေ၏။

သို့ရာတွင် မင်းသားသည် မည်သို့မျှ အမှတ်ထားဟန် မတူဘဲ ရွှေခရာကလေး တစ်ခုကို အင်္ကျီအိတ်မှ ထုတ်ယူ၍ ပါးစပ်၌တော့ကာ မှုတ်လိုက်လေရာ လူတစ်ယောက်သည် မြင်းတစ်စီးကို စီး၍ အခြား မြင်းတစ်စီးကို ကြိုးဖြင့်ဆွဲကာ ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

၎င်းနောက် မင်းသားသည် မိမိအား ပေးအပ်သော မြင်းကိုယူ၍ နင်းကွင်းတွင် ခြေမလျှိုဘဲ တစ်ခါတည်း လွှားတက်ပြီးလျှင် ကက်ပတိန် ဒီကင်ကို ခေါ်၍ ထွက်သွားလေရာ ဒီကင်သည် မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်ပါ သွားလေ၏။

အခန်း ၅

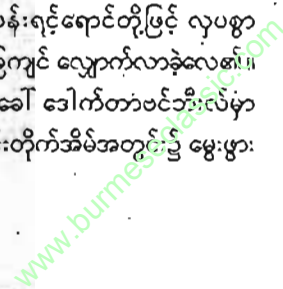
ဂဗန်းသမားနှင့် ဒုစိမ်းနီးချင်း

ပျန်ဒီဝစ်၏ အစေခံ ကရိတ်သည် မိမိ အရှင်သခင်၏ အကြောင်းကို မသိရာ ဘဲ မြင်းတစ်စီးနှင့် ထွက်လာခဲ့လေရာ ဟေ့ဂ်မြို့ကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိသော ရွာကလေးများကို ကျော်လွန်၍ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ သစ်ပင်ကြီးများ ညှပ်လျက် ပေါက်နေသော လမ်းကြီးတစ်လျှောက် စီးနင်းသွားလေ၏။

ဤအန္တရာယ် ကင်းလွတ်ပြီဟု ထင်ရသော အရပ်သို့ ရောက်သော အခါ ကရိတ်သည် မြင်းကို မြင်းဇောင်းတစ်ခုတွင် အပ်ထားခဲ့၍ တူးမြောင်း လှေကြိုဖြင့် ဆက်လက်သွားလေရာ တောင်ခြေရင်း၌ လေရဟတ်ကြီး အမြောက်အမြားရှိ၍ တောင်ကမ်းပါးယံ၌ တည်ထားသော ဒေါ်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လေ၏။

ဆိုပ်ကမ်း၌ လှေဆိုက်ပြီးသည့်နောက် ကရိတ်သည် မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် အမှတ်မဲ့ ဆင်းသက်ခဲ့၍ ပန်းနု၊ ပန်းရင့်ရောင်တို့ဖြင့် လှပစွာ ခြယ်လှယ်ထားသော ဗင်ဘီးလ်၏ နေအိမ်သို့ ခြေကျင် လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ကွန်နိုလီယတ် ဒီဝစ်၏ လော့ဒ်ဆန်း ခေါ် ဒေါက်တာဗင်ဘီးလ်မှာ ၎င်း၏ အဘိုးနှင့် ဖခင်တို့ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော ၎င်းတိုက်အိမ်အတွင်း၌ မွေးဖွား

ခဲ့လေရာ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ အသက်ရှင်စဉ် အခါက အိန္ဒိယနှင့် ကူးသန်းဆက်ဆံကာ ဖောက်ကားခြင်းအားဖြင့် ကြွယ်ဝ ချမ်းသာသော အခြေအနေသို့တိုင် ရောက်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ လယ်ယာချောင်းမြောင်းနှင့် တိုက်တာနေအိမ် တည်းဟူသော အမွေအနှစ်တို့အပြင် “ဂိလ်ဒါ” ခေါ် ဒတ်ချ်ဒင်္ဂါး ၁ ကျပ်၊ ပဲ တန် သည့် အသစ်ကျပ်ချွတ် လေးသိန်းမျှကိုလည်း သားဖြစ်သူအတွက် ထားခဲ့နိုင်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ “ဟီးရီး” ဖြစ်သော ကွန်နိုလီယတ် ဗင်ဘီးလ်မှာ ၎င်းငွေသားများအပြင် လယ်မြေတို့အပေါ်မှ တစ်နှစ်လျှင် ဂိလ်ဒါတစ်သောင်းခန့် ဝင်ငွေရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ၊ သုံးဖြုန်းခြင်း အလုပ်၌ ဝါသနာ ပါသူတစ်ယောက် မဟုတ်သောကြောင့် ငွေသားများကို မဆိုထားဘိ၊ မြေမှ ရရှိသော နှစ်စဉ်ကြေးကိုပင် မကုန်နိုင်သည်ဖြစ်၍ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် တိုးပွားလျက်သာ ရှိလေ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ “မင်ဟီယာဗင်ဘီးလ်” သည် သေခါနီးဆဲဆဲတွင် သားဖြစ်သူ ကွန်နိုလီယတ် ဗင်ဘီးလ်ကို ခေါ်၍ ‘ငါ့သားကြီး၊ မင်အတွက် ဖခင် စုဆောင်းထားခဲ့သော ငွေများနှင့် ပျော်ပျော်ကြီး နေရစ်ပေတော့။ ငါ့သားမှာ ခါးကုန်းအောင် အလုပ်လုပ်၍ ဝမ်းစာရှာမှီးရန် မလိုတော့ပြီ’ စသည်ဖြင့် မှာထားပြီးနောက် ဖခင်ဖြစ်သူလည်း အနိစ္စ ရောက်လေ၏။

ဖခင် သေဆုံးပြီးသည့်နောက် ဗင်ဘီးလ်သည် ဘိုးဘအစဉ်အဆက် နေထိုင်လာခဲ့သော ထိုတိုက်အိမ်ကြီး အတွင်း၌ ဆက်လက် နေထိုင်လာခဲ့ရာ ၎င်း၏ လော့ဒ်ဖားသား ဖြစ်သော ကွန်နိုလီယတ်ဒီဝစ်သည် သားတော်မောင် နာမည်ကြီးစိမ့်သောငှာ၊ အစိုးရဘက်တွင် ရာထူးဌာနန္တရ တစ်ခုခုရရှိအောင် ကြိုးစားပေးလိုသော်လည်း ဗင်ဘီးလ်သည် ငွေကိုလည်း မလို၊ ဂုဏ်ဒြပ်ကြီးခြင်းကိုလည်း မမက်မောသည်ဖြစ်၍ ငြင်းပယ်ခဲ့လေ၏။

သို့ရာတွင် ဗင်ဘီးလ်သည် အချိန်ကို အချည်းနှီး ဖြုန်းတီးခြင်း၏ အကျိုးမရှိခြင်း အကြောင်းကို နားလည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်နှင့်

ရပြန်တစ်ချိန်

သစ်ပင်ငယ်များနှင့် ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်များဆိုင်ရာ ဗဟုသုတကို ရှာမှီးစုဆောင်းရန် အထုံဝါသနာ ပါရှိသည့်အလျောက် ၎င်းတို့၏ အနေအထိုင်၊ အလေ့အထများနှင့်ဆိုင်သော အကြောင်းခြင်းရာတို့ကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်း၍ စာအုပ်ဖြစ်အောင် စီရင်ရေးသားခဲ့ဖူးလေသည်။

၎င်းခေတ်အခါက ဒတ်ချ်လူမျိုးများသည် ဂမုန်းပန်း ပြုစုပျိုးထောင်ခြင်း အလုပ်၌ ခေတ်အားလျော်စွာ အလွန်တရာ စိတ်ပါဝင်စားခြင်း ရှိတတ်ကြလေရာ ထိုအလုပ်မျိုးသည် အလွန်တရာ ငွေကုန်ကြေးကျ များလှသည်ဖြစ်၍ ဥစ္စာခန ပေါကြွယ်ဝလှသည့် အထက်တန်းစား လူကုန်ထဲများသာလျှင် တတ်နိုင်ကြသည် မှန်သော်လည်း ဗင်ဘီးလ်မှာ စီးပွားရေး အခြေအနေတောင့်တင်းသည်ဖြစ်၍ ထိုအလုပ်ကို လေ့လာလိုက်စား လာခဲ့လေ၏။

၎င်းပန်းမျိုးမှာ အရှေ့တိုင်းအရပ်မှ ဥရောပတိုက်သို့ တင်သွင်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေရာ ထိုစဉ်အခါက ဒတ်ချ်လူမျိုးများနှင့် ပေါ်တူဂီလူမျိုးများသည် ၎င်းပန်းမျိုးများကို သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင် စိုက်ပျိုးပြုစုလျက် ရှိကြလေသည်။

ဗင်ဘီးလ်မှာ ၎င်းအလုပ်တွင် မကြာမီ နာမည်ကြီးလာလေရကား အလက်ဇန္ဒြီးယားမြို့ရှိ ပိဋကတ်တိုက်များသို့ ရောမခရီးသည်များ သွားရောက် ကြည့်ရှုကြသည့်နည်းတူ ၎င်း၏ပန်းပျိုးခင်းများ၊ အခြောက်ခံသော အခန်းများ စသည်တို့ကို တစ်ပြည်တစ်နိုင်ငံမှ လာရောက် ကြည့်ရှုကြရလေသည်။

ပထမ၌ ဗင်ဘီးလ်သည် နှစ်စဉ်ရရှိသော ဝင်ငွေကို ၎င်းလုပ်ငန်းထဲသို့ သွင်းကာ ချဲ့ထွင်စိုက်ပျိုးလေရာ၊ ထိုနောက်၌ ဖခင်ထားခဲ့သော ဂိလ်ဒါ ဒင်္ဂါးတို့ကိုပါ ထည့်သွင်း လုပ်ကိုင်သဖြင့် ၎င်း၏လုပ်ငန်းသည် ကြီးကျယ်သည်ထက် ကြီးကျယ်လာလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်သည် ဂမုန်းပန်းအသစ်သုံးမျိုးကို ရှေးဦးစွာ စတင်တီထွင်လိုက်ရာ တစ်မျိုးကို ၎င်း၏ မိခင်အမည်အတိုင်း “ဂျိန်း” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

ရပြန်တစ်ချိန်

ဒုတိယတစ်မျိုးကို ဖခင်အမည်အတိုင်း “ဗင်ဘီးလ်” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တတိယတစ်မျိုးကို ၎င်း၏ “လော့ဒ်ဖားသား” အမည်အတိုင်း “ကွန်နီလီယတ်” ဟူ၍လည်းကောင်း နာမည်သစ်များဖြင့် မှည့်ခေါ်ထားလေ၏။

၁၆၇၂ ခုနှစ်၌ ကွန်နီလီယတ်ဒီဝစ်သည် ဒေါ်မြို့သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် ၎င်းမြို့သို့ အလည်အပတ် လာရောက်ခဲ့ဖူးရာ ထိုခေတ် အခါက ဒီဝစ်မှာ ၎င်း၏ သမ္မတဝါဒ အတွက်ကြောင့် လူမုန်းများလှ သော်လည်း မြို့သူမြို့သားများသည် ၎င်း၏သတ္တိကို နှစ်သက်အားရ သဘောကျလှသည်ဖြစ်၍ တစ်မြို့လုံးက ဥက္ကောဋေယျ ဖြစ်အောင် ခရီးဦးကြို ပြုကြလေ၏။

ဒီဝစ်သည် မိမိ၏မယားနှင့် သားသမီးများ လာရောက်ကြမည့်ဖြစ်၍ မိမိ၏ နေအိမ်ကို ပြင်ဆင်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့ပြီးလျှင်၊ မိမိ၏ လော့ဒ်ဆန်းခေါ် သားတော်မောင် ဗင်ဘီးလ်၏ နေအိမ်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ မြို့သူမြို့သားများသည် ဒီဝစ်၏ နိုင်ငံရေးဝါဒအတွက်ကြောင့် ၎င်းအား မုန်းတီးကြသလောက် ဗင်ဘီးလ်အားမူ နိုင်ငံရေးကို ရှောင်ကြဉ်၍ ပန်းများကိုသာ စိုက်ပျိုးနေသည့်အတွက် ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်း ရှိကြလေသည်။

ဗင်ဘီးလ်မှာ တွေ့သမျှသော လူတိုင်း၏ ချစ်ခင်ခြင်းကို ခံရသည် ဖြစ်သောကြောင့် လောက၌ လူများသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မုန်းတီးသည်ဟူ၍ မရှိနိုင်သလောက် မှတ်ထင်ခဲ့မိလေ၏။

စင်စစ်သော်ကား ဒီဝစ်ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တို့အား အော်ရိန်းမင်းသား၏ ပါတီဝင်များက မုန်းတီးသလောက်မျှ မကအောင် ဗင်ဘီးလ်အား တူးတူးခါးခါး မုန်းတီးလျက်ရှိသော လူတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ ထိုသူမှာ ဗင်ဘီးလ်၏ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သည့် “အိုင်ဇက်ဘော်စတဲလ်” ဆိုသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ ထိုသူသည် ဗင်ဘီးလ်နည်းတူ ဂမုန်းပန်းစိုက်ပျိုးခြင်း အလုပ်တွင် အလွန်တရာ အထုံဝါသနာကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

အိုင်ဇက်ဘော်စတဲလ်မှာ ဗင်ဘီးလ်ကဲ့သို့ ကြွယ်ဝသူတစ်ယောက်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မဟုတ်သဖြင့် အပတ်တကုတ် ရှာဖွေရရှိသမျှသော ငွေအားလုံးကို ထိုအလုပ် ထဲ၌ မြှုပ်ပြီးလျှင် တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံးသော စနစ် နည်းနာတို့ဖြင့် မိမိ၏ ဂမုန်းပန်းဥယျာဉ်ကို ပြင်ဆင်ပြုစု လာခဲ့လေ၏။

ထိုပန်းပင်မျိုးသည် အပူချိန်ဒီဂရီ မည်ရွေ့မည်မျှ လိုသည်၊ လေမည်ရွေ့ မည်မျှ လိုသည်၊ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော အင်အား မည်မျှရှိသည် အစရှိသော အခြင်းအရာတို့ကို အိုင်ဇက်သည် အလုံးစုံ သိနားလည်ပြီး ဖြစ်လေရကား ၎င်း၏ ပန်းဥယျာဉ်မှာလည်း လူချီးမွမ်းခံခဲ့ရသည်သာ ဖြစ်လေ၏။

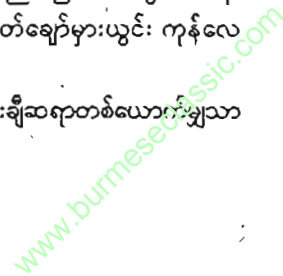
အိုင်ဇက်၏ ဥယျာဉ်မှ ဂမုန်းပန်း အသစ်အဆန်းတစ်မျိုး ပေါ်ထွက် ခဲ့ဖူးရာ၊ ၎င်းကို “ဘော်စတဲလ်” ဟူသော အမည်ဖြင့်မှည့်၍ ဖော်လန်ပြည် အတွင်းသာမက ပေါ်တူဂီပြည်သို့တိုင်အောင် သတင်းပျံ့နှံ့သွားသဖြင့် ၎င်းပြည် ဘုရင်၏ ချီးမွမ်းခြင်းကိုပင် ခံယူ ရရှိခဲ့ဖူးလေသည်။

၎င်းပန်းမျိုး၌ ဝါသနာပါသော ပြည်ရှင်မင်းတစ်ပါး ချီးမွမ်းပြောဆို ခြင်း ခံရသည့်အခါ ဥစ္စာရှင်မှာ မည်မျှလောက် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ရောက် သည် အကြောင်းကို ဝါသနာမပါသော ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ နားလည်ရန် ခဲယဉ်းလှ မိမ့်မည်။

ကွန်နီလီယတ် ဗင်ဘီးလ်သည် ဂမုန်းပန်း ရူး ရူးသဖြင့် စိုက်ပျိုးရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ၎င်း၏ နေအိမ်ကို ထိုကိစ္စအတွက် တစ်ဆင့်မြှင့်၍ ပြင်ဆောက်လိုက်သောအခါ၊ ၎င်း၏ အရိပ်အတွက်ကြောင့် အိုင်ဇက်၏ ပန်းပျိုးခင်းမှာ နွေရာသီတွင် အပူချိန်ဒီဂရီ တစ်ဝက်လျော့၍ ဆောင်းရာသီ တွင် အအေးချိန်ဒီဂရီ တစ်ဝက်ခန့်မျှ တိုးသွားလေ၏။ ထို့ပြင် လေဝင် လေထွက်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားလေရာ အိုင်ဇက်မှာ မိမိ၏ ခန့်မှန်းခြေများအားလုံး ချွတ်ချော်မှားယွင်း ကုန်လေ တော့၏။

ပထမ၌ အိုင်ဇက်က ဗင်ဘီးလ်သည် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်မျှသာ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဖြစ်သည် ထင်မှတ်၍ ၎င်း၏ကားများ အလင်းရောင် ရစိမ့်သောငှာ အဆောက်အအုံကို မြှင့်တင်ပေးသည်ဟု ယူဆခဲ့သောကြောင့် အောင်အညံ့ သည်းခံနိုင်သေး၏။

သို့ရာတွင် များမကြာမီအတွင်း ဗင်ဘီးလ်၏ ပြတင်းပေါက်များမှ ဂမုန်းပန်းသမားတို့၏ ကိရိယာတန်ဆာများနှင့် ပန်းဥများကို တွေ့မြင် ရသော အခါ၌မူကား အိုင်ဇက်သည် မိမိနှင့် ဂုဏ်တူဂုဏ်ပြိုင် အလုပ်လုပ်မည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေကြောင်း သိရှိရသည်ဖြစ်၍ အိမ်ခြေောင် အမြီးပြတ် သကဲ့သို့ ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်မျှ အခံရခက်လျက် ရှိလေတော့၏။

သို့ရာတွင် မကောင်းသော အခြင်းအရာကို ရုတ်တရက် လက်ခံရန် အလိုမရှိတတ်သော လူတို့၏ သဘာဝအတိုင်း ဗင်ဘီးလ်မှာ ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဂမုန်းပန်းကို ရေးခြယ်မည် ကြံစည်ရာတွင် သဘာဝကျ စေလိုသော ဆန္ဒဖြင့် အဆိုပါ ကိရိယာတန်ဆာများကို ပြတင်းပေါက်၌ ထားခြင်း ဖြစ်ကောင်းပါသေး၏ဟု အိုင်ဇက်က ချွတ်လင့်ပြီးလျှင်၊ မိမိ ဥယျာဉ်နှင့် ဗင်ဘီးလ်၏ ဥယျာဉ်တို့၏ အကြားတွင် ကာရံထားသော အုတ်နံရံသို့ တက်၍ ကြည့်လေရာ ဗင်ဘီးလ်၏ ဥယျာဉ်အတွင်း၌ ဂမုန်းပန်း စိုက်ပျိုးရန်အတွက် မြေကွက်ကို ပြင်ဆင်ထားရုံမျှမက ရေ၊ နေ၊ လေ စသည်တို့ အတွက်ပါ အလုံးစုံ အသင့်ပြင်ဆင်ထားခြင်းကို တွေ့ရှိလေရကား အိုင်ဇက်မှာ နှလုံးသား ကြေကွဲမတတ် ရင်ထဲ၌ အနာကြီးနာ၍ သွားချေ တော့၏။

ပန်းချီအတွက် မဟုတ်၊ ဂမုန်းပန်း စိုက်ပျိုးရန်အတွက် ပြင်ဆင် နေခြင်း ဒေကန်ဖြစ်လေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ အိုင်ဇက်မှာ အုတ်နံရံမှ လှေကားဖြင့် ပြန်ဆင်းလာသောအခါတွင် ခြေလှမ်းမှန်အောင် မဆင်းနိုင်တော့ဘဲ ခုလတ်မှ အောက်သို့ ကတုန်ကယင်နှင့် ထိုးကျသွားလေတော့၏။

၎င်းနောက် အိုင်ဇက်သည် မလိုအပ်သော အခြင်းအရာတစ်ခုကို မငြင်းနိုင်အောင် မှန်ကန်နေကြောင်း တွေ့ရသောအခါ၌ တတ်နိုင်သမျှ

ရရှိကြောင်းအတိုင်း

အဆိုဆုံးဖြစ်အောင် ကြိဖန်တွေးဆလေ့ရှိသော လူတို့၏ ဓမ္မတာသဘာဝ အတိုင်း၊ မိမိ၏ ဥစ္စာမဲ့မှုကြောင့် ခြစ်ခြတ်ကုတ်ကတ်စွာ လုပ်ရခြင်းများနှင့် ဗင်ဘီးလ်၏ ငွေကို ရေလိုသွန်ကာ ရက်ရောစွာ အလုပ် လုပ်နိုင်မည့် အကြောင်းများကို နှိုင်းယှဉ်ချက်ထုတ်ပြီးလျှင် မိမိမှာ ထိုသူနှင့် မည်သို့ နည်းနှင့်မျှ တူပြိုင် စိုက်ပျိုးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်းများကိုပါ ဆက်လက် စဉ်းစားမိလေတော့၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ဗင်ဘီးလ်မှာ အလွန်တရာ မုန်းတီးလှသော ရန်သူကြီး တစ်ယောက် ရရှိခဲ့လေပြီ။

အခန်း ၆

ဂမုန်းပန်းသမား၏ မုန်းတီးခြင်း

ဘော်စတဲလ်သည် ဂမုန်းပန်း စိုက်ပျိုးခြင်းအားဖြင့် စိတ္တသုခ ခံစားခဲ့ရာမှ ကြီးစွာသော စိတ်၏ ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေ၏။ ဗင်ဘီးလ်သည် မိမိအား ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်မည့် လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် အသိအမှတ် ပြုပြီးလျှင် တစ်စက်တာမျှ သက်သာခွင့်မရဘဲ နေ့ရှိသမျှ ကြီးစွာသော ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားလျက် ရှိလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်မှာ နဂိုအားဖြင့် စိတ်ကူးဉာဏ်ရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေ ရကား ဂမုန်းပန်းစိုက်ပျိုးခြင်း အလုပ်၌ လေ့လာလိုက်စားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလွန်တရာ လှပဆန်းကြယ်သော ပန်းများ စိုက်ပျိုးနိုင်သူ တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် နာမည်ထွက်လာပြီးလျှင် ယခင်က အတော်အတန် နာမည်ရခဲ့ပြီးသော ဘော်စတဲလ်မှာ လ ရောင်ကို နေရောင်လွမ်းဘိသကဲ့သို့ တိမ်မြုပ်သွားလေတော့၏။

မိမိ၏ ကျော်ကြားမှုအတွက်ကြောင့် အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်သည် မိမိအား ရန်သူကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် သဘောထားနေသည့်အကြောင်းကို ဗင်ဘီးလ်မှာ မသိရှာချေ။

ဤနည်းအတိုင်း နာမည်ကြီးလာခဲ့ရာ ဗင်ဘီးလ်မှာ နှစ်နှစ်မျှသော အချိန်အတွင်းတွင် မည်သည့် ဂမုန်းပန်း စိုက်ပျိုးသမားတစ်ယောက်မျှ မကျော်ကြားခဲ့ဖူးသေးအောင် ထင်ပေါ်ကျော်စောသော အခြေအနေသို့ ရောက်သွားသည်ဖြစ်၍ လူတိုင်းသည် ဗင်ဘီးလ်အကြောင်းကို ပြောဆို ချီးကျူးလျက် ရှိကြလေ၏။

ရပြည့်စာပေတိုက်

ဘော်စတဲလ်မှာမူ ဗင်ဘီးလ် နာမည်ကြီးလေလေ၊ မအိပ်နိုင် မစားနိုင် လေလေ ဖြစ်နေ၍ မှန်ပြောင်းတစ်ခုကို ဝယ်ယူပြီးလျှင် အလွန်တရာ မနာလို လှသော မျက်လုံးများဖြင့် ဗင်ဘီးလ်၏ ပန်းခင်းနှင့် ၎င်း၏ စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ပုံ များကို မိမိ၏ နေအိမ်ပြတင်းပေါက်မှ အချိန်ရှိသမျှ ချောင်းကြည့်နေလေ တော့၏။

နောက်ဆုံး၌ ဘော်စတဲလ်မှာ မနာလို မရှုဆိတ်နိုင်သော စိတ်အား ကြီးလှလေရကား ဗင်ဘီးလ်၏ ပန်းခင်းကို တိတ်တဆိတ် ချေမှုန်းဖျက်ဆီး ပစ်ရန် စိတ်ကူးမိလေ၏။

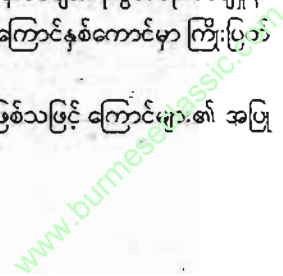
သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခဲ့ချေသော် မိမိကိုပင် စွပ်စွဲဖွယ်ရှိသည်ပြင်၊ အကယ်၍ အပြစ်ပေးခြင်းခံရမည် ဆိုပါက ဂမုန်းပန်းသမားတို့၏ လောက၌ ဘယ်နံရောအခါမျှ အသရေဆယ်နိုင်ဖို့ မရှိတော့ဘဲ၊ တစ်သက်ပတ်လုံး နာမည်ပျက်ဖွယ်ရာ ရှိသည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည်နှင့် ၎င်းအကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရလေ၏။

သို့ရာတွင် ညစ်ပတ်သော သဘောထားရှိသူတို့မှာ ပျက်စီးကြောင်း ကြံစည်ရာတွင် ရုတ်တရက် လက်မလျှော့တတ်ဘဲ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် မနေမနား အကြံထုတ်တတ်သော ဓမ္မတာ ရှိလေရကား ဘော်စတဲလ်မှာ နောက်ဆုံးတွင် အကြံတစ်ခု ရသွားလေ၏။

တစ်ညသ၌ ဘော်စတဲလ်သည် ကြောင်နှစ်ကောင်၏ ခြေထောက် များကို တစ်လခန့်မျှရှည်သော ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် ချည်ပြီးလျှင် ဗင်ဘီးလ်၏ ပန်းခင်းပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ရာ ကြောင်များသည် ထိုမှဤမှ ရန်းကန်ကြ သည်တွင် ၎င်းတို့၏ ခြေထောက်များတွင် ချည်ထားသောကြိုးသည် ဗင်ဘီးလ်၏ အလွန်လှပဆန်းကြယ်သော ဂမုန်းပင်များကို ပွတ်တိုက်ချေမှုန်း ပစ်ပြီးနောက် ၁၅ မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါမှ ကြောင်နှစ်ကောင်မှာ ကြိုးပြတ် ၍ လွတ်ထွက်သွားကြလေတော့၏။

ဘော်စတဲလ်မှာ မှောင်မိုက်သောည ဖြစ်သဖြင့် ကြောင်များ၏ အပြု

ရပြည့်စာပေတိုက်

အမှုကို မမြင်နိုင်သော်လည်း ၎င်းတို့၏ ညည်းတွားအော်မြည်သော အသံများကို ကြားရခြင်းအားဖြင့် ထိုမှဤမှ ရုန်းကန်ကြမည့် အကြောင်းကို စိတ်ကူးဖြင့်မှန်းလျက် အလွန်အကြူး အထူးဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေလေ၏။

ဘော်စတဲလ်သည် ထိုည၌ တစ်ရေးမျှ မအိပ်နိုင်ဘဲ နံနက်လင်းသော အခါ၌ မိမိ၏ပန်းခင်း ပျက်စီးနေသည်ကို တွေ့မြင်မည့် ဗင်ဘီးလ်၏ မျက်နှာကို မြင်လိုလှသည်ဖြစ်၍ မိုးလင်းဖိုကိုသာလျှင် ဆုတောင်းလျက် ရှိလေ၏။

မိုးလင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘော်စတဲလ်သည် ပန်းခင်းကို မြင်နိုင်သော မိမိ၏ ပြတင်းပေါက်မှ စောင့်မျှော်လျက် ကြည့်နေလေရာ ဗင်ဘီးလ်သည် မိမိ၏ ပန်းခင်းကို နံနက်စောစော ကြည့်လေ့ရှိသော ထုံးစံအတိုင်း အိမ်မှထွက်လာ၍ ပန်းခင်းသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဝှဲကျထားသော ခြေပြင်ကဲ့သို့ ဖြာလန်ကြွလျက်ရှိသော ပန်းခင်းနှင့် ကြွေမှုပြတ်သတ်လျက်ရှိသော ပန်းပင်များကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့် မျက်နှာတွင် သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားလေ၏။

ရန်သူ၏ ဒုက္ခကို မြင်ရခြင်းသည် သူခကြီးတစ်ခုဖြစ်သော လူယုတ်မာ တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း ဘော်စတဲလ်သည် ဗင်ဘီးလ်၏ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဆင်းရဲပင်ပန်းအောင် နှမြောဟန်ရှိသော ဗင်ဘီးလ်၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသောအခါတွင် မိမိ ခံခဲ့ရသမျှသော ဆင်းရဲဒုက္ခများသည် ပြေပျောက်သွားလေသကဲ့သို့ မှတ်ထင်လိုက်မိလေ၏။

သို့ရာတွင် “သူတော်ကောင်းကို နတ်စောင့်သည်” ဆိုသော စကားသည် ဤနေရာ၌ မှန်ဟန်တူချေ၏။ အကြောင်းသော်ကား ၎င်းပန်းခင်းတစ်ခုလုံးတွင် ဗင်ဘီးလ်က အထူးသဖြင့် အမြတ်တနိုး သဘောထားသည့် ဂမန်းပင် လေးပင်တို့သည် ပျက်စီးကြွေမှုသည် အထဲသို့ မပါဘဲ ထိုတစ်ခင်းလုံးတွင် ထိုလေးပင်မှ ပန်းဖူးကလေးတို့သည် ငေါက်ငေါက်ပါအောင် ထောင်ထဲ လျက် ရှိနေကြသောကြောင့်ပေတည်း။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဗင်ဘီးလ်မှာ နှိုင်းယှဉ်ဖွယ် မရှိအောင် ဝမ်းသာလုံးဆိုး သွားလေရာ ဗင်ဘီးလ်၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသော ဘော်စတဲလ်သည်လည်း ဗင်ဘီးလ် ဝမ်းသာသလောက် ဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်ရလေ၏။

ဘော်စတဲလ်သည် ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ရလေပြီတကားဟု မိမိ၏ ဆံပင်များကိုဆွဲ၍ သွားများ ကျွတ်ထွက်တော့မတတ် အကြိတ်ကာ ဝေးကြည့်နေလေ၏။

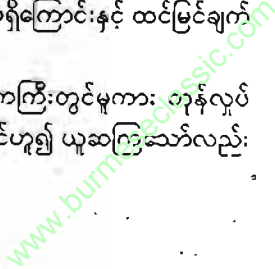
ဗင်ဘီးလ်သည် ထိုအခြင်းအရာကို ထောက်လှမ်း စုံစမ်းရာတွင် ယမန်ည၌က ကြောင်များမြည်သံ ကြားရသည်ဟု ပြောကြသည့်ပြင် ၎င်းတို့၏ ကုတ်ခြစ်ထားသော ခြေရာများကိုလည်း တွေ့မြင်ရသည်နှင့် ၎င်းတို့ပင် ဖြစ်မည်ဟု တွေးဆပြီးလျှင်၊ နောက်ညများ၌ ထိုကဲ့သို့ မဖြစ်စေခြင်းငှာ အစေခံတစ်ယောက်အား ပန်းခင်း အနီးရှိ တံတစ်လုံးတွင် အိပ်စေလေ၏။

ထိုအကြောင်းကို သိရှိရသော ဘော်စတဲလ်သည် မျက်ဆီးလိုသော အကြံအစည်ကို လက်မလျှော့သေးဘဲ “နေသေးသပဲ ချုံထဲက” ဟူသော စကားကဲ့သို့ ချက်ကောင်းကို ချောင်းလျက် နေခဲ့ပြန်လေ၏။

ထိုအချိန်အခါက ဟော်လန်ပြည် “ဟာလမ်မြို့” ဂမန်းပန်း စိုက်ပျိုးရေး အသင်းကြီးက “ဂမန်းပန်း အနက်ရောင်” ဖြစ်အောင် စိုက်ပျိုးနိုင်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်အား ဂီလ်ဒါဒါးဆုငွေ တစ်သိန်းပေးမည့် အကြောင်းနှင့် ကြေညာလိုက်လေရာ ၎င်းပန်းမျိုးမှာ အနက်ပိန်းသက်သက်ကို မဆိုထားဘိ၊ အနက်ရောင်နှင့် နီးကပ်သည့် အညိုရောင်ကိုပင် အပြောက် အကွက်၊ အစွန်းအထင်း မပါစေဘဲ စိုက်ပျိုးနိုင်သူ မရှိပူးသေးသောကြောင့် တစ်သိန်းမကဘဲ တစ်သန်းပေးသော်လည်း မည်သူမျှ ရရှိနိုင်ဖို့ မရှိကြောင်းနှင့် ထင်မြင်ချက်ပေးကြလေ၏။

သို့ရာတွင် ဂမန်းပန်းသမားတို့၏ လောကကြီးတွင်မူကား ဘန်လှုပ်ချောက်ချား သွားခဲ့လေ၏။ ထိုကိစ္စမှာ မဖြစ်နိုင်ဟူ၍ ယူဆကြသော်လည်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဝါသနာအိုး မှန်သမျှသည် ထိုအကြောင်းကိုသာ ပြောနေကြ၍ စိတ်ကူးဉာဏ် အမျိုးမျိုး ထုတ်လျက် ရှိကြလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်မှာ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း စိတ်ကူးဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသူ တစ်ဦး ဖြစ်လေရကား။ ၎င်းကြော်ငြာအကြောင်းကို ကြားရသောအခါတွင် လိုအပ်သော အနက်ရောင်ကို ဖြစ်အောင် စိုက်ပျိုးမည်ဟု သန့်ဋ္ဌာန် ချပြီးလျှင် အမျိုးမျိုးသော နည်းတို့ဖြင့် စမ်းသပ်စိုက်ပျိုးသည်ဖြစ်၍ အနီရောင်မှ အညိုပျော့ရောင်၊ ၎င်းမှတစ်ဖန် အညိုရင့်ရောင် စသည်ဖြင့် တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ရင့်သည်ထက် ရင့်အောင် စမ်းသပ်စိုက်ပျိုးခဲ့သဖြင့် “သစ်အယ်သီး ရောင်” အထိ အထမြောက် အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

ဆော်စတဲလ်သည်လည်း ၎င်းကြော်ငြာအရ စမ်းသပ်စိုက်ပျိုးရင်း ဗင်ဘီးလ်၏ ပန်းခင်းကိုလည်း ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုလာခဲ့ရာ မိမိမှာ အညိုရောင်အပျော့ကို အထမြောက်သော အချိန်တွင် ဗင်ဘီးလ်မှာ သစ်အယ် သီးရောင်အထိ အထမြောက်သွားခြင်းကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပျက်အားလျှော့ ပြီးလျှင် နောက်ဆုံးတွင် မိမိ၏အလုပ်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ဗင်ဘီးလ်၏ ပန်းခင်းကို ချောင်းကြည့်ခြင်းအားဖြင့်သာလျှင် အချိန်ကုန်လွန်စေ၏။

ဗင်ဘီးလ်သည် စိုက်ပျိုးခြင်း အလုပ်ကို ဥယျာဉ်အတွင်း၌သာ မဟုတ်ဘဲ အိမ်ခန်းအတွင်း၌လည်း ဆောင်ရွက်လျက်ရှိရာ၊ ဆော်စတဲလ် သည် ၎င်းအခန်းတွင်းသို့ မှန်ပြောင်းဖြင့် မြင်နိုင်သည်ဖြစ်၍ မျိုးဥများကို ဆေးရည်စိမ်ခြင်း၊ လေသလပ်ခံပေးခြင်း၊ ပျိုးခင်းမြေကြီးအတွက် မြေဩဇာ ပြင်ဆင်ခြင်း စသော အလုပ်များကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နိုင်သည့်အလျောက် ဗင်ဘီးလ် လုပ်ကိုင်သမျှကို အစဉ်မပြတ် စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ တစ်ယောက်၏ အလုပ်ကို တစ်ယောက်က မနေမနား ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုလျက်ရှိသော အချိန်အခါတွင် ကွန်နိုလိယတ်ဒီဝစ် သည် မိမိ၏ နေရင်းဌာနဖြစ်သော ဒေါ်မြို့သို့ အလည်အပတ် ဆိုက်ရောက် လာဖူးခြင်း ဖြစ်လေသတည်း။

အခန်း ၇
ခုက္ခံ တွေ့ရငုံ

၁၆၇၂ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ တစ်ညနေ၌ ကွန်နိုလိယတ်ဒီဝစ်သည် ၎င်း၏ လော့ဒ်ဆန်းဖြစ်သူ ဗင်ဘီးလ်၏ နေအိမ်သို့ ရောက်လာ၍ ဗင်ဘီးလ်သည် မိမိ၏ ပန်းခင်းများကို စိတ်အားထက်သန်သော အမှုအရာနှင့် လိုက်၍ ပြုလေရာ ဒီဝစ်မှာ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ပန်းစိုက်ပျိုးခြင်း အလုပ် ၌ များစွာ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသော်လည်း သားတော်မောင် စိတ်ကျေနပ် စိမ့်သောငှာ စေ့စုံအောင် လိုက်၍ ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ လူတစ်စုသည် ထင်ပေါ်ကျော်စောသော မြို့သားကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာခြင်းကို အားရအောင် မြင်လိုသည်ဖြစ်၍ ဗင်ဘီးလ်၏ အိမ်ရှေ့မှ စုရုံးကာ ကြည့်နေကြလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို ဆော်စတဲလ်သည် ထမင်းစားခိုက်မှ မြင်လိုက် သဖြင့် အကြောင်းခြင်းရာကို စုံစမ်းမေးမြန်း၍ သိရှိရသည်နှင့် ထမင်းပွဲကို ပစ်ထားခဲ့ပြီးလျှင် မြင်နိုင်လောက်သော နေရာသို့ သွား၍ ကြည့်နေလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဒီဝစ်သည် ဗင်ဘီးလ်အား အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခု နှင့် ပတ်သက်၍ တိုင်ပင်ရန် ရှိသည်ဟု ပြောလိုက်ရာတွင် ဗင်ဘီးလ်သည် ဒီဝစ်အား ဂမန်းပင် စိုက်ပျိုးသော ကိရိယာများထားသည့် အခန်းတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်သည် ၎င်းအခန်းတွင်းသို့ မည်သည့်အစေခံမျှ ဝင်ခွင့် မပြုဘဲ မိမိတစ်ကိုယ်တည်းသက်သက် စိတ်တိုင်းကျ လျှို့ဝှက်စွာ စမ်းသပ်ရန် အတွက် သီးသန့်ထားခဲ့သော အခန်းဖြစ်လေရာ ဘော်စတလ်၏ မှန်ပြောင်း မူကား ၎င်းအခန်းတွင်းသို့ မြင်နိုင်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကွန်နိလိယတ် နှစ်ယောက်တို့သည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွား ကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘော်စတလ်သည် မှန်ပြောင်းကိုယူ၍ မိမိ ချောင်းကြည့်နေကျဖြစ်သော နေရာသို့ တက်သွားလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်၏ အခန်းတွင်း၌ ဒီဝစ်နှင့် ဗင်ဘီးလ်တို့သည် စားပွဲတစ်ခု တွင် ထိုင်လျက် ရှိကြလေရာ ဒီဝစ်သည် စကားအနည်းငယ် ပြောပြီးနောက် အင်္ကျီအိတ်အတွင်း၌ လျှို့ဝှက်စွာ ဆောင်ယူခဲ့သော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူ၍ ဗင်ဘီးလ်အား ပေးအပ်လိုက်သည်ကို ဘော်စတလ် တွေ့မြင်လိုက် ရလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်သည် ၎င်းအထုပ်ကိုယူ၍ ဗီရိတစ်ခုအတွင်းသို့ ထည့်ထား လိုက်လေရာ၊ ပထမ၌ ဘော်စတလ်က ၎င်းအထုပ်သည် အိန္ဒိယပြည်နှင့် သီဟိုဠ်ကျွန်းတို့မှ ရောက်လာသည့် ပန်းမျိုးစေ့များ ဖြစ်လေမည်လောဟု တွေးမိသေး၏။

သို့ရာတွင် ဒီဝစ်၏ ပန်းဝါသနာ မပါသော အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိသည် နှင့် မျိုးစေ့ မဟုတ်တန်ရာ၊ ချိပ်တံဆိပ်များ ရိုက်နှိပ်ထားခြင်းကို ထောက် သဖြင့် နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်သော စာရွက်စာတမ်းမျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိလေသည်။

ဒီဝစ်သည် အထုပ်ကို အပ်နှံပြီးနောက် ဗင်ဘီးလ်၏ လက်ကိုကိုင်ဆွဲ ကာ နှုတ်ဆက်၍ လှေကားမှ ဆင်းသက်လေရာ ဗင်ဘီးလ်သည် ဖယောင်း တိုင်ကို ကိုင်လျက် လှေကားသို့ လိုက်၍ ပို့လေ၏။

မြို့သူမြို့သားများသည် အိမ်ရှေ့မှ စောင့်လျက် ကြည့်နေကြလေရာ ဒီဝစ်သည် မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်၍ မောင်းနှင်သွားသောအခါမှ လူစု ကွဲသွားလေ၏။

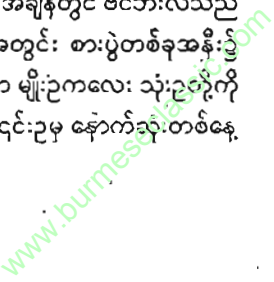
ဒီဝစ်က ဗင်ဘီးလ်သို့ ပေးအပ်ခဲ့သော အထုပ်မှာ ဘော်စတလ် တွေးထင်သည့်အတိုင်း နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်သော စာရွက်စာတမ်းများ ဖြစ်လေရာ၊ အမှန်မှာ ပြင်သစ်ပြည် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးဖြစ်သော ဒီလူဗီ နှင့် ဂျန်ဒီဝစ်တို့ အပြန်အလှန် ရေးသားပေးပို့ကြသည့် စာများပင် ဖြစ်လေ သည်။ ဒီဝစ်သည် မည်သို့သော စာမျိုးဖြစ်သည်ဟု ဗင်ဘီးလ်အား မပြော ပြဘဲ အလွန်အရေးကြီးသော အထုပ်ဖြစ်၍၊ မိမိနှင့် မိမိစေလွှတ်သူ၏ လက်မှ တစ်ပါး မည်သူ့အားမျှ မပေးမအပ်ရစ်ရန်ကိုသာ မှာထားခဲ့လေသည်။

ဗင်ဘီးလ်သည် မိမိ အလွန်မြတ်နိုးသော ပန်းဥများထားသည့် ဗီရိ အတွင်းသို့ အထုပ်ကို ထည့်ထားလိုက်ပြီးလျှင် ၎င်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက် ၍ နောက်ထပ် မစဉ်းစားမိတော့ချေ။ ဘော်စတလ်မူကား... ၎င်း အထုပ် သည် ဧကန်မှချ နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် အရေးကြီးသော စာများပါရှိ ရမည်ဟု အောက်မေ့၍ ဘယ်အခါမျှ မမေ့မလျော့ချေ။

ထိုနေ့သည်ကား... ၁၆၇၂ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၂၀ ရက်နေ့ ဖြစ်လေရာ ဗင်ဘီးလ်သည် မိမိ၏ ပန်းဥများကို တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် အရောင် ရင့်အောင် စိုက်ပျိုးသွားမည်ဆိုပါက ၁၆၇၃ ခုနှစ် မေလလောက်တွင် ဧကန် မှချ အနက်ရောင်သက်သက် ပွင့်သော ပန်းပင်တစ်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်း ထားလေ၏။

အကယ်၍ မိမိ ခန့်မှန်းသည့်အတိုင်း အနက်ရောင် ထွက်လာ၍ ဂီလ်ဒါတစ်သိန်း ဆုငွေ ရငြားအံ့။ ဗင်ဘီးလ်သည် ငါးသောင်းကို သူဆင်းရဲ များသို့ ဝေငှပေးကမ်း၍ ကျန်သောငွေ ငါးသောင်းဖြင့် စိုက်ပျိုးခြင်းအလုပ်ကို ဆက်လက်ချဲ့ထွင် စိုက်ပျိုးရချေဦးမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်လျက် ရှိလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ၎င်းနေ့ နာရီပြန် တစ်ချက်ခန့် အချိန်တွင် ဗင်ဘီးလ်သည် ပန်းဥများနှင့် ကီရိယာများထားသည့် အခန်းအတွင်း စားပွဲတစ်ခုအနီး၌ ထိုင်လျက် ပန်းဥကြီးမှ သပ်ရပ်စွာ ဖဲ့ယူထားသော မျိုးဥကလေး သုံးဥတို့ကို အလွန် ယုယကြင်နာစွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုရင်း ၎င်းဥမှ နောက်ဆုံးတစ်နေ့

တွင် ပေါ်ထွက်လာမည့် ပန်းနက်ပွင့်များကို စိတ်ထဲ၌ ထင်မြင်အောင် တွေးတောမှန်းဆခြင်းအားဖြင့် ကြိုတင်ကာ အရသာခံစားရင်း ၎င်း ပန်းနက်ကို မိမိ၏အမည်ဖြင့် အခြေခံလျက် “ဘီးလ်ယန်နစ်” ဟူ၍ မှည့်ခေါ်မည်ဟု စိတ်ကူးထားလေ၏။

၎င်းပန်းနက်ကို နှင်းဆီပန်းအနံ့ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် ထူးခြားသော အနံ့တစ်မျိုးမျိုးဖြစ်စေ ထွက်လာအောင်ကိုလည်း တစ်မျိုးတစ်မည် ဖန်တီးပေးခြင်းအားဖြင့် မိမိ၏အမည်သည် ပန်းသမားတို့၏ လောကတွင် ကမ္ဘာတည်အောင် ကျန်ရစ်စေရမည် စသည်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု၌ လွန်မင်းစွာ စိတ်ဝင်စားခြင်း ရှိသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း လိုအပ်သော အရာများကို စည်းကမ်းသတ် မရှိအောင် ဆက်လက်တွေးတောကာဖြင့် စိတ်ကူးအရသာခံစားလျက် ရှိလေ၏။

ထိုခဏ၌ အစေခံတစ်ယောက်သည် အခန်းဝမှရပ်လျက် ဟော်မြို့မှ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ဆိုက်ရောက်လာကြောင်း ပြောလေရာ... ဗင်ဘီးလ် မှာ စိတ်ကူးရသော အရသာပျက်မည်စိုးသဖြင့် ‘ခဏလောက် စောင့်ပေစေဦး’ ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဂျန်ဒီဝစ် စေလွှတ်လိုက်သော အစေခံက ရိတ်သည် အခန်းပေါက်သို့ ရောက်လာ၍ ‘ခဏကလေးမှ မစောင့်နိုင်ဘူး’ ဟု ပြောကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်သည် အမြတ်တနိုး သဘောထားသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ပန်းဥကလေး သုံးဥကို ရုတ်တရက်လှမ်း၍ လက်ဖြင့် အုပ်လိုက်ရာတွင် နှစ်ဥကို တိုက်ခတ်မိသဖြင့် စားပွဲပေါ်မှ လွင့်စဉ်၍ ကြမ်းပေါ်သို့ တစ်ခု၊ အချမ်းပြေ မီးလှုံသော မီးဖိုထဲသို့ တစ်ခု ကျသွားလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်သည် လွင့်စဉ်ထွက်သွားသော ပန်းဥများကို ကောက်ယူလျက်ရှိစဉ် အစေခံကရိတ်သည် အတွင်းသို့ ရုတ်တရက် ဝင်လာ၍ ‘ရော၊ ဟောဒီစာကို ချက်ချင်းဖတ်ပါ’ ဟု ပြော၍ စားပွဲပေါ်သို့ စာရွက်ကို ချထားခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ကတိုက်ကရိုက် ပြုလုပ်

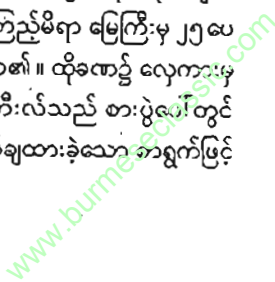
ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ ကရိတ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ သိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဟော်မြို့မှ ထွက်လာစဉ်က မြို့သူမြို့သားတို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်လျက် ရှိရာ ယခု ဒေါ်မြို့သို့ ရောက်လာသော အခါတွင်လည်း လူအမြောက်အမြားတို့ ဗရုတ်ဗရုတ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်သဖြင့် ထိတ်လန့်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဗင်ဘီးလ်က ‘ကောင်းပါပြီ၊ ဖတ်တာပေါ့’ ဟု ပြောလျက် မိမိ၏ ပန်းဥများကို ကောက်ယူနေလေရာ၊ ကြမ်းပေါ်မှ ပန်းဥကို ကုန်းကောက်ပြီး နောက် မီးဖိုထဲမှ ပန်းဥကို ကောက်ယူရာတွင် အတော်ပင် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်မိသေး၏။ သို့ရာတွင် မီးဖို၌ မီးမရှိဘဲ အေးနေပြီးသော ပြာများကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် ပန်းဥကို ကောက်ယူကာ အဝတ်ဖြင့် ပြာများကို သုတ်သင်ပေးလေ၏။

ထိုခဏ၌ တံခါးသည် ရုတ်တရက် ပြင်းထန်စွာ ပွင့်လာပြန်၍ ဗင်ဘီးလ်၏ အထိန်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသော မိန်းမကြီး ဝင်လာပြီးလျှင်...

- ‘ပြေးပါ မောင်ရယ်... ချက်ချင်း ပြေးပါ...’
- ‘ဘာကြောင့် ပြေးရမှာလဲ... အမေကြီးရဲ့...’
- ‘အိမ်အောက်မှာ... စစ်သားတွေ ရောက်နေကုန်ပြီ’
- ‘ဘာကိစ္စတဲ့လဲ...’
- ‘မောင့်ကို ဖမ်းကြမလို့တဲ့...’
- ‘ကျွန်တော့်ကို...’
- ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မြို့ဝန်ကိုယ်တိုင် ပါလာတယ်...’

ထိုအခါ ဗင်ဘီးလ်သည် ပန်းဥနှစ်ဥကို လက်တွင် ဆုပ်ကိုင်လျက် မကြဲတတ်အောင်ဖြစ်၍ ပြတင်းပေါက်သို့ လှမ်းကြည့်မိရာ မြေကြီးမှ ၂၅ ပေ မြင့်ကြောင်း သတိပေးသဖြင့် လက်လျှောလိုက်ရလေ၏။ ထိုခဏ၌ လှေကားမှ တက်လာသော ခြေသံများ ကြားရလေရာ၊ ဗင်ဘီးလ်သည် စားပွဲပေါ်တွင် ကျန်သေးသော ပန်းဥကိုပါ ကောက်ယူ၍ ကရိတ်ချထားခဲ့သော စာရွက်ဖြင့်

ပန်းဥ သုံးဥကို ထုပ်ထားလိုက်လေ၏။ ၎င်းစာရွက်မှာ မည်သူ၏ထံမှ ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်အကြောင်းကိုပင် သတိမရနိုင်ဘဲ ၎င်းအထုပ်ကလေးကို ရင်ဘတ်အတွင်းသို့ ထိုးသွင်းထားလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ မြို့ဝန်နှင့် စစ်သားများသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြလေရာ မြို့ဝန်က...

‘ဒေါက်တာ ကွန်နိုလိယတ် ဗင်ဘီးလ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဟုတ်လား...’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲ...’

‘ဒါဖြင့်... ခင်ဗျားဆီမှာရှိတဲ့ သူပုန်စာတွေကို ကျွန်ုပ်လက်သို့ အပ်ရမယ်’

‘ဘယ်က သူပုန်စာလဲ ခင်ဗျား...’

‘ဇန်နဝါရီလထဲလောက်က ကွန်နိုလိယတ်ဒီစစ်ဆိုတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်လာပြီး အပ်ထားခဲ့တဲ့ စာတွေကို ပြောတယ်...’

‘သူ အပ်ထားလျှင်... သူလက်မှ ကျွန်တော်ပေးလို့ ဖြစ်တော့မပေါ့’

‘မပေးလျှင် ကျွန်ုပ် ရှာရလိမ့်မယ်၊ ဟောဟို ဗီရိထဲမှာ ထားတယ် မဟုတ်လား’

မြို့ဝန်သည် ၎င်းစာထုပ် ထည့်ထားသော ဗီရိကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ လိုက်ခြင်းကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် သေချာစွာ သတင်းရခဲ့ပြီးကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

‘ဖွင့်ပေးမလား... မပေးဘူးလား’

ဗင်ဘီးလ်လည်း မလှုပ်မရှားဘဲ ရှိနေရာတွင် မြို့ဝန်သည် ဗီရိကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပန်းဥများ အလယ်၌ ထိုးထည့်ထားသော စာထုပ်သည် ပေါ်ထွက်လာလေရာ မြို့ဝန်သည် ချိပ်တံဆိပ်များကို ချိုးဖဲ့၍ အတွင်း၌ ပါရှိသော စာများကို တစ်မျက်နှာခန့်မျှလောက်သာ ဖတ်ကြည့် ပြီးနောက်...

‘အင်း... သတင်းရတဲ့အတိုင်း မှန်ပေသားကပဲ...’

ရပြည်စာအုပ်တိုက်

‘ဘာ မှန်တာတဲ့ ခင်ဗျား...’

‘ဘာမှန်မှန်... မောင်မင်း လိုက်ခဲ့’

‘ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့တဲ့ ခင်ဗျား’

‘အပြစ် ရှိ မရှိကို တရားသူကြီးရှေ့ ရောက်မှ ပြောပေတော့၊ လာ လိုက်ခဲ့’

‘ဘယ်ကို လိုက်ရမှာလဲ ခင်ဗျား...’

‘ဟေ့ဂ်မြို့တော်ကို...’

၎င်းနောက် မြို့ဝန်သည် ဗင်ဘီးလ်အား ရထားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်စေပြီးလျှင် ကဆုန်စိုင်း၍ မောင်းနှင်သွားကြလေကုန်၏။

အခန်း ၈
ဘော်စတဲလ်၏ အကြံ

ဗင်ဘီးလ်အား မြို့ဝန်နှင့် စစ်သားများ လာရောက်ဖမ်းဆီးသွားခြင်းမှာ အိုင်ဇက်ဘော်စတဲလ်၏ လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်းကို စာဖတ်သူတို့ တွေးထင် ရိပ်မိကြပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အိုင်ဇက်သည် မှန်ပြောင်းကို အသုံးပြုခြင်းအားဖြင့် ဗင်ဘီးလ်နှင့် ဒီဝစ်တို့ တွေ့ဆုံကြသော အခြင်းအရာတို့ကို အလုံးစုံ တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့ ပြောဆိုကြသော စကားများကို မကြားရစေကာမူ ထိုအထုပ်ကို အပ်နှံပုံနှင့် လက်ခံ၍ သိမ်းဆည်းထားလိုက်ပုံ အမှုအရာတို့ကို အကဲခတ် ရခြင်းအားဖြင့် အလွန်တရာ အရေးကြီးသော အထုပ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်းကို တွေးဆ သိရှိနိုင်ပေသည်။ ထို့ပြင် ဒီဝစ်မှာ နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်ကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော အဓိပ္ပာယ်ရှိကြောင်းကို လည်းကောင်း ခန့်မှန်းနိုင်ပြန်လေသည်။

ယခင် တလောကမူကား... ကွန်နိုလိယတ် ဒီဝစ်မှာ နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် သစ္စာဖောက်ဖျက်မှုဖြင့် ဖမ်းဆီးခြင်းခံရသည့် အကြောင်းကို အိုင်ဇက် ကြားသိရပြန်သောအခါ ဗင်ဘီးလ် လက်ဝယ်၌ ဒီဝစ် အပ်နှံထား ခဲ့သော အထုပ်အကြောင်းကို အထက်အစိုးရတို့ သိရှိခဲ့လျှင် ဗင်ဘီးလ် ကိုယ်တိုင်လည်း ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရမည် များဟူ၍ စဉ်းစားမိလေ၏။ အိုင်ဇက်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဘော်စတဲလ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိခဲ့သည့်အတိုင်း ဗင်ဘီးလ်အပေါ်၌ အလွန် ပြင်းထန်သော မုန်းတီးခြင်းဖြင့် မုန်းတီးလာခဲ့ရာ အကယ်၍ ဗင်ဘီးလ်ကို အစိုးရတို့က ဖမ်းဆီးခဲ့ပါမူ ၎င်းစီမံထားခဲ့သည့် ပန်းနက်ဥကို မိမိ ခိုးယူ နိုင်ခွင့် ရှိသည်ပြင် မုန်းလှသော ရန်သူတစ်ယောက်ကိုလည်း သုတ်သင်ပြီး ဖြစ်ချေမည် မဟုတ်တုံလောဟု စိတ်ကူး ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

အကယ်၍ မိမိ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း အနက်ရောင်ပန်း ပွင့်ခဲ့ သည်ရှိသော် ငွေတစ်သိန်းလည်း ရမည်။ ၎င်းပန်းကို “ဘော်စတဲလ် လန်းစစ်” ဟူသော အမည်ဖြင့် မှည့်၍ မိမိလည်း နာမည်ကြီးမည်။ ဗင်ဘီးလ် ကိုလည်း လက်စားချေပြီး ဖြစ်မည်။ ထိုကြောင့် တစ်ချက်ခုတ်ရုံနှင့် သုံးချက် ပြတ်ဖို့ ရှိသည်ဟု အကြံရပြီးလျှင် အိုင်ဇက်သည် သူ့ယုတ်မာတို့၏ အကြံ အတိုင်း စီစဉ်လေ၏။

စီစဉ်ပုံကား အခြားမဟုတ်။ အိုင်ဇက်သည် ဩဂုတ်လ ၁၇ ရက်နေ့ တွင် ဗင်ဘီးလ်၏ လက်ဝယ်၌ ကွန်နိုလိယတ်ဒီဝစ် ကိုယ်တိုင် အပ်နှံထား ခဲ့သည့် လျှို့ဝှက်သော အထုပ်တစ်ထုပ် ရှိကြောင်းနှင့် ထိုအထုပ် သို့ဝှက်ထား သော နေရာကို ညွှန်ကြားပါရှိသည့် ပစ်စာတစ်စောင်ကို စီကုံးရေးသား ပြီးလျှင် မြို့ဝန်ထံသို့ မိမိ၏ အမည်ကို မဖော်ဘဲ ပေးပို့လိုက်လေ၏။

၎င်းပစ်စာသည် ထိုနေ့ညနေ၌ပင် မြို့ဝန်၏ လက်သို့ ရောက်သွား ခဲ့ရာ မြို့ဝန်သည် အခြားအရာရှိများနှင့် တိုင်ပင်ပြီးနောက်၊ နောက်တစ်နေ့ ၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း စစ်သားများနှင့် သွားရောက် ဖမ်းဆီးလေ၏။

အိုင်ဇက်မှာ မကောင်းမှု ပြုနေကျလူ မဟုတ်သောကြောင့် သတ္တိ ညံ့သေးသည်ဖြစ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီးလျှင် ထိုနေ့ အဖို့တွင် ဗင်ဘီးလ်၏ နေအိမ်ဘက်သို့ အခါတိုင်းကဲ့သို့ မှန်ပြောင်းဖြင့် မကြည့်ညှံတော့ဘဲ၊ နေမကောင်းဟန်ပြု၍ အိပ်ရာထဲသို့ ခွေလျက် နေလေ၏။ ၎င်း၏ အစေခံသည် ဗင်ဘီးလ်၏ အိမ်ဘက်တွင် ဗရတ်ဗရက် ဖြစ်သ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကြားသည်နှင့် အိုင်ဇက်အား ပြောကြားလေရာ အိုင်ဇက်သည် အိပ်ရာမှ မထဝံဘဲ အကျိုးအကြောင်းကို သွားရောက် စုံစမ်းဖို့ကိုသာလျှင် စေလွှတ် လိုက်လေ၏။

အတန်ငယ် ကြာလတ်သော် အစေခံသည် အိုင်ဇက်ထံ ပြန်လာ၍ ဗင်ဘီးလ်အား မြို့ဝန်ကြီးက စစ်သားများနှင့် လာရောက် ဖမ်းဆီးသွားကြောင်း ပြောပြလေရာ၊ အိုင်ဇက်သည် မယုံကြည်နိုင်သည့်အလား ဟန်လုပ်နေပြီးမှ ဝမ်းနည်းစကားများပင် ပြောလိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် အစေခံကမူကား အပြိုင်အဆိုင် ပန်းစိုက်ပျိုးနေကြသည့် အကြောင်းကို ရိပ်မိပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ယုံကြည်ဟန် လက္ခဏာ မရှိချေ။

ထိုည၌ အိုင်ဇက်သည် အိပ်ရာထဲတွင် တွန့်လိမ်နေပြီးမှ ၁၂ နာရီ ထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရင်ထဲတွင် တဒုန်းဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်း လှုပ်ကာဖြင့် အုတ်ထရဲသို့သွား၍ လှေကားဖြင့် ထောင်ပြီးလျှင် ကျော်တက်လေ၏။ ပန်းခြံထဲ၌ စောင့်နေကျဖြစ်သော အစေခံမှာ ထိုညတွင် ဗင်ဘီးလ်ကို အစိုးရက ဖမ်းသည့်အတွက်ကြောင့် အိမ်အတွင်း၌ပင် အခြားအစေခံများနှင့်အတူ အလုပ်ရှုပ်နေကြသဖြင့် အိုင်ဇက် မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ဥယျာဉ်ထဲတွင် မစောင့်ဘဲ ပစ်ထားလေ၏။

အိုင်ဇက်သည် ဤအကြောင်းကို သေချာစွာ စုံစမ်း၍ စိတ်ကျေနပ်လောက်သော အချိန်တွင်မှ လှေကားကို အုတ်ထရဲပေါ်သို့ ကျော်ယူ၍ ဗင်ဘီးလ်၏ ဝင်းဘက်သို့ ချလိုက်ပြီးလျှင် ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ ၎င်းနောက် ပန်းဥပျိုးခင်းဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်သွား၍ အိုင်ဇက်သည် ပန်းပင်များကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်လေရာ ဘာကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

ထိုအခါ၌ အိုင်ဇက်မှာ လောဘအတွက်ကြောင့် ဇော့ချွေးများ ပြန်လာ၍ လက်ဝဲဘက်နှင့် လက်ယာဘက်များသို့ စမ်းသော်လည်း မတွေ့၊ ရှေ့နှင့်နောက်သို့ စမ်းသော်လည်း မတွေ့၊ နေရာများ မှားလေသလောဟု ရွှေ့ပြောင်း၍ စမ်းသော်လည်း မတွေ့၊ ဘယ်နေရာတွင်မျှ ဘာကိုမျှ မတွေ့။

ရချေ။ ယင်းသို့ဖြင့် စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်ရသော အိုင်ဇက်မှာ ရူးတော့မလို၊ နှမ်းတော့မလိုနှင့် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေလေတော့၏။

စင်စစ်သော်ကား အိုင်ဇက်သည် အိပ်ရာပေါ်၌ နေမကောင်းဟန်ပြု၍ လဲလျောင်းလျက်ရှိစဉ် ဗင်ဘီးလ်သည် ပန်းပျိုးခင်းထဲမှ ဥမကြီးကို ယူသွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိပြီး ဖြစ်သည်အတိုင်း ဥကလေးသုံးဥဖြစ်အောင် ဖွဲ့မြှော့ ပြီးခဲ့လေပြီ။

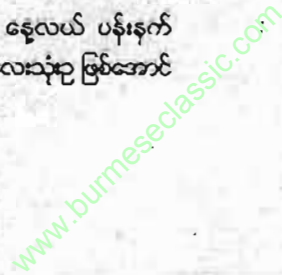
အိုင်ဇက်သည် အတန်ကြာအောင် လက်မှိုင်းချ၍ နေပြီးမှ ထလာခဲ့ပြီးလျှင် အုတ်ထရဲကို တက်၊ လှေကားကို ဆွဲ၍တင်၊ တစ်ဖက်သို့ ချ၊ ထိုနောက်မှ အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ရာ မြေကြီးကို ခြေနှင့် ထိမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အကြိတ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ပန်းနက်ဥသည် ဗင်ဘီးလ်၏ အခန်းထဲ၌ ရှိကောင်း ရှိပေလိမ့်မည်။

၎င်းအကြံ ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိုင်ဇက်သည် ထိုအခန်းသို့ မည်သို့ တက်ရပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားရာ ပြတင်းပေါက်မှာ မြေပြင်မှ ၂၅ ပေထက် မနည်းမြင့်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အနီးအပါး၌ ထိုမျှလောက်ရှည်သော လှေကားမျိုး ရှိပါမည်လောဟု တွေးတောပြန်လေ၏။

ဤတွင် မနီးမဝေး၌ တိုက်တစ်လုံး တည်ဆောက်နေခြင်းကို သတိရ၍ အိုင်ဇက်သည် ထိုနေရာသို့ သွားပြီးလျှင် လှေကားကိုယူ၊ ဗင်ဘီးလ်၏ ပြတင်းပေါက်သို့ မှီလျက်ထောင်၊ လှေကားမှတက်၊ အသင့် ယူဆောင်လာခဲ့သော ကျားမျက်လုံး မှန်အိမ်ကလေးကို ထွန်း၊ ထိုနောက် ဗီရိုနှင့် ဆွဲအံ့များကို မွေ့နှောက်ရှာဖွေလေ၏။ သို့သော် မည်သည့်နေရာ၌မျှ မတွေ့ရချေ။

နောက်ဆုံး၌ အိုင်ဇက်သည် ဗင်ဘီးလ်၏ ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်း စာအုပ်ကို ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါ ရေးသားချက်ကို တွေ့ရလေ၏။

“၁၆၇၂ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၂၀ ရက်နေ့ နေ့လယ် ပန်းနက် ဥမကြီးများကို ပျိုးခင်းမှ တူးဖော်၍ ဥကလေးသုံးဥ ဖြစ်အောင် ဖွဲ့မြှော့လိုက်သည်”

ထိုစာကို တွေ့ရပြီးနောက် အိုင်ဇက်သည် ထိုအခန်းရှိ အိမ်ထောင်မှု ပစ္စည်းများကို တစ်ခုမကျန် မွေနှောက်လှန်လျော့ရှာဖွေပြန်လေရာ ဥကြီးလည်းမတွေ့၊ ဥကလေးများလည်း မတွေ့ရချေ။ နောက်ဆုံး၌ အိုင်ဇက်သည် မိမိ၏နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်ပြီးမှ “မိုက်လည်းမိုက်တဲ့ ငါပဲ၊ တကယ်ဆိုတော့ ဒီလောက် အမြတ်တန်း အပန်းခဲပြီး လုပ်ထားရတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ဒီအိမ်မှာ ထားပစ်ခဲ့ပါ့မလား... သူနဲ့ ထက်ကြပ်မကွာ ယူသွားမှာပေါ့” စသည်ဖြင့် အကြံပေါ်လာပြီးလျှင် လာခဲ့သည့် လမ်းအတိုင်း ပြန်ဆင်း၍ လှေကားကြီးကို နေရာတကျ ပြန်ထားပြီးမှ အိပ်ရာထဲတွင် ဟောဂ်မြို့သို့ လိုက်ရန် နည်းလမ်းများကို စိတ်ကူး အကြံထုတ်လျက် ရှိလေ၏။

အခန်း ၉
ဟောဂ်မြို့သို့

ကွန်နိုလီယတ် ဗင်ဘီးလ်အား ဟောဂ်မြို့ရှိ ဘူတင်ဟော့ထောင်ကြီး အတွင်းသို့ သွတ်သွင်းလိုက်သော အခါတွင် ညဉ့်သန်းခေါင် ၁၂ နာရီထိုးလျက် ရှိလေပြီ။

ထောင်မှူးနှင့် သမီးကလေး ရိုဆာတို့သည် မြေတိုက်ထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေကြပြီးနောက် လှံသံများ စဲသွားသောအခါမှ မြေတိုက်ထဲမှ တက်လာကြ၍ ထောင်တံခါးကို ကြည့်ရှုကြရာ ထောင်တံခါးကြီးမှာ လူထု၏ ရိုက်ဆောင့် တိုက်ဖျက်ထားသော ဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးလုမတတ် ရှိနေလေပြီ။ ထောင်မှူးသည် ပျက်နေသော တံခါးနေရာတွင် တုံးကြီးများ ချထားခြင်းအားဖြင့် အထိုက်အလျောက် လုံခြုံအောင် ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးနောက် သားအဖ နှစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့၏ အိမ်ခန်းသို့ အသီးသီး ဝင်ကြလေ၏။

ညဉ့် ၁၂ နာရီ ထိုးလတ်သော် တံခါးကို ခေါက်သံကြားသည်နှင့် ထောင်မှူးသည် မှန်အိမ်တစ်လုံးကို ဆွဲလျက် တံခါးဆီသို့ ဆင်းလာရာ စစ်သားများသည် ကွန်နိုလီယတ်ဗင်ဘီးလ်ကို ထောင်မှူးလက်သို့ အပ်နှံပြီးနောက် ထွက်သွားကြလေ၏။ ထောင်မှူးသည် ဗင်ဘီးလ်၏ နာမည်နှင့် တကွ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်းကို ကြားရသောအခါ-

ရပြန်သည်ချိန်

'ဪ ကွန်နီလီယတ်ဒီဝစ်ရဲ့ လော့ဒ်ဆန်း ဆို မဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် အဆင်သင့်ပါပဲ။ ကွန်နီလီယတ်ဒီဝစ်ကိုယ်တိုင် နေသွားတဲ့ အခန်းမှာ နေရုံ ရှိတာပေါ့။ သားနဲ့ အဖနဲ့ နေရာကျလှတယ် ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...'

ဗင်ဘီးလ်သည် ထောင်မှူး၏ နောက်မှ လိုက်သွားရာ လှေကား ရင်း၌ ဘွတ်ခွေးကြီးတစ်ကောင်သည် စားတော့မလို မျက်နှာမျိုးနှင့် ဗင်ဘီးလ် အား မော့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အိပ်မြဲတိုင်း အိပ်သွားလေ၏။ ထိုနောက် လှေကားထိပ်သို့ ရောက်လာကြ၍ တစ်ခုသော အခန်းဝတွင် မီးတိုင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မြှောက်ကိုင်လျက် အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖရိဖရို ရှိနေသော ရင်သားမှ အဝတ်ကို ဖုံးဖိကာ ရပ်လျက်ရှိသော မိန်းမချောကလေး ရိုဆာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ သူငယ်မ၏ ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာ ကို သတိပြုလိုက်မိသည်ဖြစ်၍ ဤသို့သော နေရာမျိုး၌ ဤမျှလောက် တင့်တယ်ခြင်းရှိသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်နေရချေသလောဟု အံ့ဩသောစိတ်မျိုး ဖြစ်မိလေသေး၏။

၎င်းနောက် ဗင်ဘီးလ်သည် ထောင်မှူးနောက်မှ လိုက်သွား၍ ယခင် က ကွန်နီလီယတ်ဒီဝစ် အကျဉ်းချထားသော အခန်းဝသို့ ရောက်ကြသော အခါ ထောင်မှူးသည် တံခါးကိုဖွင့်ပေး၍ ထောင်၌ရှိသော ခုတင်ကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြသဖြင့် ဗင်ဘီးလ်လည်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားရာတွင် ထောင်မှူး လည်း အပြင်မှ သော့ခတ်ပြီးနောက် ထွက်သွားလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်မှာ ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်လှဲလိုက်သော်လည်း တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ထောင်ပြင်မှ သွားကြသော မြင်းခွာသံများ၊ စနံဒရီများ၏ ခြေသံများ စသည်တို့ကို အလုံးစုံကြားလျက် ရှိလေ၏။

နံနက်အလင်းရောင် လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗင်ဘီးလ်သည် ထ လာ၍ ပြတင်းပေါက်မှ ရပ်ပြီးလျှင် ထောင်ဝင်းအတွင်းသို့ မျှော်ကြည့် လိုက်လေရာ ယမန်နေ့က မြို့သူမြို့သားများသည် ဒီဝစ်ညီအစ်ကိုတို့၏ အလောင်းများကို လမ်းနံဘေး၌ စက်တိုင်တင်ရခြင်းကို မကျေနပ်နိုင်သဖြင့်

ရာဇဝတ်ကောင်များကို စက်တိုင်တင်သည့် ထောင်တွင်းရှိ ကြိုးစင်သို့ ယူခဲ့၍ တွဲရ၍ ဆွဲထားခဲ့ကြသည့် အလောင်းနှစ်လောင်းကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

အလောင်းများ၏ အောက်၌ကား... "သစ္စာဖောက်သော ဒီဝစ် ညီအစ်ကို" ဟူသော စာလုံးများကို မြေဖြူနှင့် ရေးခြစ်ထားခဲ့ကြသေးရာ ဗင်ဘီးလ်သည် ၎င်းစာလုံးများကို ဖတ်ရသောအခါ၌ ပြင်းစွာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သည်ဖြစ်၍ အလန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက်ပြီးလျှင် တံခါးကို ယောင်ယမ်းကာ ခေါက်လိုက်မိလေ၏။

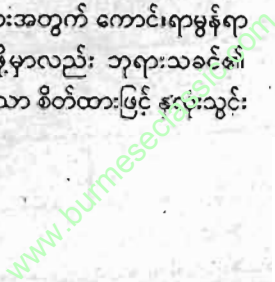
ထိုအခါ ထောင်မှူးသည် မိမိအား အိပ်ရေးမဝအောင် ပြုရချေ သလောဟု ဒေါသတကြီးနှင့် အိပ်ရာမှထ၍ အခန်းတွင်းသို့ 'ဝင်လာ ပြီးလျှင်...'

'ဘာလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒုန်းဒုန်းဒိုင်းဒိုင်း လုပ်နေတာလဲ' 'ကျွန်တော် လန့်သွားလို့ ထောင်မှူးကြီးရယ်၊ ဟိုဟာ ဒီဝစ် ညီအစ်ကို အမှန်ပဲလား'

'အမှန်ပေါ့၊ ရန်သူနဲ့ စာပေးစာယူလုပ်တဲ့ လူတွေဟာ ဒီလမ်း သွားရ တာပေါ့'

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ဗင်ဘီးလ်သည် ခုတင်ပေါ်သို့ ပက်လက် လန့်ကျသွား၍ မလှုပ်ရှားတော့ဘဲ ရှိနေလေရာ၊ ထောင်မှူးသည် မျက်စောင်းထိုးကာ လှမ်း၍ကြည့်ပြီးနောက် အခန်းပြင်သို့ထွက်၍ တံခါး ကို သော့ခတ်ထားခဲ့ပြန်လေ၏။

သတိ ပြန်၍ ရလာသောအခါ ဗင်ဘီးလ်သည် ခုတင်ပေါ်မှထ၍ ဘာသာတရားကို ရိုသေ ကိုင်းရှိုင်းသော ခရစ်ယာန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အတိုင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့၏ ဝိညာဉ်များအတွက် ကောင်းရာမွန်ရာ သို့ ရောက်စေရန် ဆုတောင်းပြီးလျှင် မိမိအဖို့မှာလည်း ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်ရပါတော့မည်ဟု နှိမ့်ချသော စိတ်ထားဖြင့် နှလုံးသွင်း လျက် ရှိလေ၏။

၎င်းနောက် ဗင်ဘီးလ်သည် မိမိ၏အင်္ကျီ ရင်ဘတ်အတွင်း၌ လျှို့ဝှက်
စွာထည့်၍ ယူလာခဲ့သော ပန်းဥကလေးသုံးဥကို ထုတ်ကြည့်ပြီးလျှင် ခဲလေး
သမျှ သံရေကျ ဖြစ်ရချေပြီဟု အောက်မေ့လျက် အခန်း၏ထောင့်၌
သောက်ရေအိုး တင်ထားသည့် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး၏ နောက်တွင်
ဝှက်ထားလိုက်လေ၏။

အခန်း ၁၀

ထောင်မှူး၏ သမီးချောကလေး

၎င်းနေ့ ညနေ၌ ထောင်မှူးသည် အကျဉ်းသမားအတွက် ညစာကို လက်
တစ်ဖက်တွင် ကိုင်လျက် တံခါးကိုဖွင့်၍ ဗင်ဘီးလ်အနီးသို့ ဆောင်ယူလာစဉ်
ခင်းထားသော ကျောက်ပြားပေါ်တွင် ခြေချော်၍လဲသဖြင့် လက်နှင့် ထောက်
လိုက်ရာ အဆင်မသင့်သည်နှင့် ထောင်မှူး၏ လက်တစ်ဖက်မှာ သွင်သွင်
ကျိုးသွားလေတော့၏။

ထိုအခိုက်တွင် တံခါးမှာ ပွင့်လျက်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဗင်ဘီးလ်သည်
ထွက်ပြေးမည်ဆိုပါက ဖြစ်နိုင်သော်လည်း မိမိအတွက်ကို သတိမရဘဲ
ထောင်မှူးအား ကူညီဖို့ကိုသာလျှင် ကြိုးစား၍ လဲနေသော ထောင်မှူးကို
ပွေ့ထူပေးမည် ပြုလေ၏။

ထိုခဏ၌ ရှိသောသည် ဖခင်၏အော်သံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် အခန်း
တွင်းသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့ရာ ထောင်မှူးအပေါ်မှ ကုန်းလျက်ရှိသော ဗင်ဘီးလ်
ကို မြင်သည်နှင့် ၎င်း၏ပယောဂဖြင့် ထောင်မှူးကြီး လဲသွားရသည်ဟု
မှတ်ထင်ပြီးလျှင် အပြစ်တင်လိုသော မျက်နှာဖြင့် ဗင်ဘီးလ်အား လှမ်း၍
ကြည့်လိုက်မိသေး၏။

သို့ရာတွင် ထိုအခြင်းအရာကို သိမြင်သဖြင့် မျက်နှာထား တစ်မျိုး
တစ်မည် ပြောင်းလဲသွားသော ဗင်ဘီးလ်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊

မိမိ အထင်မှာသည့်အကြောင်းကို ရိပ်မိသည်ဖြစ်၍ ရိုဆာက 'သည်းခံပါရှင်၊ ကျွန်မ မှားပါတယ်' ဟု တောင်းပန်ဆဲတွင် ထောင်မှူးလည်း သတိရလာ၍ 'ကြည့်စမ်း... ငါကတော့ သူ့ဖို့ ညစာ ယူလာခဲ့ရာမှာ ငါလဲတာတောင် ထူပေးဖော် မရဘူး' ဟု ကြိမ်းမောင်းရာတွင် ရိုဆာက...

ဆာ။ ။ 'မဟုတ်ပါဘူး အဖေရဲ့၊ သူက အဖေကို ထူပေးမယ် လို့ လုပ်နေတုန်း ကျွန်မ ဝင်လာလို့ပါ'

ဘီးလ်။ ။ 'မှန်ပါတယ်၊ ခိုက်မိသွားလို့ရှိရင် ကျွန်တော် ကုသ ပေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆရာဝန်အတတ် သင်ခဲ့ဖူးပါတယ်'

မှူး။ ။ '(ကျိုးသွားသော လက်ကို မြှောက်ကြည့်ရင်း) 'ဟိုက် ... သွင်သွင် ကျိုးသွားပါပြီကောလား၊ ကိုင်း ဒါဖြင့် လုပ်စမ်းပါဦး'

ဘီးလ်။ ။ 'ညှပ်လုပ်ဖို့ သစ်သားစ နှစ်ခုနဲ့ ကျပ်စည်းဖို့ အဝတ် ရပါရစေ'

မှူး။ ။ 'ကြားလား... ရိုဆာ၊ သွားယူချေလေ'

ရိုဆာသည် အပြင်သို့ ထွက်သွား၍ မကြာမီ စည်ပိုင်းပျက်တစ်ခုမှ သစ်သားစ နှစ်ချောင်းနှင့် ကျပ်စည်းရန် အဝတ်လိပ်တစ်လိပ်ကို ယူလာ ခဲ့လေ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ ဗင်ဘီးလ်သည် ထောင်မှူး၏ အပေါ်အင်္ကျီ ကို ချွတ်၍ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ကို ပင့်ထားနှင့်လေပြီ။

ထိုနောက် ဗင်ဘီးလ်နှင့် ရိုဆာတို့သည် ထောင်မှူးကို စားပွဲကလေး ဆီသို့ ပွေ့ထု သယ်ယူကြ၍၊ ဗင်ဘီးလ်သည် ထောင်မှူး၏ လက်မောင်းကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားပြီးလျှင် ကျွမ်းကျင်သော ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ အမူအရာနှင့် လက်ကို ကျင်လည်စွာ ကျပ်စည်းပေးလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်သည် ကျိုးသောအရိုးကို တည့်အောင် ပြုပြင်ပေးရာ၌ ထုံးစံအတိုင်း ခံရသူမှာ အလွန် နာကျင်လှပေရာ ထောင်မှူးလည်း ၎င်း ဝေဒနာကြောင့် ဒုတိယအကြိမ် သတိလစ်၍ သွားပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ဗင်ဘီးလ်သည် သတိရအောင် လုပ်ပေးရန်အတွက်

ရှလကာရည် အနည်းငယ်ကို ယူခိုင်းလေရာ၊ ရိုဆာသည် ရုတ်တရက် မသွားသေးဘဲ မျက်နှာထားတစ်မျိုးနှင့် အကျဉ်းသမားအား ကြည့်လျက် 'ကျွန်မ ကျေးဇူးဆပ်ပါရစေ... ' ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဘီးလ်။ ။ 'ဘယ်လို ပြောတာလဲ... မိန်းကလေးရဲ့'

ဆာ။ ။ 'ရှင့်ကို နက်ဖြန် စစ်ဆေးမည့် တရားသူကြီးက ဘယ်အခန်းမှာ ရှင်ကို ထားသလဲဆိုတော့၊ ဒီဝစ်ထားတဲ့ အခန်းမှာ ထားပါ တယ်လို့ ပြောလိုက်ရာမှာ၊ သူ့မျက်နှာထားကို ကြည့်ရုံပသာ ကျွန်မ မကြိုက် ဘူး။ ရှင့်ကို အပြစ်ပေးလိမ့်မယ် ထင်တယ်'

ဘီးလ်။ ။ 'ဘယ်လို အပြစ်မျိုး ပေးနိုင်မလဲ'

ဆာ။ ။ 'ဟိုက ကြိုးစင်ကို မမြင်ဘူးလား'

ဘီးလ်။ ။ 'ကျုပ်မှာ အပြစ်မှ မရှိဘဲ'

ဆာ။ ။ 'ဟို ညီအစ်ကိုမှာကော အပြစ်ရှိလို့လား'

ဘီးလ်။ ။ 'ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ'

ဆာ။ ။ 'အဲဒီတော့ ရှင့်ကို နက်ဖြန် စစ်ဆေးပြီး သန်ဘက်ခါ အပြစ်ပေးလိမ့်မယ် ထင်တယ်'

ဘီးလ်။ ။ 'ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ'

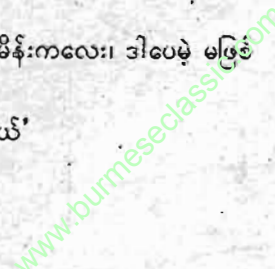
ဆာ။ ။ 'အဖေလည်း သတိလစ်နေတယ်၊ ခွေးလည်း ချည် ထားတယ်'

ဘီးလ်။ ။ 'ဪ ဒီလိုလား၊ တကယ်လို့ ကျုပ်ထွက်ပြေးရင် မိန်းကလေးကို စွပ်စွဲမှာပေါ့'

ဆာ။ ။ 'ကျွန်မကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့၊ ရှင့်ကိုယ်သာ လွတ်အောင် ရုန်းပါ'

ဘီးလ်။ ။ 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိန်းကလေး၊ ဒါပေမဲ့ မဖြစ် ပါဘူး'

ဆာ။ ။ 'ရှင့်ကို သတ်ကြလိမ့်မယ်'

ဘီးလ်။ ။ 'ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်းပေါ့၊ ကိုယ်လွတ်ပြီး တစ်ဖက်သားမှာ ဒုက္ခဖြစ်မယ့် အကြံမျိုးကို ကျုပ် မကြံစည်လိုပါဘူး' ဆာ။ ။ 'သတိထားပါ၊ ဒီဝစ်တို့လမ်းကို ရှင် လိုက်ရပါ လိမ့်မယ်'

ထိုခဏ၌ ထောင်မှူးသည် သတိရလာ၍ 'ဒီဝစ်အကြောင်းကို ပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ' ဟု မေးလိုက်ရာ ဗင်ဘီးလ်က 'သတိထားပါ ထောင်မှူးကြီး။ အရိုးကျိုးတဲ့အခါမှာ စိတ်မဆိုးရဘူး၊ စိတ်ဆိုးလျှင် သွေးဆူ ပြီး ရောဂါတိုးလာတတ်ပါတယ်' ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ရိုဆာအားလည်း မိမိမှာ အပြစ်မရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း တရားခွင့်၌ စစ်ဆေးခြင်း ကို ခံတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် တီးတိုးစကား ပြောလိုက်လေ၏။

မှူး။ ။ 'ဘာတွေကို တိုးတိုး...တိုးတိုးနဲ့ ပြောနေကြတာလဲ' ဆာ။ ။ 'ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး... အဖေ၊ အဖေကို ဘယ်လို အစာမျိုး ကျွေးရမယ့်အကြောင်းကို ဆရာဝန်က မှာထားနေတာပါ...'

မှူး။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့လား... နင်တို့ကို ငါ မသင်္ကာပါဘူး။ အကျဉ်းသမားအခန်းကို နင် ဘယ်တော့မှ မလာရဘူး။ လာ သွားကြမယ်... ရှေ့က သွား...'

၎င်းနောက် သားအဖနှစ်ယောက်တို့သည် ဗင်ဘီးလ်၏ အခန်းမှ ထွက်သွားကြလေ၏။

အခန်း ၁၁

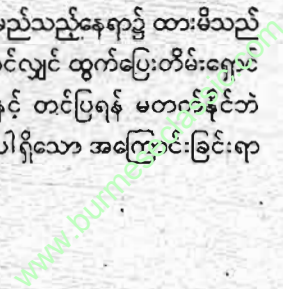
ကွန်နိုလီယတ် ဗင်ဘီးလ်၏ သေတမ်းစာ

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ရိုဆာ ပြောသည့်အတိုင်း တရားသူကြီးများသည် ဘူတင်ဟော့ ထောင်ကြီးသို့ လာရောက်ကြ၍ ဗင်ဘီးလ်၏ အမှုကို စစ်ဆေး ကြလေရာ၊ ဗင်ဘီးလ်သည် မိမိလက်ဝယ်သို့ ကွန်နိုလီယတ် ဒီဝစ်က ထို အထုပ်ကို အပ်နှံထားဖူးခြင်း အကြောင်းကိုကား မငြင်းကွယ်လို။ သို့သော် ၎င်းစာများသည် ဒီဝစ်ညီအစ်ကိုနှင့် ပြင်သစ်ပြည် စစ်ဝန်ကြီး ဒီလူဗီတို့ အပြန်အလှန် ပေးကြသောစာများ ဖြစ်သည်ဟု မိမိ မသိရကြောင်းကိုသာ လျှင် ထွက်ဆိုလေ၏။

အကယ်၍ ဗင်ဘီးလ်သည် ကွန်နိုလီယတ်ဒီဝစ်ထံမှ မိမိအား အစေခံ ကရိတ် လက်ဖြင့် ပေးပို့လိုက်သော စာကို ထုတ်ပြန်မည်ဖြစ်ပါက၊ မည် သည့် နည်းနှင့်မဆို ၎င်းစာများတွင် ပါရှိသည့် အကြောင်းအရာများကို မိမိအလျှင်း မသိရကြောင်းကို တရားသူကြီးများ ကျေနပ်လောက်အောင် သက်သေ သာဓက ရနိုင်မည်ကား မှန်၏။

သို့ရာတွင် ဗင်ဘီးလ်သည် ၎င်းစာကို မည်သည့်နေရာ၌ ထားမိသည် ဟူ၍လည်း မပြောနိုင်။ အစေခံ ကရိတ်သည်ပင်လျှင် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် နေသည့် ဖြစ်သောကြောင့် သက်သေအဖြစ်နှင့် တင်ပြရန် မတက်နိုင်ဘဲ ရှိလေရကား တရားသူကြီးများသည် စာတွင်ပါရှိသော အကြောင်းခြင်းရာ

ရရှိပြန်စာအုပ်စီရင်

များကို ဗင်ဘီးလ် မသိရပါဆိုသော စကားကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ရှိကြလေ၏။

ဒီဝစ်ထံမှ စာမှာ ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိရသည်အတိုင်း ဗင်ဘီးလ်၏ လက်ဝယ်၌ရှိ၍ ပန်းဥများ ထုပ်ထားသည် မှန်သော်လည်း။ ဗင်ဘီးလ်သည် ၎င်းစက္ကူကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဖြန့်၍ ဖတ်ရန်ပင် သတိမရဘဲ ရှိသောကြောင့် မိမိ၌ အပြစ်မရှိကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ စာများ၏ အနက်သဘောကို မသိရကြောင်းကို လည်းကောင်း ရှင်းလင်းလျှောက်လဲရန် မတတ်နိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။

ယင်းသို့ဖြစ်ရကား တရားသူကြီးများသည် ဗင်ဘီးလ်ကို စစ်ဆေး၍ မိမိတို့ အချင်းချင်း နာရီဝက်ခန့် တိုင်ပင်ကြပြီးနောက် အပြစ်ရှိသည်ဟု တညီတညွတ်တည်း ယူဆကြ၍ သေဒဏ် အပြစ်ပေးရန် စီရင်ချက် ချမှတ်ကြလေ၏။

ဆိုင်ရာ အရာရှိသည် ဗင်ဘီးလ်၏ အခန်းသို့လာ၍ စီရင်ချက်ကို ဖတ်ပြသောအခါ ဗင်ဘီးလ်၏ မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းခြင်းထက် အံ့ဩခြင်းကို ပိုမိုလျက် ရှိသည်ဟု ထိုအရာရှိကိုယ်တိုင် ထင်မြင်မိလေသည်။

၎င်းနောက် ဗင်ဘီးလ်က မည်သည့်နေ့ရက်တွင် စီရင်ချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်မည်အကြောင်းကို မေးမြန်းရာ ၎င်းနေ့ ၁၂ နာရီအချိန် ၎င်းထောင်ဝင်း အတွင်း၌ပင် စီရင်လိုမိမိမည် အကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေရာ ထိုအချိန်မှာ ၁၀ နာရီခွဲပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်နာရီခွဲလောက်မျှသာ ကျန်တော့သည့် အကြောင်းကို သိရှိရလေ၏။

လက်ကျိုးသော ထောင်မှူးနေရာ၌ အခြားသူတစ်ယောက်ကို ခေတ္တခန့်ထားသည်ဖြစ်ရာ ထောင်မှူးသစ်သည် စီရင်ချက်ကို ဖတ်ပြသော အရာရှိနှင့်အတူ အခန်းထဲမှ ထွက်လာကြ၍ လှေကားရင်း၌ ခွဲခွာကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရိဆာသည် ထောင်မှူးသစ်ထံမှ သော့တွဲကို ငှားပြီးလျှင် အကျဉ်းသမား၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

မဂျင်္ဂလာဘုံစံ

ထောင်မှူးသစ်သည် အခန်းပြင်မှ စောင့်လျက် ရှိနေရကား အမြဲတမ်း ထောင်မှူး၏ သမီးဖြစ်သော ရိဆာသည် လက်ထောက်ထောင်မှူးထံမှ သော့ကို ရအောင် ငှားရမ်းရသော အလုပ်မှာ မခက်ခဲလှချေ။

ဗင်ဘီးလ်သည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုယိုကာလာသော ရိဆာအား အံ့ဩသော မျက်နှာနှင့် ကြည့်လျက်ရှိရာ ရိဆာသည် ဘာကိုမျှ မပြောနိုင်ဘဲ 'ဖြစ်ရလေခြင်း ရှင်၊ ဖြစ်ရလေခြင်း ရှင်' ဟူ၍ ထပ်ကာထပ်ကာ ဆိုမြည်၍ ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ငိုလျက် ရှိလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်က 'ဘာပြုလို့လဲ မိန်းကလေး၊ ဘာအလိုရှိလို့လဲ... ကျုပ်မှာ အချိန်များများ မရှိဘူး၊ ပြောစရာရှိရင် ပြောလေ' ဟု ပြောရာ ရိဆာက လက်ကို ရှေ့သို့ပစ်လျက် 'ကျွန်မ တစ်ခုတောင်းစရာ ရှိလို့ပါ' ဟု ရှိုက်လျက် ပြော၏။

ဘီးလ် ။ ။ 'မငိုပါနဲ့လေ တိတ်ပါ၊ မိန်းကလေး ငိုတာကို မြင်ရတာဟာ ကိုယ်သေရမည့် အရေးထက်တောင် စိတ်ကို ထိခိုက်ပါတယ်။ တိတ်ပါ... မငိုပါနဲ့'

ဆာ ။ ။ '(ကြမ်းပေါ်၌ ဒူးထောက်လျက်) 'ကျွန်မ အဖေကြီးကို အပြစ်လွှတ်ပါရှင်နော်'

ဘီးလ် ။ ။ 'ဘာ အပြစ်လွှတ်ရမှာလဲ'

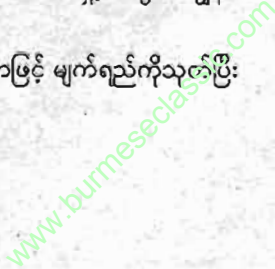
ဆာ ။ ။ 'ရှင်ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောတဲ့အတွက် အပြစ်လွှတ်ပါ။ သူက လူတိုင်းကို ဒီလိုပဲ ပြောတတ်ပါတယ်။ သူ့သဘာဝမို့ပါ'

ဘီးလ် ။ ။ 'သူ့မများမှာ သူ့အပြစ်နဲ့သူ ခံရရာပြီကော၊ ကျုပ်ကတော့ အပြစ်လွှတ်ပါတယ်'

ဆာ ။ ။ 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါထက် ရှင်အတွက် ကျွန်မ ဘာများ လုပ်ပေးစေချင်ပါသလဲ၊ ပြောပါ'

ဘီးလ် ။ ။ 'လုပ်စေချင်တာ ပြောရမှာဖြင့် မျက်ရည်ကိုသုတ်ပြီး အငိုတိတ်စေချင်ပါတယ် မိန်းကလေး'

မဂျင်္ဂလာဘုံစံ

ဆာ။ ။ 'ဒါက ဟုတ်ပါပြီ၊ ရှင်အတွက် ပြောပါ'

ဘီးလ်။ ။ 'ဒီလိုဆိုလျှင် တစ်ခုတော့ ပြောချင်ပါတယ်၊ မရယ်နဲ့ နော် မိန်းကလေး'

ဆာ။ ။ 'မဟုတ်တာရှင်၊ ဒီအခါမျိုးမှာ ကျွန်မ ရယ်ပါ့မလား' ထိုခဏ၌ ထောင်ကြီး၏ နာရီစင်မှ ၁၁ နာရီ ထိုးလိုက်လေရာ ရိုဆာ သည် ဗင်ဘီးလ်၏ အသက်မှာ လူ့ပြည်၌ တစ်နာရီမျှသာ ကျန်တော့သည့် အဖြစ်ကို သတိရသည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်၍ သွားလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်သည် ပန်းအိုးနောက်တွင် ဝှက်ထားရာမှ ပြန်၍ ယူထားပြီးသော ပန်းဥကလေး သုံးဥကို ရင်ဘတ်ထဲမှ ထုတ်၍၊ စိုက်ပျိုးပုံ နည်းစနစ်နှင့် တကွ ပြောပြ၍ နောက်နှစ် မေလလောက်တွင် ပန်းနက်များ ပွင့်လာသော အခါ၌ ဟာလမ်မြို့ ပန်းစိုက်ပျိုးခြင်းဆိုင်ရာ အသင်းကြီးထဲမှ ဆုငွေတစ်သိန်း ထုတ်ယူနိုင်ကြောင်းများနှင့် တကွ စုံလင်စွာ မှာထား၍ ပေးအပ်လေ၏။

ဆာ။ ။ 'ဒီငွေတစ်သိန်းကို ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ...'
ဘီးလ်။ ။ 'ကျုပ်မှာခဲ့တဲ့ စည်းကမ်းကလေး တစ်ချက်ကို လိုက်နာနိုင်လျှင် ဒီငွေတစ်သိန်းကို မိန်းကလေး ယူနိုင်တယ်'

ဆာ။ ။ 'ဘယ်လို... စည်းကမ်းပါလိမ့်ရှင်...'
ဘီးလ်။ ။ 'စည်းကမ်းကတော့... မိန်းကလေးကလည်း ချစ်သူကလည်း ချစ်တဲ့ ကျုပ်လိုအရွယ် လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ်'

ဆာ။ ။ 'ဒီလိုဆိုရင်... မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်...'
ဘီးလ်။ ။ 'ဘာကြောင့်လဲ...'

ဆာ။ ။ 'လောကမှာ ကျွန်မချစ်တဲ့လူ... ဘယ်တော့မှ ပေါ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး'

ဘီးလ်။ ။ 'အို... ဒီလိုလည်း ဟုတ်ပါရိုးလား၊ အငယ်ကလေး ရှိသေးတာပဲ။ ကိုင်း... ကိုင်း... သေချာအောင်ဟာ သေတမ်းစာ သဘောနဲ့ စာရေးပစ်ခဲ့မယ်။ စက္ကူနဲ့ မင်တံ ပေးစမ်း...'

ရုတ်တရက်

ရိုဆာမှာ ယခင်က ဂျွန်ဒီဝစ်ရေးခဲ့သော ခဲတံနှင့် ကွန်နိုလီယတ်၏ ကျမ်းစာအုပ်သာလျှင် ရှိလေရကား ၎င်းတို့ကို ထုတ်ပေးသောအခါတွင် ကျမ်းစာအုပ်မှ ရှေ့ဆုံးမျက်နှာမှာ ဆုတ်ယူထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ပါသည့် စာရွက်လွတ်တွင် ဗင်ဘီးလ်၏ သေတမ်းစာကို ရေးသားလေ၏။

၎င်းနောက် ဗင်ဘီးလ်သည် ကျမ်းစာအုပ်ကို ပေးအပ်၍ မိမိ မှာထားခဲ့သည့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရစ်ရန် ပြောလေရာ၊ ရိုဆာက လက်ထပ်ရန်ဆိုသော စာပိုဒ်မှတစ်ပါး မှာခဲ့သမျှအတိုင်း လုပ်ရစ်ပါမည်ဟု ကတိထားလေ၏။

နောက် တစ်ခဏ၌ သူသတ်ယောက်ျားနှင့် အရာရှိတစ်ယောက်သည် စစ်သားများနှင့်အတူ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြလေရာ၊ ၎င်းတို့သည် ထုံးစံအတိုင်း အကျဉ်းသမား ဗင်ဘီးလ်ကို ခေါ်သွားကြလေရာ ရိုဆာမှာ ရပ်တည်၍ နေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သဖြင့် ရှိုက်ကြီးတငင် ကြမ်းပေါ်တွင် လဲကျသွားလေ၏။

သို့ရာတွင် သူသတ်ယောက်ျားနှင့် အရာရှိတို့သည် ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ အကျဉ်းသမားကို အခန်းတွင်းမှ ခေါ်ထုတ်သွားကြလေရာ၊ ဗင်ဘီးလ်သည် အခန်းပြင်သို့ ထွက်ခါနီး နောက်ဆုံးသော ကြည့်ခြင်းဖြင့် ရိုဆာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် လဲနေသော ရိုဆာ၏ လက်ထဲ၌ ကွန်နိုလီယတ် ဒီဝစ် ရေးပေးထားခဲ့သော စာရွက်လေးမှာ တလူလူလွင့်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်သည် ထိုစာကိုဖြေ၍ ဖတ်မိပါမူ အသက်မှ ချမ်းသာရာ ရနိုင်မည့် အကြောင်းအရာများ ပါရှိသည်ကို မသိရှာချေ။

ပေါ်၌ကဲ့သို့ ခြောက်ကပ်ကပ် ညစ်ထပ်ထပ် မဟုတ်ဘဲ အလွန် ရွှင်ယူ တောက်ပသော အသွေးအရောင် အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် တပြောင်ပြောင်၊ တဝင်းဝင်း၊ တလင်းလင်း၊ တထိန်ထိန် ရှိနေလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့ မိလေသည်။

ဗင်ဘီးလ်မှာ စဉ်းတုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်တွင် ဦးခေါင်းကို တင်ပေး၍ ပုဆိန်နှင့် တစ်ချက်တည်း ပေါက်ဖြတ်လိုက်ရုံမျှနှင့် ဦးခေါင်းပြတ်သွားလိမ့် မည်ဟု တွေးထင်ထားသည်အတိုင်း “တစ်ချက်တည်း ခံလိုက်ရမှာပဲ... နောက်ခဏ၌ဆိုလျှင် ကောင်းကင်ဘုံ ရောက်ပြီ ငါထင်သလို လှလှပပ တွေ့ချည်း တွေ့ရမြင်ရမှာပဲ” စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးရင်း လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဗင်ဘီးလ်သည် လူသတ်ကိရိယာများ ဆင်ထားသော နေရာသို့ရောက်၍ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းစွာ ရှိနေသော စဉ်းတုံးကြီးပေါ်သို့ ဦးခေါင်း ကို တင်ပေးလိုက်လေရာ၊ လျှပ်ပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ညက်ခနဲ ဖြစ်သွားသော အလင်းရောင်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် လူသတ်ယောက်ျား၏ ပုဆိန် ဝင့်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိလိုက်ရလေ၏။

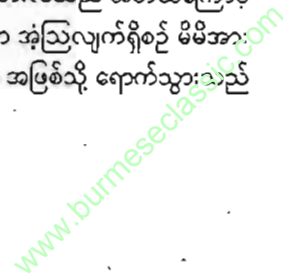
ဗင်ဘီးလ်သည် မျက်စိကို မှိတ်ထား၍ ကောင်းကင်ဘုံ၌ မြင်ရ တွေ့ရမည် အရောင်မျိုးစုံတို့ကို စိတ်ထဲတွင် ခန့်မှန်းတွေးတောလျက်ရှိရာ သူ့သတ်ယောက်ျားသည် ၎င်းပြုနေကျ ထုံးစံအတိုင်း သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် လည်ပင်းအနီးသို့ ပွတ်ကာ၊ ကပ်ကာ ပုဆိန်ကြီးကို ဝှီးခနဲ ဝှီးခနဲမြည်အောင် ဝင့်ယမ်းလေရကား ဗင်ဘီးလ်မှာ လေသလပ်သည်အတွက်ကြောင့် အေးခနဲ အေးခနဲ ဖြစ်သွားလေတော့၏။ သုံးကြိမ်စေ့သော်လည်း ဖောင့်မျှော်နေသည် အတိုင်း ဒီနဲခနဲ မြက်ခနဲလည်း မဖြစ်ပေါ်၊ သက်တံကဲ့သို့သော ရောင်စုံ များလည်း မတွေ့မြင်ရဘဲ ရှိလေရကား... ဗင်ဘီးလ်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှလောက် ကြာရလေသနည်းဟု တွေးတော အံ့ဩလျက်ရှိစဉ် မိမိအား ဖြည်းဖြည်းစွာ ထူထေးသဖြင့် မတ်တတ်ရပ်သော အဖြစ်သို့ ရောက်သွားသည် ကို သတိပြုလိုက်မိလေ၏။

အခန်း ၁၂
အပြစ်ပေးစီရင်ခြင်း

ကွန်နီလီယတ်ဗင်ဘီးလ်အား စီရင်ရမည်မှာ ၎င်းထောင်ကြီး အတွင်း၌ပင် ဖြစ်လေရာ သတ်ဖြတ်ရမည့် ကိရိယာတန်ဆာများသည် လှေကားနှင့် ခြေလှမ်းပေါင်း ၃၀၀ ခန့်လောက်မျှသာ ဝေးကွာလေ၏။ လူများသည် ယမန်နေ့က ဒီဝစ်ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့၏ အလောင်းကို ထောင်ဝင်း အတွင်းရှိ စက်တိုင်၌ လာရောက် ဆွဲချိတ်ထားကြသော်လည်း ထိုအချိန်၌မူ အလောင်းကို ဖယ်ရှား သင်္ကြိုဟ်ပြီးခဲ့လေပြီ။

ထိုနေ့က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ကို သုတ်သင်လိုက်ကြသော လူစု သည် ဗင်ဘီးလ်အား စီရင်ခြင်းကို လာရောက် ကြည့်ရှုကြလေရာ ထောင် လှေကားမှ အဆိုပါ စက်တိုင်အထိ ကွက်လပ်တစ်ခုလုံးတွင် ပြည့်နက်လျက် ရှိကြ၍ ပြောကြ၊ ဆိုကြ၊ ထင်မြင်ချက် အမျိုးမျိုး ပေးကြသော အသံများ မှာလည်း တသောသော တည်ညံ့ ဖြစ်နေလေတော့၏။

ဗင်ဘီးလ်သည် ၎င်းတို့ ပြောကြဆိုကြသော စကားသံများကို မကြား လိုသည်ဖြစ်၍ မိမိစိတ်ကူးနှင့် မိမိ လျှောက်လာခဲ့ရာ ၎င်း၏ စိတ်ကူးမှာ အခြားမဟုတ်၊ ရှေ့နှစ် မေလလောက်တွင် ပေါက်လာမည့် ပန်းနက် အကြောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ စိတ်ကူးထဲ၌ ဗင်ဘီးလ်သည် ကောင်းကင် ဘုံမှနေ၍ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးရှိ အလှပဆုံးသော ပန်းများကို အလိုရှိတိုင်း မျှော်ကြည့်နေမည်ဖြစ်ရာ ကောင်းကင်ဘုံ၌ အရာခပ်သိမ်းတို့သည် မြေကြီး

ထိုခဏ၌ ဗင်ဘီးလ်အား စောင့်ကြည့်နေကြသော ပရိသတ်တို့သည် တဏှာတဏှာ တည်ညံ့ ဖြစ်နေခဲ့ကြရာမှ ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားပြီးလျှင် အံ့ဩသော မျက်နှာထားများဖြင့် မော့လျက် ကြည့်နေကြသည်ကိုလည်း ဗင်ဘီးလ် သတိပြုမိလေ၏။

စင်စစ်သော်ကား... အော်ရီနိုးမင်းသား ပီလျံသည် ဗင်ဘီးလ်၏ အသက်ကို ဆုံးရှုံးအောင် စီရင်လိုက်ပါက နောင်တမလွန်ဘဝ၌ မိမိအပေါ် သို့ အပြစ်ဒဏ် ကျရောက်လာမည်ကို တွေးတော ပူပန်မိဟန် လက္ခဏာနှင့် ၎င်း၏ အသက်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မင်းသားသည် ဗင်ဘီးလ်အား အသေသတ်ရန်ဆိုသော စီရင်ချက်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သော် လည်း လုံးဝ အပြစ်မရှိဟူ၍ မယူဆနိုင်သည့် ဖြစ်သောကြောင့် သေရန် အပြစ်ဒဏ်မှ ထောင်တစ်သက် အပြစ်ဒဏ်သို့ လျှော့ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ဆေရမယ့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေသော လူတို့မည်သည်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့် အသက်ရှင်နေရသည် ဖြစ်စေ၊ မသေရလျှင် တော်သေးသည်ဟု အောက်မေ့ တတ်ကြသည့် ထုံးစံအတိုင်း ဗင်ဘီးလ်မှာလည်း မင်းသား၏အမိန့်ကို ဖတ်ပြု ၍ သေခြင်းမှ လွတ်သည်ဟု ကြားသိရသောအခါတွင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိလေသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးစာပိုဒ်၌ ဗင်ဘီးလ်ကို ဘူတင်ဟော့ ထောင်၌ မထားဘဲ ဆါမြို့အနီးရှိ လိုင်စတိန် ထောင်ကြီးသို့ ပို့ရမည်ဟူသော အမိန့်ကို ကြားလိုက်ရာတွင် ရိုသားနှင့် ဝေးကွာသွားရမည် တစ်ကြောင်း၊ ၎င်းမြို့၏ ဥတုမှာ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလွန်းသဖြင့် မိမိ၏ ပန်းစိုက်ပျိုးရန် အတွက် မလျော်ကန်သည် တစ်ကြောင်းကြောင့် ဝမ်းမြောက်သင့်သလောက် ဝမ်းမမြောက်နိုင်သလို ဖြစ်မိပေတော့သတည်း။

အခန်း ၁၃

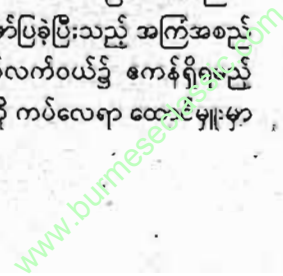
ကြည့်နေသူတစ်ယောက်၏ စဉ်းစားပုံ

ကွန်နိုလီယတ် ဗင်ဘီးလ်သည် လူသတ်ယောက်ျား၏ လက်မှလွတ်၍ အသက်ချမ်းသာရာ ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်းရထားတစ်စီးသည် ထောင်ပြင်၌ ဆိုက်ရောက်လာလေရာ အကျဉ်းသမားမှာ စစ်သားများ ခြံရံ လျက် မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်စေပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် မောင်းနှင်သွား လေ၏။

မြင်းရထား မထွက်မီ ဗင်ဘီးလ်သည် ထောင်ကြီး၏ ပြတင်းပေါက် ဆီသို့ မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် ရိုသား ကို မတွေ့မြင်ရချေ။

လူသတ်ပွဲသို့ လာရောက် ကြည့်ရှုကြသော ပရိသတ်တို့ မည်သည် မှာ တရားခံကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပြီဟူသော သတင်းကို ကြားရသည့်အခါ ဝမ်းသာသည်ဟူ၍ မရှိဘဲ၊ ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ရသည်ဟူသော သဘော မျိုးဖြင့် စိတ်ပျက်ကြမြဲ ဖြစ်လေရာ၊ ထိုနေ့က ပရိသတ်များအနက် စိတ် အပျက်ဆုံးသော သူသည်ကား အိုင်ဇက်ဘော်စတဲလ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

အိုင်ဇက်သည် ယခင်က ကျွန်ုပ်တို့ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့် အကြံစေ့အညံ့ အတိုင်း ဟောဂ်မြို့သို့ လိုက်လာ၍ ဗင်ဘီးလ်လက်ဝယ်၌ ဧကန်ရှိရမည့် ပန်းဥများကို ရလိုသော ဆန္ဒဖြင့် ထောင်မှူးကို ကပ်လေရာ ထောင်မှူးမှာ

အလုပ်ဝတ္တရားကို အလွန်ရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ပြင် အကျဉ်း သမားကို လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း အကြံအစည်နှင့် မိမိအား လာဘ်ထိုး လိုသည်ဟု မှတ်ထင်သည်နှင့် အိုင်ဇက်၏ စကားကို ဆုံးအောင်ပင် နားမထောင်ဘဲ ခွေးနှင့် ရှူးတိုက် လွတ်လိုက်လေ၏။

၎င်းနောက် အိုင်ဇက်သည် ထောင်မှူး၏သမီး ရိုဆာကို ကပ်ပြန် လေရာ အိုင်ဇက်၏ တွေးထင်ချက်မှာ ပန်းဥများသည် ဗင်ဘီးလ်၏ အင်္ကျီ ထဲတွင် ရှိရမည်ဟု ယုံကြည်သောကြောင့် ဗင်ဘီးလ် သေပြီးသောအခါ၌ ၎င်း၏ အင်္ကျီကို ရခဲ့လျှင် အဖိုးထိုက်တန်ဆုံးသော အဝတ်တစ်စုံ ဝယ်ပေး ပါမည်ဟု ရိုဆာအား ပြောလေ၏။

ရိုဆာသည် အိုင်ဇက်၏ အကြံအစည်ကို မရိပ်မိဘဲ၊ အကျဉ်းသမား ၏ မိတ်ဆွေရင်းချာ တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် အမှတ်အသား သဘော နှင့် အဝတ်အစားကို လိုချင်သည်ဟု သဘောရပြီးလျှင် လူသတ်ယောက်ျား ထံသို့ လမ်းညွှန်လိုက်လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ အိုင်ဇက်သည် လူသတ်ယောက်ျားထံသို့ ချဉ်းကပ် ပြန်၍ အကျဉ်းသမား၏ အလောင်းကို မိမိအား ပေးအပ်ပါက ငွေတစ်ရာ ပေးမည်အပြင် ၎င်းတွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ရွှေထည် ငွေထည် စသည် တန်ဆာများ ရှိလျှင်လည်း ယူနိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောလေရကား သူသတ် ယောက်ျားသည် ငွေ ၁၀၀ ကို မိမိလက်ဝယ်သို့ ပေးအပ်ထားပါက အလိုရှိ သည့်အတိုင်း အလောင်းကို ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။ အိုင်ဇက်မှာ ဆုငွေတစ်သိန်းရရှိ မျှော်လင့်ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သော ကြောင့် ၎င်းတောင်းဆိုသော ငွေ ၁၀၀ ကို ချက်ချင်းပင် ပေးလိုက်လေ၏။

အခြားသူများသည် လူသတ်ပွဲ၌ နေရာကောင်း ရစေခြင်းငှာ နံနက် စောစောက ကြိုတင်လာရောက်ကြလေရာ အိုင်ဇက်မူကား နံနက်တိုင်အောင် မဆိုင်းနိုင်ဘဲ ညဉ့်ကတည်းကပင် ထောင်ဝ၌ စောင့်၍ အိပ်လေ၏။ ထိုနောက် ထောင်မှင့်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှေ့ဆုံးမှရောက်အောင် တိုးဝင်၍ စဉ်းတုံး

ရပြန်တော့မိမိ

ပတ်လည်၌ စစ်သားများ ဝိုင်းရံလျက်ရှိလေရာ အိုင်ဇက်သည် စစ်သားများ ၏ နောက်မှကပ်လျက် နေရာရထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် လူသတ်ယောက်ျားသည် ပုဆိန်ကြီးကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဝင့်ယမ်းနေဆဲတွင် အိုင်ဇက်၏ စိတ်ထဲ၌ ကြာလေခြင်းဟု အောက်မေ့၍ ဆွေ့ဆွေ့ ခုန် ရှိနေလေရာ မင်းသားထံမှ အမိန့်ရောက်လာ၍ အသက်မှ ချမ်းသာပေးလိုက်သည် ဟူသော စာကို ဖတ်ပြလိုက်ရာတွင်မူကား၊ အိုင်ဇက် မှာ ရပ်တည်ရာ မရနိုင်အောင် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ၎င်း၏ နောက်၌ရှိသော ပရိသတ်တို့ အပေါ်သို့ ပက်လက်လန်၍ ကျသွားလေ တော့၏။ ပရိသတ်တို့သည်လည်း မြင်လိုသောအရာကို မမြင်ရသဖြင့် အကြီး အကျယ် စိတ်ပျက်လျက် ရှိကြဆဲတွင် အိုင်ဇက်က ၎င်းတို့ အပေါ်သို့ ဝမ်းသာလုံးဆို၍ ထိုးချလိုက်သည်ဟု မှတ်ထင်ကြသည်နှင့် ထိုးသူက ထိုး၊ ကန်သူက ကန်၊ တွန်းသူက တွန်း၊ ပုတ်သူက ပုတ်၊ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်နေ ကြလေတော့၏။

သို့ရာတွင် အိုင်ဇက်သည် တွန်းထိုး ကန်ကျောက်ခြင်းများကို အလျှင်း ဂရုမစိုက်ဘဲ ဗင်ဘီးလ်ကို တင်သွားသော မြင်းရထားဆီသို့ အတင်းပြေးလွှားကာ လိုက်လေရာ၊ ကျောက်ပြားတစ်ခုပေါ်တွင် ခြေချော် သွားသည်နှင့် ဟပ်ထိုးကြီး လဲကျပြီး ကျွမ်းပြန်၍ သွားလေ၏။ လူထုသည် လဲနေသူကို အလျှင်း သနားစိတ် မရှိဘဲ စိတ်ပျက်နေရသည့် အထဲတွင် ဝင်ရှုပ်သည်ဟု အောက်မေ့ကြ၍ ခြေသော၊ ခေါင်းသော၊ ကျောသော၊ ဗိုက်သော မရောင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆက်ကာဆက်ကာ ကျော်နင်း၍ သွားကြလေကုန်သတည်း။

ကြောင့် ခိုတစ်ကောင်၏ အတောင်အောက်တွင် စာတစ်စောင်ချည်၍ ထည့်လိုက်မည် ဆိုပါက ဒေါ်မြို့သို့ ရောက်နိုင်ဖို့ ရှိသည်ဟု ဗင်ဘီးလ် စဉ်းစားမိလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်မှာ ထိုအခါ၌ ၂၈ နှစ်အရွယ် ရှိနေပြီဖြစ်ရာ ထောင် တစ်သက် နေရမည်ဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ရှိသည်ဖြစ်၍ စိတ်ရှည် လက်ရှည်နှင့် အလုပ်လုပ်ပါမူ မိမိ မသေမိအတွင်း အထမြောက်ရမည် ဟူ၍ အောက်မေ့ပြီးလျှင် အထမြောက်မချင်း သည်းခံ၍ အလုပ်လုပ်မည် ဟူ၍လည်း ပြဋ္ဌာန်းလိုက်လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဗင်ဘီးလ်သည် မိမိအတွက် ပိုလာသော အစားအစာများ အနက်မှ အချို့ကို ချန်ထား၍ ၎င်းဖြင့် ခိုများကို ထောင်ဖမ်းလေရာ တစ်လ မြောက်သောနေ့၌ ခိုမတစ်ကောင်ကို မိလေ၏။ နောက်ထပ်၍ နှစ်လကြာပြန် သောအခါ ခိုထီးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းမိပြန်လေရာ ဗင်ဘီးလ်သည် နှစ်ကောင် လုံးကို အတူတကွ သိုလှောင်ထားလေ၏။

၁၆၇၃ ခုနှစ် ဆန်းစလောက်တွင် ခိုမသည် ဥများဥလေရာ ဗင်ဘီးလ် သည် ခိုမ၏ အတောင်အောက်၌ စာတစ်စောင်ချည်၍ လွတ်လိုက်သည်တွင် ခိုမသည် ဥများအပေါ်၌ ဝပ်ခြင်းအလုပ်ကို ခိုထီးနှင့် လွဲထားခဲ့သည် လက္ခဏာ နှင့် ဒေါ်မြို့ဘက်သို့ ပျော်ရွှင်စွာ ပျံသွားလေ၏။

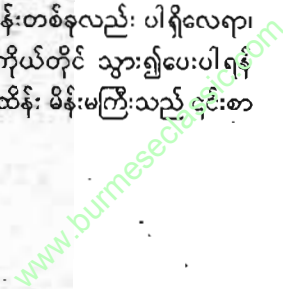
ညနေခင်း အချိန်၌ ခိုမ ပျံလာသောအခါ စာမှာ ပါမြဲတိုင်း ပါလာ လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ နေ့စဉ် ပျံသွား၍ ၁၅ ရက်မြောက်သောနေ့၌ ခိုမ ပြန်လာ သောအခါတွင် အတောင်အောက်၌ စာမပါလာတော့ချေ။

၎င်းစာမှာ မည်သူမဆို တွေ့ရှိပါက ဗင်ဘီးလ်၏ အထိန်းဖြစ်ဖူးသော မိန်းမကြီးထံသို့ သွားရောက်ပို့ပေးပါရန် အညွှန်းတစ်ခုလည်း ပါရှိလေရာ၊ ၎င်း စာအိတ်ထဲတွင် ရှိဆာထံသို့ မိန်းမကြီးကိုယ်တိုင် သွား၍ပေးပါရန် စာကလေးတစ်စောင်လည်း ပါရှိလေသည်။ အထိန်း မိန်းမကြီးသည် ၎င်းစာ ကို အောက်ပါနည်းအတိုင်း ရရှိလေ၏။

အခန်း ၁၄
ဒေါ်မြို့မှ ခိုများ

ကွန်နိုလီယတ် ဗင်ဘီးလ်သည် လိုဗ်စတီန့်ထောင်သို့ ရောက်သွားရာ၌ မိမိ ချစ်ကြိုက်စွာ ပြုနေသော ရိုဆာကိုလည်းကောင်း၊ အသက်လောက်တမျှ စွဲလမ်းလာခဲ့သော ပန်းဥများကို လည်းကောင်း တွေ့ရ မြင်ရတော့မည်ဟု မမျှော်လင့်မိချေ။ သို့သော် ခရစ်ယာန်တို့၏ အယူဝါဒအရ ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်သည် လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ အယူဝါဒအရ ကံတရားသည် လည်းကောင်း အလွန်တရာ ဆန်းကြယ်လှသည်ဖြစ်၍ လူတို့ ကြိုတင်ခန့်မှန်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်အောင် ရှိသဖြင့် မမျှော်လင့်ဘဲလျက်နှင့် ဖြစ်ပျက်တတ်သော အခြင်းအရာများသည် လောက၌ အလွန် များခဲ့လှ လေပြီ။

တစ်နေ့သော နံနက်၌ ဗင်ဘီးလ်သည် သံတိုင်များ စိုက်ထောင် ထားသော မိမိ၏အခန်း ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်လျက် အဝေး၌ရှိသော ဒေါ်မြို့မှ လေရဟတ်ကြီးများကို မှန်းမျှော်၍ ကြည့်နေစဉ် ၎င်းမြို့မှ ပျံသန်း လာသော ခိုများသည် ပြတင်းပေါက် အထက်၌ရှိသော အမိုးစွန်းတွင် နားနေ ကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ခိုများမှာ ဒေါ်မြို့မှ ပျံလာကြသည်ဖြစ်သော

အိုင်ဇက်ဘော်စတံလ်သည် ဒေါ်မြို့မှ ထွက်ခွာသွားရာတွင် ၎င်း၏ နေအိမ်နှင့် ခိုများကိုပါ အစေခံနှင့် ပစ်ထားခဲ့လေရာ အစေခံသည် ဆရာထံမှ လခ မရသည်နှင့် ခိုများကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ချက်၍စားလေ၏။ အတန်ငယ် ကုန်ခန်းလတ်သော် ခိုများသည် ထိတ်လန့်လာသည် လက္ခဏာ နှင့် အိုင်ဇက်၏အမိုးစွန်းမှ ဗင်ဘီးလ်၏နေအိမ် အမိုးစွန်းဘက်သို့ ပြောင်း ရွှေ့ နေကြလေရာ အထိန်းမိန်းမကြီးမှာ ကြင်နာ သနားတတ်သောသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်နှင့် ခိုများကို ကျွေးမွေးထားလေ၏။

အစေခံသည် ခိုများ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်ကို မြင်သည်နှင့် အထိန်း မိန်းမကြီးနှင့် စကားပြောလေရာ... မိန်းမကြီးလည်း 'ခို ၁၅ ကောင်တို့ကို အမိုးနန်းထားနှင့် ဝယ်လိုပါသည်' ဟု ပြောသည်နှင့် အစေခံလည်း ရောင်းချ လိုက်လေသည်။ ဤတွင် မိန်းမကြီးသည် ခိုမ၏ အတောင်အောက်၌ စာကို မြင်သဖြင့် ဖြေယူ ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် မှာထားသည်အတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးလေပြီ။

ဖေဖော်ဝါရီလဆန်းလောက်တွင်... တစ်ညသ၌ ဗင်ဘီးလ်သည် ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ရပ်လျက် အထက်ကောင်းကင်၌ တလက်လက် ပြုထွက်သော ကြယ်များကို မျှော်ကြည့်လျက်ရှိစဉ် လှေကားဆီမှ ရိုဆာ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရင်ထဲ၌ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ နောက် တစ်ခဏ၌ ရိုဆာ၏ မျက်နှာသည် ပြတင်းပေါက်ရှိ တရုတ်ကတ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ၍-

- 'အို... ရှင်ရှင်၊ ကျွန်မ လာပြီလေ...'
- 'ရိုဆာ... ရိုဆာ၊ နှမလေးရေ...'
- 'တိုးတိုးရှင်၊ တိုးတိုး... အဖေက နောက်က ပါလာတယ်'
- 'ဪ... အဖေကြီးလည်း ပါလာတယ်လား'
- 'ဘာကဲ့၊ ထောင်ပိုင်ကြီးနဲ့ စကားပြောနေတယ်။ ပြီးတော့ လိုက်လာ လိမ့်မယ်'

ရုပ်ပြန်စာတိုက်

'ဝမ်းသာလိုက်တာ ရိုဆာရယ်၊ ဘယ်ပုံ ရောက်လာခဲ့သလဲ... ပြောပြ စမ်းပါဦး မိန်းကလေးရယ်'

ထိုအခါ ရိုဆာက အော်ရိန်းမင်းသား ပီလျံမှာ "လေဒင်မြို့"မှ သုံးမိုင် ခရီးလောက်တွင် တောအိမ်တစ်လုံး ရှိကြောင်း၊ ၎င်းအိမ်၌ မင်းသား၏ အထိန်းတော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် ရိုဆာ၏ အဒေါ်တစ်ယောက်က ကြီးကြပ် စီမံရကြောင်း၊ ဗင်ဘီးလ်ထံမှ စာကို ရလျှင်ရချင်း ရိုဆာမှာ စာမဖတ်တတ် သောကြောင့် ၎င်းအဒေါ်ထံသို့ သွားရကြောင်း၊ ရိုဆာ ရောက်ပြီးနောက် မကြာမီအတွင်းတွင် ကံအားလျော်စွာ အော်ရိန်းမင်းသား ရောက်လာ ကြောင်း၊ ရိုဆာက မင်းသားနှင့် တွေ့ရ၍ ၎င်း၏ ဖခင်အား ဟောပြော ပြောကြားမှု လိုပဲစတိန်ထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးပါရန် အသနားခံ လျှောက် ထားသဖြင့် မင်းသားက အမိန့်ပေးလိုက်ကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။

'ဒါဖြင့် ရိုဆာတို့ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ပြောင်းလာကြတာပေါ့။ နေရာကျလိုက်လေ ရိုဆာ၊ တစ်ခါဖြင့် ရိုဆာကို နေ့တိုင်း တွေ့ရတော့ မယ်နော်'

- 'ကျွန်မ အားလပ်ခွင့်ရတိုင်း တွေ့ရမှာပေါ့...'
- 'ဟန်ကျလိုက်လေ ရိုဆာရယ်၊ ရိုဆာက ကျုပ်ကို နည်းနည်း ကလေးလောက် မချစ်နိုင်ဘူးလား ရိုဆာ...'
- 'လောဘ သေးလိုက်တာ၊ နည်းနည်းကလေး တော်ပြီလား'
- 'များများချစ်ရင်လည်း သာကောင်းတာပေါ့ ရိုဆာ'
- 'ဟော... အဖေ လာပြီ...'
- ထိုအခါ ရိုဆာသည် ပြတင်းပေါက်မှ ချက်ချင်းခွာ၍ လှေကားထိပ် သို့ ရောက်နေသော ထောင်မှူးကြီးထံသို့ ပြေးသွားလေ၏။

အခန်း ၁၅
သံတိုင် ဩတင်းဒေါက်ကလေး

ထောင်မှူးသည် ဘွတ်ခွေးကြီးတစ်ကောင်နှင့် ရောက်လာလေရာ ဗင်ဘီးလ်
ကို မြင်လေလျှင်...

‘ဟလို၊ ကိုယ့်လူ ဒီရောက်နေပြီကိုး...’

‘ဟုတ်ပါတယ် ထောင်မှူးကြီးရယ်...’

‘တယ်လည်း စိတ်ကူးလွဲတဲ့ မင်းသားပဲ၊ ဒီဝစ်ညီအစ်ကိုလို စီရင်လိုက်
လျှင် ပြီးရော။ အခုတော့ အလကား ရှုပ်နေတာပေါ့...’

ဘီးလ်။ ။ ‘ကျွန်တော်က အရိုးကျိုးသွားတာကို ဆက်ပေးတဲ့
ကျေးဇူးကိုတောင် မထောက်တော့ဘူးလား၊ ထောင်မှူးကြီးရယ်...’

မှူး။ ။ ‘ဟာ... သစ္စာဖောက်တဲ့လူဆိုတာ အရှင်ထားလို့
အလကားပဲ၊ နိုင်ငံရေးသမားတွေဟာ တယ်ရှုပ်တယ်’

ဘီးလ်။ ။ ‘ကျွန်တော်က နိုင်ငံရေးသမား မဟုတ်ပါဘူး
ထောင်မှူးကြီးရယ်’

မှူး။ ။ ‘ခင်ဗျားကို သနားလို့ ကျုပ်က ပြောတာပါ။ ကျုပ်
လက်ထဲမှာ နေရတဲ့ လူတွေဟာ သေရတာလောက် မကောင်းဘူး မှတ်ထား
လိုက်ပါ’

ဘီးလ်။ ။ ‘ကြမ်းလှချေကလား ထောင်မှူးကြီးရယ်’

မှူး။ ။ ‘ကျုပ်က သိပ်ကြမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ အကျဉ်း
သမားဆိုလျှင် နည်းနည်းမှ ညာချင်တဲ့စိတ် မရှိဘူး’

ဘီးလ်။ ။ ‘ကျေးဇူးပါပဲ ထောင်မှူးကြီးရယ်’

ရရှိသည့်စာအုပ်တိုက်

ထိုအခါ ဘွတ်ခွေးကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ရိပ်ခဲနဲ့ မြင်လိုက်သည်
နှင့် လန့်၍ ဟောင်လိုက်လေရာ ခိုကလေးနှစ်ကောင်တို့သည် အသိုက်ထဲမှ
လန့်၍ ထ ပျံသွားကြလေ၏။

မှူး။ ။ ‘အလို...ဒါက ဘာလဲ...’

ဘီးလ်။ ။ ‘ကျွန်တော့် ခိုကလေးတွေပါ ထောင်မှူးကြီး’

မှူး။ ။ ‘အောင်မယ်၊ အကျဉ်းသမားက ခိုတွေ ဘာတွေ
မွေးလို့လား’

ဘီးလ်။ ။ ‘သူတို့ဘာသာ ပျော်လို့ နေရာကြတာပါ ထောင်မှူး
ကြီးရယ်...’

မှူး။ ။ ‘အင်း... စည်းကမ်းမောက်ဖျက်တာ တွေ နေရပြီ၊
ကိုင်း ပြောနေ ကြာရောမယ်။ နက်ဖြန်ခါ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရိုစစ်လုပ်ပြီ၊
စားလိုက်ရမယ်’

ဘီးလ်။ ။ ‘မိလျှင် စားတာပေါ့ ထောင်မှူးကြီး’

ထိုအခါ ထောင်မှူးသည် ခိုကလေးများနေသော အသိုက်ကို သေချာ
စွာ ကြည့်နေလေရာ ဗင်ဘီးလ်သည် ရိုဆာအား လှမ်း၍ တီးတိုး နှုတ်ဆက်
လေ၏။ ရိုဆာကလည်း-

‘နက်ဖြန်ည ၉ နာရီ’ဟု ပြောလျက် လက်ကိုထောင်ခါ အချိန်
အချက် ပေးလိုက်လေ၏။

၎င်းနောက် သားအဖ နှစ်ယောက်တို့သည် အကျဉ်းသမားကို
နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗင်ဘီးလ်သည် ခိုသိုက်ကို
တစ်ခါတည်း ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ည ၉ နာရီထိုးလျှင် ထိုးချင်း ရိုဆာသည် မောကြီး
ပန်းကြီးနှင့် လှေကားမှ ပြေးတက်လာပြီးလျှင်...

ဆာ။ ။ ‘ရှင်က... ကျွန်မနဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာရဲ့လား...’

ဘီးလ်။ ။ ‘သာလိုက်ပုံတော့ မပြောပါနဲ့ ရိုဆာ၊ ဝှစ်နေလုံး’

ရရှိသည့်စာအုပ်တိုက်

နာရီကို လက်ချိုးပြီး စောင့်ရေနေတာပဲ။ ဒါထက် မိန်းကလေးက ဘယ်နှယ် လုပ်ပြီး လာခွင့်ရခဲ့သလဲ'

ဆာ။ ။ 'အဖေက ညနေတိုင်ပြီဆိုမှဖြင့် ညစာစားပြီး အရက် ကလေး တစ်ခွက် သောက်တတ်ပါတယ်။ အရက်နည်းနည်း မူးလာလျှင် တစ်ရေးလောက် အိပ်တတ်လေတော့ ညနေတိုင်း ရှင်ဆီကို တစ်နာရီလောက် ကျွန်မ လာခွင့်ရနိုင်ပါတယ်'

ဘီးလ်။ ။ 'နေရာကျလိုက်လေ ရှိဆာ'

ဟု ပြောလျက် ဗင်ဘီးလ်သည် မိမိ၏ မျက်နှာကို သံတိုင်အနီးသို့ တိုးသွားလေရာ ရှိဆာလည်း နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်လေ၏။

ဆာ။ ။ 'ဒါထက် ရှင် ပန်းဥကလေးတွေကို ကျွန်မ ပြန်ယူ လာခဲ့တယ်'

ဘီးလ်။ ။ '(ဝမ်းမြောက်စွာနှင့်) 'ဟုတ်ကဲ့လား၊ ဒါပေမဲ့ ရှိဆာကို ကျုပ်က ပေးပြီးသားကပဲ'

ဆာ။ ။ 'ပေးတယ် ဆိုပေမယ့် ရှင် သေမှ ကျွန်မ ပိုင်တယ် ဟုတ်လား၊ အခုတော့ ရှင်က အသက်ရှင်နေသေးတော့ ကျွန်မက ပြန်ပေးရ ပေမှာပေါ့။ ဒီဝစ်ရဲ့ ကျမ်းစာအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လို့ ရှင်လက်ရေးကလေးကို တွေ့ရကတည်းက ဒီဥကလေးတွေကို ရှင်ပြန်ပေးဖို့ ကျွန်မ စိတ်ကူးပြီး သားပဲ။ ရှင်ဆီကစာ ရရ မရရ၊ ကျွန်မက ရှင်ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ပြန်ပေးဖို့ ကြံစည်ပြီးသားပါပဲ'

ဘီးလ်။ ။ 'စာမရမီကတည်းက ကျုပ်ဆီကို လာဖို့ စိတ်ကူး ထားတယ်လား'

ဆာ။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်'

ထိုအခါ ဗင်ဘီးလ်သည် ယခင်ကနည်းတူ သံတိုင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ သံတိုင်ကို နှုတ်ခမ်းဖြင့် ထိမိပြန်လေရာ ရှိဆာလည်း ရှေးနည်းအတိုင်း နောက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားပြန်လေ၏။

ဆာ။ ။ 'ရှင်စာကိုရတော့ စာမဖတ်တတ်တာကို ကျွန်မ ဝမ်းနည်းလိုက်တာလေ။ ဘယ်တော့မှ ဒီအတွက်နဲ့ ဒီလောက် ဝမ်းမနည်းဖူး ပါဘူး'

ဘီးလ်။ ။ 'ဘာကြောင့်လဲ မိန်းကလေးရယ်'

ဆာ။ ။ 'ကျွန်မကတော့ မဖတ်တတ်ဘဲ ဒီပြင်လူကို ပြရလို့ ဟာပေါ့၊ ဖတ်ချင်းဖတ်လျှင် ကျွန်မသာ ဖတ်ချင်တာကိုးရှင်'

ဘီးလ်။ ။ 'အရင်တုန်းကတော့ စာများ ရဖူးလို့လား'

ဆာ။ ။ 'အပုံကြီးပေါ့ရှင်'

ဘီးလ်။ ။ 'ဘယ်သူများဆီကလဲ'

ဆာ။ ။ 'ထောင်နားက ဖြတ်ဖြတ်ပြီး သွားကြတဲ့ ကျောင်းသား တွေဆီကရယ်၊ စစ်ရေးပြဖို့ ထွက်လာကြတဲ့ စစ်ဗိုလ်ကလေးတွေ ဆီကရယ်၊ စာရေးတွေဆီကရယ်၊ ကုန်သည်တွေ၊ ဈေးသည်တွေဆီကရယ်... အပုံကြီး ပါပဲရှင်'

ဘီးလ်။ ။ 'စာတွေရတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်သလဲ'

ဆာ။ ။ 'ဟိုတုန်းကတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုပြုပြီး သူက ဖတ်ပြတယ်။ နောက်တော့ မပြတော့ဘူး၊ မီးရှို့ပစ်လိုက်တာချည်းပဲ'

ဘီးလ်။ ။ 'ဘယ်တုန်းကစပြီး မပြဘဲနှင့် မီးရှို့ပစ်သလဲ'

ဆာ။ ။ '(မျက်နှာ၌ သွေးဖျန်းလျက် နီတက်လာပြီး) 'ရှင်နဲ့ တွေ့ရပြီးကတည်းကပေါ့'

ထိုအခါ ဗင်ဘီးလ်သည် သံတိုင်အနီးသို့ တတိယအကြိမ် တိုးသွား ပြန်လေရာ ရှိဆာ၏အနီးသို့ ရုတ်တရက် ချဉ်းကပ်မိလေသဖြင့် ရှိဆာ လည်း ထိုအကြိမ်တွင် သံတိုင်မှခွာ၍ တစ်ခါတည်း ဆင်းပြေးလေတော့၏။ ယင်းကဲ့သို့ ကတိုက်ကရိုက် ဆင်းပြေးမိရာတွင် ရှိဆာသည် ပန်းဥများကို ပြောသည့်အတိုင်း ပြန်၍ မပေးမိခဲ့ဘဲ မေ့လျော့ကာ ပါသွားလေတော့ သတည်း။

အခန်း ၁၆

ဆရာနှင့် တပည့်

နောက်တစ်နေ့ ညနေ၌ ရိုဆာသည် ယမန်ညဉ့်ကနည်းတူ ဗင်ဘီးလ်၏ သံတိုင် ပြတင်းပေါက်သို့ ရောက်လာလေရာ ဗင်ဘီးလ်သည် ပန်းဥများ စိုက်ပျိုးရန် ကိစ္စကို ရိုဆာနှင့် တိုင်ပင်လေ၏။

ဗင်ဘီးလ်၏ အကြံမှာ ၎င်းပန်းဥ သုံးဥကို တစ်ခါစည်း တစ်နေရာ တည်း၌ အတူတကွ စိုက်ပျိုးခဲ့ချေသော် တစ်စုံတစ်ရာ မတော်တဆ ဖြစ်ခဲ့ ငြားအံ့၊ အားလုံး တစ်ခါတည်း ဆုံးရှုံး၍ နောက်ထပ် စိုက်ပျိုးရန်အတွက် မျိုးဥ ကျန်ရစ်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

သို့ဖြစ်၍ ဗင်ဘီးလ်သည် ထောင်ဝင်းအတွင်းရှိ ဥယျာဉ်ထဲမှ မြေကြီး အနည်းငယ်မျှစီကို နေပူသော နေရာမှ လည်းကောင်း၊ နေရိပ်သော နေရာမှ လည်းကောင်း ယူခဲ့ရန် မှာထားလေ၏။

၎င်းမြေကြီးနှစ်မျိုးကို နှိုင်းယှဉ်၍ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဗင်ဘီးလ်သည် ပန်းစိုက်ပျိုးရန်အတွက် သင့်လျော်မည်၊ မလျော်မည်ကို ဆုံးဖြတ်မည် ဖြစ်လေ သည်။

အကယ်၍ သင့်လျော်သော မြေကြီးမျိုး ဖြစ်ခဲ့ပါမူကား ဗင်ဘီးလ် သည် စိုက်ပျိုးနည်းနှင့်တကွ ရိုဆာအား သင်ကြားပြောပြ၍ တစ်ခုသော ပန်းဥကို ထိုဥယျာဉ်အတွင်း စိုက်ပျိုးစေမည်ဖြစ်ရာ၊ ဒုတိယ တစ်ဥကိုမူ ရိုဆာက ၎င်းထံ နေ့စဉ် အနည်းငယ်မျှစီ ဆောင်ယူလာခဲ့မည် မြေကြီးများကို

ရရှိကြောင်းအကြောင်း

ကျမ်းဂန်

စုပေါင်းထား၍ ရေအိုးကွဲတစ်ခု၌ ထည့်ပြီးလျှင် ၎င်း၏ အခန်းပြတင်းပေါက် အနီးတွင် စိုက်ပျိုးရန် ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍ ၎င်းနှစ်ဥစလုံးပင် မတော်တဆ ပျက်စီးသွားသည် ဆိုစေဦး၊ ဗင်ဘီးလ်မှာ တတိယပန်းဥ ကျန်သေးသည်ဖြစ်၍ ၎င်းကို တစ်မျိုး တစ်မည်အားဖြင့် ကြံစည် စိုက်ပျိုးရမည် ဖြစ်လေသည်။

ရိုဆာသည် ပထမတစ်ခေါက်တွင် ဗင်ဘီးလ်အား ပန်းဥတစ်ဥကို ပေးအပ်ခဲ့လေရာ ဒုတိယတစ်ခေါက်တွင်မူကား ဗင်ဘီးလ် မှာလိုက်သည် အတိုင်း နေပူထဲမှ မြေကြီးအနည်းငယ်နှင့် နေရိပ်ထဲမှ မြေကြီးအနည်းငယ် တို့ကို နမူနာပြုရန် ယူလာခဲ့လေ၏။

မြေကြီးများကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးနောက် ဗင်ဘီးလ်သည် ပန်း စိုက်ပျိုးရန်အတွက် အလွန်သင့်လျော်ကြောင်းကို တွေ့ရသည်နှင့် မိမိအတွက် နေ့စဉ် အနည်းငယ်မျှစီ ဆောင်ယူခဲ့ရန် မှာထားလိုက်လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ဗင်ဘီးလ်သည် ရေအိုးတစ်လုံးကို မတော်တဆ ကွဲသွားလေဟန်နှင့် ခွဲလိုက်၍ မြေကြီးများကို ရေအိုးကွဲအတွင်း စုဆောင်း၍ ထားလေ၏။

၎င်းနောက် မြစ်မှ ရွှံ့နှံ့ခြောက် အနည်းငယ်ကို ယူခဲ့စေပြီးလျှင် ဗင်ဘီးလ်သည် ၎င်းကို ဥယျာဉ်ထဲမှ မြေကြီးနှင့် သမအောင် ရောစပ်လေ၏။

၎င်းနှစ် ဧပြီလဆန်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗင်ဘီးလ်သည် မိမိ၏ ပန်းဥကို အိုးကွဲထဲတွင် စိုက်ပျိုး၍ ရိုဆာအားလည်း ၎င်း၏ ပန်းဥကို စိုက်ပျိုး ရန် မှာထားလေ၏။

ရိုဆာသည် ဗင်ဘီးလ်ထံသို့ ည ကိုးနာရီတိုင်း လာရောက်၍ ၎င်းပန်းဥကို စိုက်ပျိုးနည်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စကားပြောကြလေ ရာ ၎င်းမှ တောင်မြောက်လေးပါး စကားများသို့ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောကြ ရာတွင် စာမတတ်သော ရိုဆာအား စာ ရေးတတ် ဖတ်တတ်အောင် ဗင်ဘီးလ်က သင်ပြပေးဖို့ သဘောတူညီကြလေ၏။

ရရှိကြောင်းအကြောင်း

နောက်တစ်နေ့ည၌ ရိုဆာသည် ဒီဝစ်ပေးခဲ့သော ကျမ်းစာအုပ်ကို ယူလာခဲ့၍ ဗင်ဘီးလ်က 'ငင်းစာအုပ်ကို ဖတ်စာပြုလုပ်ကာ သင်ပြပေးလေရာ ဆရာ တပည့် နှစ်ယောက်တို့မှာ သင်ပြပေးရသော သူကလည်းကောင်း၊ သင်ပြခြင်း ခံရသူကလည်းကောင်း ပျင်းရိငြီးငွေ့သည်ဟူ၍ မရှိကြချေ။

ရိုဆာသည် စာအုပ်ကြီးကို သံတိုင်အကြားတွင် ထောင်ထားလျက် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မီးအိမ်ကို ကိုင်ထားပြီးလျှင် ဗင်ဘီးလ်က ကောက်ရိုးစလေး တစ်ခုဖြင့် ထောက်၍ပြသော စာလုံးများကို လိုက်၍ဖတ်လေရာ ဗင်ဘီးလ်သည် မီးအိမ်ကိုင်ရခြင်းအတွက် ရိုဆာအား လက်မညောင်းညာစေခြင်းငှာ မီးအိမ်ကို သံတိုင်တွင်ကပ်လျက် ချည်ထားလေ၏။

ဤကဲ့သို့ သင်ပြ၍ နေရသော အချိန်သည်ကား ရိုဆာအဖို့ သော်လည်းကောင်း၊ ဗင်ဘီးလ်အဖို့ သော်လည်းကောင်း အပျော်ရွှင်ဆုံးသော အချိန် အပိုင်းအခြား ဖြစ်လေတော့သည်။

အခန်း ၁၇
ပထမ ပန်းပင်

တစ်နေ့ည၌ ရိုဆာသည် ဗင်ဘီးလ်ထံသို့ ကိုးနာရီ အချိန်တွင် မရောက်လာဘဲ နာရီဝက်ခန့် ကျော်လွန်မှ ရောက်လာလေရာ အကျိုးအကြောင်းကို ဗင်ဘီးလ်က မေးသောအခါတွင် ယခင် ဟော်ဂ်မြို့ ဘူတင်ဟော့ ထောင်ကြီးတွင် နေကြစဉ်က ပေါ်လာဖူးသည် ဧည့်သည်တစ်ယောက် လာနေသည်အတွက် ကြောင့် အချိန်အနည်းငယ် နောက်ကျရသည်ဟု ပြောပြလေ၏။

ငင်းနောက် ဗင်ဘီးလ်က ထပ်ဆင့်၍ မေးရာတွင် ထိုသူသည် အရက်သောက်တတ်၍ ရယ်မောစရာ ပုံတိုပတ်စကလေးများ ပြောတတ်သဖြင့် ပျော်တတ်သော ဝါသနာရှိကြောင်း၊ ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်၍ ရက်ရောဟန်ဖြင့် ကျွေးချင်မွေးချင်ရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။
ဘီးလ် ။ ။ 'ဒီအခါဆိုတာမျိုးဟာ ဘယ်သူမှ မယုံကြည်ရဘူး။

သူလျှိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါဦးမယ်'
ဆာ ။ ။ 'ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖုံထောက်နေဖို့ မရှိပါဘူး၊ သူ လာတာက ကျွန်မအတွက် လာတာနဲ့ တူပါတယ်'
ဘီးလ် ။ (မနာလိုသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသော်လည်း နှိပ်ကွပ်လျက်) 'ဪ... ဒီလိုလား၊ ပြောပါဦး... ဘာကြောင့် ဒီလို တွေးမိတာလဲ'
ဆာ ။ ။ 'ကျွန်မနောက်ကို သူက တကောက်ကောက် လိုက်နေတယ်'

ရပြန်တော့ကို

ဘီးလ်။ ။ 'လူပုံပန်း ပြောစမ်းပါဦး၊ လူချောလူလှလား'

ဆာ။ ။ 'ဘယ်က ချောမှာလှမှာလဲ၊ ခြေထောက်က ခွင်လိုက်'

သေး။ ။ 'အသက်က ၅၀ လောက် ရှိပါပြီ'

ဘီးလ်။ ။ 'နာမည်ကကော'

ဆာ။ ။ 'ဂျက်ကောတဲ့'

ဘီးလ်။ ။ 'ကျုပ် မသိပါဘူး'

ဆာ။ ။ 'ဟိုထောင်တုန်းကတော့ ရှင်ကို သူကသိတယ် ပြောဖူးတယ်၊ အခုတော့ မသိဘူး ပြောပြန်တယ်။ အဖေကတော့ ကောင်းကောင်း သတိမထားလေတော့ စကားကွဲလွဲတာကို မခိုပဲမိပါဘူး၊ ကျွန်မကတော့ မှတ်မိတယ်'

ဘီးလ်။ ။ 'တကောက်ကောက်လိုက်ပုံ ပြောစမ်းပါဦး'

ဆာ။ ။ 'ဟိုတစ်နေ့က ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကျွန်မက ပန်းဥစိုက်ဖို့ မြေကြီးပြင်ပေးနေတော့ သူက တကုန်းကုန်းနဲ့ ချောင်းကြည့်နေတယ်'

ဘီးလ်။ ။ 'ဘာများ ပြောသေးသလဲ'

ဆာ။ ။ 'ပြောဝံ့မှာထားလို့ ကျွန်မရဲ့ မျက်နှာကိုတောင် သူ စေ့စေ့ မကြည့်ဝံ့ပါဘူး'

ဘီးလ်။ ။ 'နို့ပေမဲ့ သတိထားနေနော်'

ထိုခဏ၌ ရိုဆာသည် မိမိ၏ နောက်မှ အသံကြားသည် ထင်မှတ်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့မြင်ရချေ။ သို့ရာတွင် မသင်္ကာ သည်နှင့် ရိုဆာသည် ရှေ့သို့ တိုး၍လိုက်သေးရာ မှောင်ထဲတွင် သုတ်ခြေ တင်၍ သွားသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရသလိုလို အောက်မှမိလိုက်၏။

ဗင်ဘီးလ်မှာ ဤအတွက်ကြောင့် စိတ်ထဲတွင် တအံ့အေးနွေးနွေး ရှိနေမိရာ ထိုအခြင်းအရာသည်ကား နောင်ပေါ်ပေါက်လတ္တံ့သော သောက ဗျာပါရ၏ ရှေ့တော်ပြေးပင် ဖြစ်ချေတော့သည်။

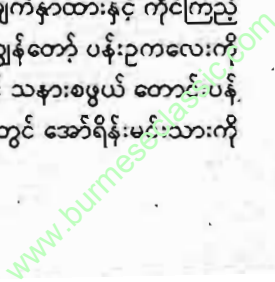
ရိုဆာ၏ ဖခင် ထောင်မှူးသည် အကျဉ်းသမားများ၏ အခန်းများသို့

တစ်နေ့လျှင် သုံးကြိမ်မျှ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုလေ့ရှိရာ အမှတ်မဲ့ ချောင်း၍ ဖမ်းလိုသော အကြံအစည် ရှိသည်ဖြစ်၍ အချိန်မှန် မထားဘဲ ကြည့်လိုသော အချိန်တွင် ဝင်ကြည့်လေ့ ရှိလေသည်။ ဗင်ဘီးလ်သည် ပန်းဥစိုက်ပျိုးထားသော အိုးကွဲကို ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် ချည်လျက် အခန်း၏ ပြတင်းပေါက် အောက်၌ ဆွဲထားလေရာ ကြိုးစကိုမူ ကျောက်ကြားတွင်ပေါက်သော မှော်ပင် များဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားသည် ဖြစ်သောကြောင့် ထောင်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်သော လူတစ်ယောက်သည် ကြိုးစကိုလည်းကောင်း၊ အိုးကွဲကိုလည်းကောင်း မမြင်နိုင်ချေ။

ယင်းကဲ့သို့ ရှစ်ရက်ခန့် ကွယ်ဝှက်ထားခဲ့၍ ၉ ရက်မြောက်သောနေ့ နံနက်တွင် ဗင်ဘီးလ်သည် အိုးကွဲကို ဆွဲတင်၍ ပန်းဥမှ ထွက်ပြုစပြုသော အညောက်ကလေးကို အလွန်တရာ စိတ်အား ထက်သန်လှစွာသော အမူအရာနှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် ရုတ်တရက် လေပြင်း တိုက်ခတ်သဖြင့် တံခါးများ ဂျိုးဂျိုးဒိုင်းဒိုင်း ဖြစ်သွားသော အသံများ အတွက်ကြောင့် လေကားမှ ထောင်မှူးတက်လာသော ခြေသံကို မကြားလိုက်ဘဲရှိရာ ထောင်မှူးသည် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဗင်ဘီးလ်၏ လက်ထဲတွင် အိုးကွဲကိုမြင်သည်နှင့် သားတစ်ကို သိန်းငှက်သုတ်သည် အလား ကဲ့သို့ ချက်ချင်းပင် လှမ်းဆွဲလိုက်လေ၏။

ထောင်မှူး၏ လက်သည် ကံအားလျော်စွာ အိုးကွဲ၏ အလယ် တည့်တည့်သို့ နှိုက်လိုက်မိသည်ဖြစ်၍ ပန်းဥသည် ၎င်း၏ လက်ထဲသို့ ပါသွားလေရာ ဗင်ဘီးလ်မှာ မြေကြီးများပါသော အိုးကွဲချည်း သက်သက် သာလျှင် လက်ထဲတွင် ကျန်ရစ်လေတော့၏။

ထောင်မှူးသည် ပန်းဥကို အံ့ဩသော မျက်နှာထားနှင့် ကိုင်ကြည့် လျက်ရှိစဉ် ဗင်ဘီးလ်က 'မလုပ်ပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် ပန်းဥကလေးကို ချမ်းသာပေးပါ ထောင်မှူးကြီးရယ်' စသည်ဖြင့် သနားစဖွယ် တောင်းပန် ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ်၊ ထောင်မှူးက ၎င်းပန်းဥထဲတွင် အော်ရိန်းမင်းသားကို

သူပုန်ထမည် လက်နက်ကိရိယာများ လျှို့ဝှက်ပါရှိမည်ကို မသိနိုင်ဟု
ဆောက်မေဟန် လက္ခဏာနှင့် ပန်းဥကို လက်ဖြင့် ဆုပ်နယ်ပြီးလျှင် ကျောက်
ပေါ်တွင် တအားကိုင်ပေါက်၍ ခြေထောက်ဖြင့် ပွတ်ခြေလိုက်လေရကား။
ပန်းဥမှာ စိစည်ကည်ညို ကြေမှု၍ အရည်မျှသာလျှင် ကြမ်းပေါ်တွင် စိုလျက်
ကျန်ရစ်လေတော့၏။

ဗင်ဘီးလံသည် မိမိ မျှော်လင့် အားထားလာခဲ့သော ပန်းဥ၏ ကြေမှု
သောအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဒေါသထွက်ဖူးသည်ဟု မရှိခဲ့အောင်
အလွန်တရာ စိတ်သဘောကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသော်လည်း
ချုပ်တည်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့သည်ဖြစ်၍ မြေကြီး အပြည့်ပါ ရှိသော
အိုးကွဲကြီးကို လက်ဖြင့် မြှောက်ပြီးလျှင် ဆပ်ပင်မပေါက်ဘဲ ပြောင်လျက်ရှိသော
ထောင်မျိုး၏ ထိပ်တည့်တည့်သို့ ပစ်ပေါက်ရန် ချိန်ရွယ်လိုက်လေ၏။

လိုစေ၍ တံခါးဆီမှ အော်သံကြားသည်နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ
ထိတ်လန့်သော အမူအရာနှင့် အပြေးအလွှား ဝင်လာသော ရိုဆာကို
မြင်လိုက်သည်နှင့် မြှောက်ပြီးသော အိုးကွဲကို ပြန်ချလိုက်လေ၏။

ဘီးလံ ။ ။ 'ကျွန်တော်မှာ ဒီပန်းဥကလေး စိုက်ပြီး အပျင်အမြနေ
ရတာ၊ ခင်ဗျားမို့လို့ ရက်ရက်စက်စက် ပြုရက်ပါပေရဲ့ ခင်ဗျား...'

ဆာ ။ ။ 'ဟုတ်သားပဲ အဖေရယ်၊ ထောင်စည်းကမ်းကို
လွန်ကျူးတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ လုပ်မှ လုပ်ပလေ အဖေရယ်...'

မျိုး ။ ။ 'ကောင်မကလေး... နှင် ဘာလာရှုပ်တာလဲ၊ သွား...
နှင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး...'

ဘီးလံ ။ ။ '(ဝမ်းနည်းစွာနှင့်) 'ကဆိုးလိုက်ပါဘိဗျား...'

မျိုး ။ ။ '(နှောင့်တ ရလာဟန်နှင့်) 'ပန်းဥ ပျက်သွားရုံတော့
မခက်ပါဘူး၊ ဒီပန်းဥမျိုးတွေ အပုံ။ ကျုပ် ပေးနိုင်ပါတယ်...'

ဘီးလံ ။ ။ 'ခင်ဗျား ပန်းဥမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အဲဒါမျိုး တစ်သိန်း
တစ်သန်းနဲ့... သူနဲ့ မလဲနိုင်ဘူး'

မျိုး ။ ။ '(တစ်ဖန် တင်းမာလာ၍) 'ဪ ဒီလိုလား၊ ဒီပန်းဥ
ဟာက မင်းသားကို ပုန်ကန်ဖို့ အကြံအစည်တွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ပန်းဥ
တဲ့လား။ ဒီလိုဆိုလျှင် ခြေပစ်လိုက်တာ ကောင်းကောင်းပဲ၊ နောက်ကို
တွေ့လျှင်လည်း ခြေပစ်ဦးမှာပဲ။ စိတ်သာချနေ'

ဆာ ။ ။ 'အဖေ ... အဖေ၊ သိပ်မပြောချင်ပါနဲ့ အဖေ'

မျိုး ။ ။ 'သွား၊ နင် လာမရှုပ်နဲ့၊ ခြေပစ်လိုက်တာပဲ ကောင်း
တယ်။ ဒါကြောင့် သေလိုက်ရတာက ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ပြောဖူးတယ်
မဟုတ်လား။ ကျုပ်က အင်မတန် စည်းကမ်းကြီးတဲ့ ထောင်မျိုးတစ်ယောက်ပဲ'
ဘီးလံ ။ ။ 'တော်စမ်းပါဗျာ၊ ကြားပြင်းကတ်လှတယ်'

ဆာ ။ ။ '(တီးတိုးအားဖြင့်) 'ကျွန်မဆီက ပန်းဥ ရှိသေးသားပဲ၊
မစိုးရိမ်ပါနဲ့'

ဟု ဖခင် မကြားစေရအောင် တီးတိုးပြောကာ အားပေးရှာလေ
သတည်း။

အခန်း ၁၈
ပန်းချစ်သူ၏ ဝေခနာ

ထိုခဏ၌ အခန်းပြင်ဘက်မှ လူတစ်ယောက်၏ အသံဖြင့် 'ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ' ဟု မေးသံ ကြားလေရာ ရိုဆာက 'ဟော... ဂျက်ကော့ လိုက်လာပြီ၊ အဖေ' ဟု ပြောသည်နှင့် ထောင်မှူးသည် သမီးကိုခေါ်၍ ထွက်သွားပြီးလျှင် တံခါးကို သော့ခတ်ထားခဲ့လေ၏။

၎င်းတို့ ထွက်သွားပြီးသည့်နောက် ဗင်ဘီးလ်သည် ကြေမ္မသော ပန်းဥကြောင့် စိုစွတ်လျက်ရှိသော ကြမ်းပြင်ကိုကြည့်လျက် "ရက်စက်လိုက်တဲ့ လူကြီးပဲဗျာ။ ပန်းဥကို ခြေရုံမကဘူး။ ကျုပ်အသည်းကိုပါ ပွတ်ခြေသွားတာပါပဲ။ ကျုပ်တော့... သေရုံ ရှိတော့တာပါပဲ" စသည်ဖြင့် သနားဖွယ်ရာ ညည်းတွားလျက် ကျန်ရစ်လေ၏။ အကယ်၍ ရိုဆာ မရှိခဲ့လျှင် ဗင်ဘီးလ်မှာ ပြောသည့်အတိုင်း သေကောင်း သေရှာပေလိမ့်မည်။

၎င်းနေ့ ညနေ၌ ရိုဆာသည် လာနေကျ အချိန်တွင် ရောက်လာ၍ ဖခင်ဖြစ်သူက ပန်းဥစိုက်ပျိုးခြင်း အလုပ်ကို ခွင့်ပြုလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။

ဘီးလ် ။ 'ဘာကြောင့်လဲ'
ဘာ ။ 'ဂျက်ကော့က ပြောလို့ နောင်တရသွားတယ်။ ထင်တယ်'

မုန်ပြုစာသစ်စိုက်

မုန်ပြုစာ

ဘာ ။ 'ပန်းဥကို ခြေပစ်ခဲ့တယ်လို့ ကြားတော့ ဂျက်ကော့က အဖေကို သိပ်ကြိမ်းတာပဲ။ နောက်ကိုလည်း ကျန်တဲ့ပန်းဥ နှစ်ဥကို စိုက်ပျိုးခွင့်ပြုလိုက်ပါတဲ့'

ဘီးလ် ။ 'အဲလဲ ... ပန်းဥနှစ်ဥ ရှိသေးတဲ့အကြောင်းကို သူ သိတယ် ပေါ့လေ'

ဘာ ။ 'ကျွန်မလည်း အံ့ဩနေတာပဲ'

ဘီးလ် ။ 'တန်တော့ ရိုဆာရေ၊ ဒီလူက ရိုဆာကိုကြိုက်လို့ လာနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီပန်းဥတွေ နောက်ကို လိုက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်။ ပန်းဥတွေကို ရိုဆာ ဘယ်မှာ သိမ်းထားသလဲ'

ဘာ ။ 'ကျွန်မရဲ့ အဝတ်သေတ္တာမှာ အောက်ဆုံးက ထည့်ထားတယ်'

ဘီးလ် ။ 'ဒီလူ မရိုးဘူး ရိုဆာရေ၊ သူရန်က လွတ်အောင် မနည်း ကြိုးစားကြရဦးမယ်'

ဘာ ။ 'ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ပန်းဥကို အဖေက ခြေပစ်ခဲ့ပြီလို့ ပြောတော့ ဂျက်ကော့ကို ရှင် မြင်စေချင်တယ်။ တံကယံကိုရှင် အဖေကို စားတော့မလို ဝါးတော့မလို မျက်နှာထားကြီးနဲ့ ကြည့်နေလိုက်တာ။ ကျွန်မဖြင့် ကြောက်များ ကြောက်မိတယ်'

ဘီးလ် ။ 'သူက တယ်ပြီး သြဇာကောင်းနေပါကလား။ ဒီပြင်ကော'

ဘာ ။ 'ရှင်ကို အခန်းထဲမှာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဖယ်ထားပြီး သူကိုယ်တိုင် ကျန်တဲ့ ပန်းဥနှစ်ဥကို ရှာဖို့ အကြံပေးသေးတယ်'

ဘီးလ် ။ 'တယ်ဆိုးတဲ့ လူပါကလား။ ကိုင်း ဒါဖြင့် ကျုပ်ပြောသလို တစ်ခုလုပ်စမ်း... ရိုဆာ'

ဘာ ။ 'ဘာလဲရှင်'

ဘီးလ် ။ 'နက်ဖြန် မနက်ကျတော့ ဂျက်ကော့ကို အသိပေးပြီး'

မုန်ပြုစာသစ်စိုက်

ဥယျာဉ်ကိုသွား၊ ပန်းဥကို မြေကြီးမှာ စိုက်ယောင်ဆောင်၊ ပြီးတော့ ဖယ်ပေးပြီး သူ ဘာလုပ်သလဲဆိုတာကို တစ်နေရာကနေပြီး ချောင်းကြည့်၊ နားလည်လား။

ဆာ။ ။ 'နားလည်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ကော'
ဘီးလ်။ ။ 'ပြီးတော့ သူ ဘာလုပ်သလဲဆိုတာကို ကျုပ်ပြန်ပြော'
ဆာ။ ။ 'ရှင်က ဒီပန်းဥတွေကို သိပ်ပြီး မြတ်နိုးတာပဲနော်'
ဘီးလ်။ ။ 'မြတ်နိုးဆို မပြောနဲ့တော့၊ ပန်းဥကို ရိုဆာရဲ့အဖေက ခြေပစ်လိုက်တုန်းက ကျုပ်အသံည်းကို ခြေပွတ်လိုက်သလို နာသွားပါတယ် ရိုဆာ'

ဆာ။ ။ 'ဒါဖြင့် ကျွန်မ တစ်ခုအကြံပေးမယ်၊ ရှင် လုပ်မလား'
ဘီးလ်။ ။ 'ပြောစမ်းပါဦး'
ဆာ။ ။ 'ရှင်ကို အဖေက ပန်းဥတွေ ပေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအထဲက နှစ်ဥ သုံးဥလောက်ယူပြီး ရှင်ဆီက တတိယပန်းဥနဲ့ ရောပြီး စိုက်ပါလား။ ဒီတော့ကာ ဘယ်သင်းကို ခိုးရမှန်း သူ မသိပေဘူး'

ဘီးလ်။ ။ 'ရိုဆာရဲ့အဖေ တစ်ယောက်တည်း ဆိုလျှင်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဂျက်ကော့က ရိုဆာ့တယ်။ သူက နားလည်လိမ့်မယ် ရိုဆာရဲ့၊ လှည့်စားလို့ ရမယ် မထင်ဘူး'

ဆာ။ ။ 'ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်၊ လုံးလုံးမစိုက်ပျိုးရဘဲ နေပြန်လျှင်လည်း ရှင် ပျင်းနေမှာပေါ့'

ဘီးလ်။ ။ '(စဉ်းစားပြီးနောက်) 'နေပေစေ... ကျုပ်တော့ မစိုက်တော့ပါဘူး၊ တတိယ ပန်းဥကို လုံခြုံအောင် သိမ်းလို့သာ ထားလိုက်ပါတော့။ ဒုတိယ ပန်းဥကိုတော့ နက်ဖြန်မှာ စိုက်ပုံစိုက်နည်း ကျုပ် ပြောပြဦးမယ်။ ကျုပ် စိတ်ထဲမှာတော့ ခပ်လေးလေးပဲ။ တတိယ ပန်းဥကျတော့မှ အထ ခြောက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတော့တာပဲ'

ဆာ။ ။ 'ကျွန်မတော့ ရှင်ခိုင်းသလို လုပ်ပါမယ်၊ စိတ်ချပါ'

ကျုပ်အသံည်း

ဘီးလ်။ ။ 'တကယ်လို့ ရိုဆာကို ဂျက်ကော့က အမြဲစောင့်ပြီး ကြည့်နေတယ်လို့ ထင်ခဲ့လို့ရှိလျှင် ကျုပ်နဲ့ မတွေ့ရချင် နေပေစေတော့၊ ကျုပ်ဆီကိုတောင် မလာခွဲနဲ့တော့။ ကြားရဲ့လား'

ဆာ။ ။ '(မျက်ရည်များ ဝိုင်းလျက်) 'ဒီလောက်တောင်ပဲလား ရှင်'ဟု ပြော၍ ရှိုက်လာ၏။

ဘီးလ်။ ။ 'ဘာဖြစ်တာလဲ ရိုဆာ'

ဆာ။ ။ 'ရှင်အကြောင်းကို ကျွန်မ သိပါပြီ'

ဘီးလ်။ ။ 'ဘာသိတာလဲ ရိုဆာ'

ဆာ။ ။ 'ရှင်ဟာ ပန်းပင်ကို ချစ်နေတာနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်ဖို့ သတိမရတော့ပါဘူး။ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ တော်ပါပေ့ရှင်' ဟု ပြောပြောဆိုဆီနှင့် ထွက်ပြေးလေရာ ဗင်ဘီးလ်မှာ ထိုညအဖို့၌ လူဖြစ်လာကတည်းက စိတ်အဆင်းရဲဆုံးသော ညတစ်ညပင် ဖြစ်လေတော့ သတည်း။

မျှော်တော်စောနှင့် မောနေမိရာ နာရီစင်ကြီးမှ ၇ နာရီ၊ ၈ နာရီ၊ ၉ နာရီ ထိုးလိုက်သော အခါများ၌ ယခင်က မိမိ အသက်ဆုံးရှုံးမည့်အရေးတွင် အချိန်ကို ဂရုစိုက်မိသလောက်မျှ မကအောင် ပိုမို၍ ဂရုစိုက်မိလေတော့သည်။

၉ ချက် ထိုးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗင်ဘီးလ်သည် တခိုင်းခိုင်း မြည်သည့် တိုင်အောင် လှုပ်ခွန်လျက်ရှိသော ရင်ဘတ်တွင် လက်ဖြင့်ဖိနှိပ်ကာ ရှိဆာ လာသောလမ်းကို နားစွင့်လျက် ထောင်နေလေ၏။ နာရီကြီးသည် ၁၅ မိနစ် လျှင် တစ်ကြိမ်မျှ ထိုးလေရာ ၉-၁၅၊ ၉-၃၀၊ ၉-၄၅ ထိုးပြီးနောက် ၁၀ နာရီ ထိုးသော်လည်း ရှိဆာကား မပေါ်လာတော့ချေ။

ဗင်ဘီးလ်သည် ရှိဆာလာချိန် လွန်ပြီးသည့် အဖြစ်ကို သိရှိသော် လည်း အကြီးအကျယ် မျှော်လင့်တမ်းတသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း လက်မလျှော့ သေးဘဲ ၁၂ နာရီထိုးသံ ကြားသောအခါတွင်မှ လုံးလုံးကြီး လက်လျှော့၍ ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်လှဲလိုက်လေတော့၏။

ထိုည၌တစ်ညလုံး ဗင်ဘီးလ် မအိပ်နိုင်ဟု ရေးခဲ့သော် ချစ်ကြိုက်မှု ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ဖူးသော စာဖတ်သူတို့သည် အံ့ဩမည် မဟုတ်ချေ။ ကြိုက်သူ မပေါ်လာခြင်းသည် သာမန်နည်းအားဖြင့် မပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါ မှု မအိပ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ကြပေမည်။ ဗင်ဘီးလ်ကိစ္စမှာ သာမန်ကိစ္စ မဟုတ်ဘဲ ၎င်း၏ စကားပြော မှားမိခြင်းအတွက် တစ်ဖက်သား အယူအဆ မှားယွင်းခြင်းကြောင့် မပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပေရကား။ မိမိကိုယ်ကို အပြစ်ဆို၍ တစ်ဖက်သား၏ စိတ်ထဲ၌ ထိခိုက်နာကျင် သွားရှာမည့်အရေး ကိုပါ တွေးတောပူပန်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ ထောင်မှူးသည် ထုံးစံအတိုင်း ဗင်ဘီးလ်၏ အခန်း သို့ သုံးခေါက် လာရောက်လေရာ ပထမတစ်ခေါက်တွင်မူကား မျက်နှာထား ကို အကဲခတ်ရုံမျှသာ ခတ်လိုက်၍ ဒုတိယအခေါက်တွင်မူကား မျက်နှာထား ကို ချိုချိုထား၍ 'ရှိဆာ ကျန်းမာပါစ'ဟု မေးလိုက်၏။ ထောင်မှူးက 'အားလုံး မာကြသည်'ဟု ခပ်တိုတို ဖြေဆိုသွားရာ တတိယအခေါက်တွင်

ရုပ်ပြန်စာအုပ်တိုက်

အခန်း ၁၉
သူငယ်မနှင့် ပန်း

ရှိဆာသည် ၎င်းည၌တွင် တစ်ညလုံး မအိပ်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာပေါ်တွင် လူးလှိမ့် လျက် မျက်ရည်တို့သည် ဆည်၍ မရနိုင်အောင် အသွယ်သွယ် ယိုဆင်းလေ တော့၏။ နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူငယ်မသည် ဗင်ဘီးလ်၏ သံတိုင်ပြတင်းပေါက်သို့ မသွားတော့ပါ ဟူ၍လည်း သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်လေ၏။

ရှိဆာ၏စိတ်၌ ဗင်ဘီးလ်သည် မိမိထက် ပန်းကို ပိုမိုချစ်ခင်သည်ဟု မှတ်ထင်လျက်ရှိရာ ဗင်ဘီးလ်မှာ ထိုည၌က ထိုစကားကို အမှတ်မပြောလိုက် မိသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့်မူကား ပန်းဥထက် ရှိဆာကို အချစ်ပိုသည် ဖြစ်၍ အိပ်မက်ထဲတွင် ပန်းဥအကြောင်းထက် ရှိဆာအကြောင်းကိုသာ မြင်မက်လေတော့၏။ ရှိဆာမူကား ထိုအကြောင်းကို မသိရှာချေ။

ရှိဆာသည် ဗင်ဗီးလ်ထံသို့ မသွားတော့ပါဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ထား သော်လည်း ဗင်ဘီးလ်သည် သူ၏ ပန်းဥအကြောင်းကို သိလိုလိမ့်မည်ဟု ယူဆသောကြောင့် လူကိုယ်တိုင် မသွားဘဲ စာဖြင့် ရေးသားပြောပြနိုင်စေ ခြင်းငှာ ကျမ်းစာအုပ်ကို ကြိုးစား၍ဖတ်ရင်း လက်ရေး ရေးရန်ကိုလည်း လေ့ကျင့်လေ၏။

ဗင်ဘီးလ်မှာမူ မိမိ စကားပြောမှားမိသော အဖြစ်ကို သတိရ၍ ရှိဆာ လာမှ လာပါဦးမည်လောဟု စိတ်ထဲတွင် လောင်ကျွမ်းပူပန်ပြီးလျှင်

ရုပ်ပြန်စာအုပ်တိုက်

ဗင်ဘီးလ်သည် တစ်မျိုးပြင်ဆင်၍ 'နာဖျားမကျန်းဖြစ်သူ မရှိဟု မျှော်လင့်ပါသည်' ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထောင်မှူးကမူ မိမိအား နှုတ်ဆက်ဖူးသည် မရှိဘဲ နှုတ်ဆက်ခြင်းကို တွေ့ရသဖြင့် လာဘ်ထိုးလိုသော အကြံအစည်မျိုး ရှိချေလေသလောဟူ၍ပင် တွေးတောပြီးလျှင် 'မရှိဘူး' ဟု တစ်ခွန်းတည်း ငေါက်လျက် ဖြေလိုက်လေ၏။

ထိုည၌ ၇ နာရီ ထိုးပြန်လတ်သော် ဗင်ဘီးလ်မှာ ယမန်ည၌က အတိုင်း စိတ်၏ ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းနှင့် ကြုံတွေ့ရပြန်လေရာ စင်စစ်မှာ ယခင်ကထက် တိုး၍ပင် လာလေတော့သည်။ ထိုည၌မှာလည်း ဗင်ဘီးလ် အဖို့၌ အိပ်ပျော်သည် မရှိခဲ့ချေ။

နံနက်လင်း၍ ထောင်မှူးသည် ထုံးစံအတိုင်း ရောက်လာသောအခါ ဗင်ဘီးလ်က ရိုဆာသည် ဤလူကြီးကြောင့် မလာရဘဲ ရှိနေဟန်တူသည်ဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် ထောင်မှူး၏လည်းပင်းကို ညှစ်၍သတ်လိုသော စိတ်မျိုး ပင် ဖြစ်လာမိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ ပြုမိချေက ရိုဆာနှင့် သာ၍ဝေးဖို့သာ ရှိသည်ဟု သတိရသဖြင့် အောင့်အည်း နေလိုက်ရပေတော့သည်။

ထိုနေ့၌ ဗင်ဘီးလ်သည် ပန်းဥအကြောင်းကို သတိရ၍ ဧပြီလ အတွင်း ဤအချိန်အခါသည် ပန်းဥစိုက်ပျိုးရန်အတွက် အသင့်လျော်ဆုံး ဖြစ်သည်ဟု စဉ်းစားမိပြန်သည်နှင့်၊ ရိုဆာအားလည်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ သွန်သင်ချက် မပေးရသဖြင့် စိုက်ပျိုးဖို့အချိန် ကျော်လွန်သွားတော့မည့် အရေးတို့ပါ တိုးဆင့်၍ ပူပန်လာခဲ့ပြန်လေ၏။

စတုတ္ထနေ့၌မူကား ဗင်ဘီးလ်မှာ မအိပ်နိုင်ရုံမျှမက မစားနိုင် မသောက်နိုင်သော အခြေသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ထိုနေ့ပတ်လုံး ဗင်ဘီးလ်သည် သံတိုင်ပြတင်းပေါက် အနီးတွင်ရပ်လျက် လက်ဝဲလက်ယာတို့တွင် ဥယျာဉ် တစ်ဆုံး မျှော်ငေးကာ ကြည့်နေလေတော့၏။ ထောင်မှူးသည် တို့ရုံမျှ တို့ထားသော အစားအစာတို့ကို ပြန်ယူသွားလေ၏။

ပဉ္စမနေ့၌ကား ဗင်ဘီးလ်သည် အစားအစာတို့ကို တို့ရုံမျှ မတို့

တော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်တွင် တစ်နေ့လုံး ခွေလျက် ရှိနေလေ၏။ ထောင်မှူးသည် စားစရာများကို နဂိုအတိုင်း ပြန်ယူသွား၍ မိမိ၏ ထမင်းပွဲသို့ ရောက်သော အခါ...

မှူး။ ။ 'ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ငနဲတော့ ကြာကြာခံမယ် မဟုတ်ပါဘူး'

ရိုဆာလည်း ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

ဂျက်။ ။ 'မဟုတ်တာဘဲဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲ'

မှူး။ ။ 'ထမင်းလည်း မစား၊ ရေလည်း မသောက်၊ တစ်နေ့လုံး အိပ်ရာထဲမှာ ခွေနေတော့တာပဲ'

ရိုဆာ၏ မျက်နှာ၌ သွေးမရှိတော့ဘဲ ဖြူရော်သွားလေတော့၏။

ဆာ။ ။ 'သူ့ပန်းဥကြောင့် ထင်ပါရဲ့ အဖေ'

ထိုည၌ တစ်ညလုံး ရိုဆာသည် ခဲတံနှင့် စက္ကူကိုယူ၍ စာလုံးများ ရေးခြင်း အလုပ်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာနှင့် ကြိုးစားလျက် ရှိလေ၏။

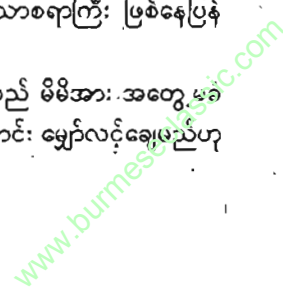
နံနက်လင်းသောအခါ ဗင်ဘီးလ်သည် ပြတင်းတံခါးအောက်တွင် ထိုးထည့်ထားသော စာရွက်ကို တွေ့သဖြင့် ဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့လေ၏။

"စိတ်မပူပါနဲ့၊

ရှင်၏ ပန်းဥ အခြေအနေ ကောင်းပါသည်။"

ဗင်ဘီးလ်သည် စာကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ရိုဆာမှာ မည်သူ၏ ချုပ်ချယ်ခြင်းခံသောကြောင့်မျှ မဟုတ်။ သူ မလာချင်၍ မလာဘဲနေခြင်း ဖြစ်သည့်အကြောင်းကို သိရှိရသဖြင့် စိတ်သက်သာခွင့် ရလေ၏။ သို့သော် မလာဘဲ နေနိုင်ခြင်းအတွက်မူကား စိတ်မချမ်းသာစရာကြီး ဖြစ်နေပြန် သေး၏။

ဗင်ဘီးလ် တွေးတောမိသည်မှာ ရိုဆာသည် မိမိအား အတွေ့မခံ လိုသော်လည်း ပြန်စာရဖို့ကိုမူကား မျှော်လင့်ကောင်း မျှော်လင့်ချေမည်ဟု

အောက်မေ့ပြီးလျှင် ရိုဆာ ပေးထားသော ခဲတံနှင့် ၎င်းစာရွက်ပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားလေ၏။

“ပန်ဥအတွက်ကြောင့် နေမကောင်းခြင်း မဟုတ်ပါ။

ရိုဆာကို မမြင်ရသည့်အတွက် ဝမ်းနည်း၍

နေမကောင်း ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။”

ထောင်မှူးသည် ထုံးစံအတိုင်း အကျဉ်းသမား၏ အခန်းသို့ သုံးခေါက်သွား၍ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် အပြန်တွင် ဗင်ဘီးလ်သည် ၎င်းစာကို ပြတင်းတံခါးအောက်သို့ ထိုးထည့်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုည၌ ဗင်ဘီးလ်သည် စိတ်အာရုံ စူးစိုက်စွာဖြင့် နားထောင်နေခဲ့ရာ ရိုဆာ၏ ခြေသံကို မကြားရဘဲ၊ သံတိုင်အကြားမှ ‘နက်ဖြန်ခါ’ ဟူ၍ လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်ကိုသာ ကြားလိုက်ရလေ၏။ နောက်တစ်နေ့သည်ကား ရှစ်ရက် မြောက်သောနေ့ဖြစ်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတွေ့ကြရသည်မှာ ရှစ်ရက် ကြာရှိခဲ့လေပြီ။

အခန်း ၂၀

ရှစ်ရက်အတွင်း အပြစ်အပျက်များ

နောက်တစ်နေ့ ည ကိုးနာရီအချိန်တွင် ရိုဆာသည် ရှေးနည်းအတိုင်း မှန်အိမ် တစ်လုံးနှင့် ရောက်လာရာ ဗင်ဘီးလ်၏ ဝမ်းသာခြင်းအကြောင်းကို အထူး ရေးသားရန် လိုမည် မဟုတ်ချေ။

ဘီးလ်။ ။ ‘ဘာများ သတင်းထူးသေးသလဲ ရိုဆာ’

ဆာ။ ။ ‘(မျက်နှာ ခပ်တင်းတင်းနှင့်) ‘ရှင် သိချင်တဲ့ ဂမုန်းပန်း အကြောင်းကို ပြောချင်လို့ လာတာပါပဲ’

ဘီးလ်။ ။ ‘လာပြန်ပြီ ရိုဆာ၊ ရိုဆာကိုချည်း သတိတရတည်း ရနေပါတယ်လို့ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား။ အမှန်ပါ ရိုဆာ၊ ဟိုတလောက ကိုယ့်အသက် သေရမယ်ဆိုတာတောင် ရိုဆာ မပေါ်လာတာလောက် ကျုပ် ဝမ်းမနည်းခဲ့မိပါဘူး။ ယုံပါတော့ ရိုဆာ’

ဆာ။ ။ ‘(အနည်းငယ် ပြုံးလျက်) ‘ရှင် ပန်းဥကတော့ နည်းနည်း စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်နေပြီ’

ဘီးလ်။ ။ ‘(တုန်လှုပ်ဟန်နှင့်) ‘ဘယ်လိုလဲ... ဘယ်လို စိုးရိမ် စရာမျိုးလဲ ရိုဆာ’

ထိုအခါ ရှိဆာ၏ စိတ်ထဲ၌ ဤလူသည်ကား သူ၏ ပန်းဥထက် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုစိုက်မည် လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေ၏။

ဆာ။ ။ 'ရှင်တွေ့တာ မှန်တယ်၊ ဂျက်ကော့က ကျွန်မအတွက် လာတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်ပန်းဥအတွက် လာတာ မှန်တယ်'

ထိုစကားကို ကြားသဖြင့် ဗင်ဘီးလ်လည်း ထိတ်လန့်သွားရာ ရှိဆာသည် ဗင်ဘီးလ်၏ ထိတ်လန့်ခြင်းကို မြင်သဖြင့် မျက်နှာထားတစ်မျိုး ပြောင်းသွားခြင်းကို ဗင်ဘီးလ်က တွေ့ရသဖြင့် စကားဖာလိုသော သဘောမျိုးနှင့်-

'သည်းခံပါ ရှိဆာ၊ လူထက် ပန်းကို ပိုပြီး ချစ်လို့ခင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သို့သော်လည်း လူဆိုတာမျိုးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်နိုင်ပါတယ်။ ပန်းဆိုတာမျိုးကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုမစိုက်တတ်ရှာလေတော့ ကျုပ်က အစိုးရိမ်ကြီးသလို ဖြစ်မိတာပါ ရှိဆာ'

ဆာ။ ။ '(သူ၏ ဆင်ခြေကို ချေပခြင်း မပြုတော့ဘဲ) 'ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း သူ့သဘောရင်းကို သိရအောင် ကျွန်မ စမ်းကြည့်တယ်။ ရှင်က ရှင်စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ'

ဘီးလ်။ ။ 'ဟိုနေ့က ပြောမိတဲ့ စကားကို အမှန်မယူပါနဲ့ ရှိဆာ။ လူထက် ပန်းကို ချစ်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် အပြောလွဲသွားတာပါ ရှိဆာ'

ဆာ။ ။ 'အဲဒီနေ့က ဥယျာဉ်ထဲ တစ်ယောက်တည်းသွားပြီး ပေါက်ပြားတစ်ခုနဲ့ တစ်နေရာမှာ သစ်ပင်စိုက်ချင်ယောင်ဆောင်တော့လား...လား၊ ဦးရွှေဂျက်ကော့က ယောင်ပေယောင်ပေနဲ့ အုတ်ထရံနားကပ်ပြီး ချောင်းကြည့်နေတာကိုးရှင်။ ကျွန်မကလည်း သူ့ကို မမြင်ချင်ပြုပြီး မြေကြီးကို အသာကလေး ဆွဲ တစ်ခုခုကို မြှုပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဣန္ဒြေမပျက် ပြန်လာခဲ့တာကိုး။ ပြီးတော့မှ ကျွန်မက တစ်ပတ်

လှည့်လာပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းက ချောင်းကြည့်နေပြန်တော့ ဂျက်ကော့က ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနဲ့ ခုတင်က နေရာကို သွား၊ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်၊ မြေကြီးကို ယက်၊ ဘာမှ မတွေ့။ ။ ဟိုယက် ဒီယက်၊ ဟိုလှန် ဒီလှန်။ ဘာမှ မတွေ့တော့မှ ပေါက်ပြားရော၊ မြေကြီးရော၊ နေရာတကျ ပြန်ထားပြီး ဘောင်းဘီအိတ်မှာ လက်များ နှိုက်ထည့်ပြီး လေကလေး တစ်ရွီရွီနဲ့ ပြန်ဝင်လာခဲ့တာကိုး ရှင်'

ဘီးလ်။ ။ 'ခွေးမသား... တော်တော် ရှုပ်ချင်တဲ့လူပဲ။ ဒါထက် ရှိဆာဆီက ပန်းဥဟာကော ရှိဆာ၊ နည်းနည်းတောင် နောက်ကျနေပြီ'

ဆာ။ ။ 'ပန်းဥလား၊ ပန်းဥကို မြေကြီးထဲ စိုက်ပြီးတာ ခြောက်ရက်တောင် ရှိသွားပြီ'

ဘီးလ်။ ။ 'အလို ဘုရားရေ... ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲ၊ မြေကဘယ်က ရှသလဲ၊ နေပူ နေရိပ် အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ။ ဂျက်ကော့က မခိုးနိုင်ဘူးလား'

ဆာ။ ။ 'မခိုးနိုင်ပါဘူး၊ မပူပါနဲ့။ ကျွန်မအခန်းထဲမှာ စိုက်ထားတာပေါ့'

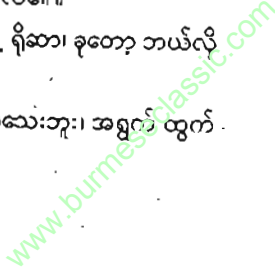
ဘီးလ်။ ။ 'ဪ... ဪ... နို့ မြေကြီးကကော ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စပဲသလဲ ရှိဆာ'

ဆာ။ ။ 'ရှင် ပန်းဥအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့။ ရှင်ပြောတဲ့ စကားရယ်၊ ဂျက်ကော့ပြောတဲ့ စကားတွေရယ်၊ ကျွန်မ ကြားရလွန်းအားကြီးလို့ အကုန် နားလည်နေပါပြီ'

ဟု ပြော၍ စိုက်ပုံစိုက်နည်းတို့နှင့်တကွ ကြွေအိုးကြီးတစ်လုံးအတွင်း ထည့်၍ စိုက်ထားပုံများကို တစ်ခုမကျန် ပြောပြလေ၏။

ဘီးလ်။ ။ 'ဒီလိုဆိုလျှင် တော်ပါသေးရဲ့ ရှိဆာ၊ ခုတော့ ဘယ်လို အခြေအနေ ရှိနေပြီလဲ'

ဆာ။ ။ 'အခုတော့ အရွက် မပြုလှသေးဘူး၊ အရွက် ထွက်

ဘီးလ် ။ ။ 'ဪ... ရှိဆာ... ရှိဆာ၊ ကျုပ်လက်တွေ ကြည့်ပါ
တော့ ရှိဆာ။ ဘယ်လောက် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသလဲ၊ ကျုပ် မျက်နှာမှာ
သွေးဆုတ်နေတာ ကြည့်ပါဦး ရှိဆာ။ ဒီဟာ ဘယ်သူ့အတွက်ကြောင့်လဲ၊
ပန်းအတွက်ကြောင့်လား။ ပန်းဥတွေ တစ်ဥမကလို့ ဥတစ်ရာ၊ ဥတစ်ထောင်
ဆုံးရှုံးပါစေဗျာ၊ ရှိဆာရဲ့ မေတ္တာကို တစ်ဆိတ်ကလေးလောက် ခံယူရလျှင်
ကျုပ် ကျေနပ်ပါတယ်။ နည်းနည်းကလေးလောက် ချစ်နိုင်တယ် ဟုတ်လား
ရှိဆာ။ ကျုပ်ကတော့ များများကြီး ချစ်ပါရဲ့ဗျာ'

ဆာ ။ ။ 'ဟုတ်မှာပါ၊ ပန်းဥကလွဲရင် ကျွန်မကို အချစ်ဆုံး
ဟုတ်မှာပါပဲ'

ဘီးလ် ။ ။ 'ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ရှိဆာ။ ပန်းဥသော၊ ပန်းပွင့်သော၊
ပန်းတော့ကြီး တစ်တောလုံးသော ရှိဆာလောက် ကျုပ် မချစ်ပါဘူးဗျာ။
ယုံပါတော့'

ဆာ ။ ။ 'တကယ်လား ရှင်'

ဘီးလ် ။ ။ 'တကယ်ပါ ရှိဆာ'

ဆာ ။ ။ 'ဒါဖြင့် ရှိပါစေ၊ နို့ပေမဲ့ ကျွန်မကို ချစ်ရခြင်းအတွက်
ရှင်မှာ အချည်အတုပ်ခံဖို့ရာ ဘာမျှ မရှိပါဘူး ထင်တယ်'

ဘီးလ် ။ ။ 'မှန်ပါတယ်၊ နို့ပေမဲ့ ရှိဆာမှာတော့ အများကြီး
ဝန်လေးသွားစရာ ရှိတယ် ထင်တယ်'

ဆာ ။ ။ 'ဘယ်လိုလဲ ရှင်'

ဘီးလ် ။ ။ 'ရှိဆာမှာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ လမ်းပိတ်သွားတော့မှာပေါ့'

ဆာ ။ ။ 'ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလိုချည်းပဲ၊ သေရတော့
မည့်ဆဲဆဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ကြိုက်ကရော။ ဒီအတွက်
သူ့ခမာမှာ အိမ်ထောင်မပြုရဘူးလို့ အချည်အတုပ် ခံလိုက်ရရော။ နည်းလမ်း
ကျရဲ့လား... ရှင်တို့ဟာ'

ဘီးလ် ။ ။ 'ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ'

ဆာ ။ ။ 'ရှင် ရေးခဲ့တဲ့ သေတမ်းစာကို မှတ်မိသေးရဲ့လား'

ဘီးလ် ။ ။ 'ဆိုစမ်းပါဦး'

ဆာ ။ ။ 'ရှင် အမွေကို ခံယူလိုလျှင် အသက် ၂၈ နှစ် အရွယ်
လောက် လူတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မ လက်ထပ်ရမယ်တဲ့။ ဒီတော့ အမွေ
ရအောင်ဟာ လူတစ်ယောက် ရှာရဦးမယ် ကျွန်မ'

ဘီးလ် ။ ။ 'မဟုတ်ဘူး ရှိဆာ၊ ဒါက ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သေရတော့
မယ် ထင်လို့ ရေးမိတာ ရှိဆာရဲ့။ အခုတော့ မသေရတော့ဘူး'

ဆာ ။ ။ 'ဒါဖြင့်လည်း မရှာတော့ပါဘူး ရှင်'

ဘီးလ် ။ ။ 'ဒီလိုမှပေါ့ ရှိဆာ'

ဆာ ။ ။ 'သို့သော် တစ်ခုတော့ အာမခံရလိမ့်မယ်'

ဘီးလ် ။ ။ 'ခဲပါတယ်ဗျာ၊ ဘာတုံး'

ဆာ ။ ။ 'နောက် သုံးရက် အတွင်းမှာ ရှင် ဂမုန်းနက်အကြောင်း
ကို စကားစပ်ပြီး မပြောရဘူး'

ဘီးလ် ။ ။ 'ကောင်းပါပြီဗျာ။ သုံးရက် ဖြစ်ဖြစ်၊ သုံးနှစ် ဖြစ်ဖြစ်
မပြောနဲ့ ဆိုလျှင် မပြောပါဘူး ရှိဆာ'

ရှာကြသော်လည်း ရှိဆာပေးထားသည် ခဲတံတစ်ချောင်းနှင့် စာရွက်တစ်ရွက်၊ နှစ်ရွက်တို့ပုတစ်ပါး မည်သည့် အရာဝတ္ထုကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် ထောင်မှူးနှင့် အတူ ပြန်ထွက်သွားကြလေ၏။

ထိုည၌ ရှိဆာသည် စာသင်ရန် မလိုတော့သည်တစ်ကြောင်း၊ ဂျက်ကော့ကို မယုံကြည်ရသည် တစ်ကြောင်းကြောင့် မီးအိမ်ကို မယူခဲ့ဘဲ လာရောက်လေရာ သမီးရည်းစားတို့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်နာရီမျှသော အချိန်သည် အလွန်မြန်လှသည်ဟု အောက်မေ့၍ စကားပြောကြမည်မျှ မကြံရ၊ သေးမီ ဆယ်နာရီထိုးသွားသည်နှင့် ရှိဆာလည်း နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။ ဗင်ဘီးလ်သည် ပန်းဥအကြောင်းကို သိလိုလှသော်လည်း သုံးရက်အတွင်း စကားစပ်၍ မပြောပါဟု ကတိထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် မေးလိုက်ရာဘဲ မျှီသိပ်၍ ထားခဲ့ရလေ၏။

နောက်နေ့ည၌ ရှိဆာသည် ထုံးစံအတိုင်း ကိုးနာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရောက်လာလေရာ ဗင်ဘီးလ်စိတ်ထဲ၌ ပန်းဥအကြောင်း မေးလိုလှသည့်အဖြစ်ကို ရှိဆာ ရိပ်မိသည်နှင့် သနားညှာတာသော သဘောမျိုးဖြင့် အလိုလိုက်ပြီးလျှင် သံတိုင်ကြားတွင် တင်ထားသော လက်ကို ဗင်ဘီးလ်က ကိုင်တွယ်သော်လည်း ကန့်ကွက်ခြင်း၊ ရုပ်သိမ်းခြင်း မပြုဘဲ ပစ်ထားလိုက်လေ၏။ ဗင်ဘီးလ်သည်လည်း လက်ကို ကိုင်ခွင့်ရသည်နှင့် ရဲတက်လာခဲ့၍ သံတိုင်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ရှိဆာ၏ ဦးခေါင်းမှ ဆံပင်ကလေးများကို နမ်းရှုပ်ပွတ်သပ်ခြင်း ပြုလုပ်ခဲ့ရာ ရှိဆာလည်း အလိုလိုက်လက်စနှင့် လိုက်လျော၍ ကန့်ကွက်ဖယ်ရှားခြင်း မပြုခဲ့ချေ။

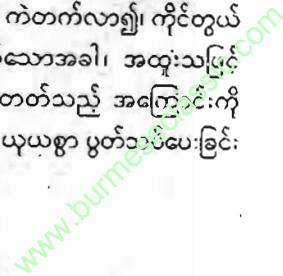
ရှိဆာ... ရှိဆာ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ငြိတွယ် ကြင်နာခြင်းရှိပြီးသော နှစ်ဦးသားတို့သည် စကားပြောရုံနှင့် အားမရဘဲ ကဲတက်လာ၍၊ ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ် ထိတွေ့သော အဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်သောအခါ၊ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးဖြစ်သူအဖို့၌ ဘေးအန္တရာယ် များတတ်သည့် အကြောင်းကို မသိရှာချေ။ ရှိဆာမှာ ချစ်ခင်သော ဗင်ဘီးလ်၏ ယုယုစွာ ပွတ်သပ်ပေးခြင်း

အခန်း ၂၁
ဒုတိယပန်းဥ

ထိုည၌ ဗင်ဘီးလ်သည် စိတ်ကြည်ရှင်စွာဖြင့် အိပ်ပျော်သွားလေရာ သာ၍ ကြည်ရှင်စေသော အိပ်မက်များကို မြင်မက်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ထောင်မှူးသည် ဗင်ဘီးလ်၏ နံနက်စာကို ယူဆောင်လာခဲ့လေရာ ဗင်ဘီးလ်သည် အလွန်ရွှင်လန်းသော အမူအရာနှင့် ထောင်မှူးကို နှုတ်ဆက်၍ နံနက်စာကိုလည်း မြန်ရှက်စွာ စားသောက်လေ၏။

ဗင်ဘီးလ်က ရှိဆာအကြောင်း၊ ဂျက်ကော့အကြောင်းနှင့် ဘွတ်ခွေးကြီး အကြောင်းတို့ကိုပါ မေးမြန်းလေရာ ထောင်မှူးသည် ဗင်ဘီးလ်၏ စကားကြွယ်နေခြင်းကို မသက်သာသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်၍၊ မေးသော စကားများကိုလည်း ကန့်လန့်သာလျှင် ဖြေဆိုလေ၏။ သို့ရာတွင် ဗင်ဘီးလ်မှာကား ပြုံးရယ်ခြင်း မပျက်ချေ။ ဤသည်ကား ချစ်ကြိုက်သူတို့ အလိုပြည့်နေခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ်များပေတည်း။

ထောင်မှူးကမူကား အကျဉ်းသမား၏ အူရွှင်ခြင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အမိပွားယိုရမည်ဟု အောက်မေ့၍ နေ့လယ်အချိန် ဒုတိယတစ်ခေါက် လာသောအခါတွင် စစ်သားသုံးယောက်တို့ကို ခေါ်ခဲ့၍ ဗင်ဘီးလ်၏ တစ်ခန်းလုံးကို အနှံ့အပြား ရှာဖွေလေ၏။ စစ်သားများသည် မွေ့ရာကိုပါဖြုတ်၍

ကို ခံရသည့်အခါ ရင်ထဲ၌ ခုန်လှုပ်ခြင်း၊ ပါးပြင်တို့၌ သွေးဖျန်းခြင်း၊ နှုတ်ခမ်းများ ခြောက်၍ လျှာဖြင့် မကြာခဏ လျက်ပေးရခြင်း၊ မျက်လုံးများ အရည်ပိုင်း၍ ကြည်လင်ကောက်ပလာခြင်း စသော အခြင်းအရာတို့ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပေသည်။

နောက်တစ်ည၌ ရိုဆာသည် ပြတင်းပေါက်သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဝမ်းသာသော မျက်နှာထားနှင့် ဗင်ဘီးလ်အား ကြည့်လျက်-
ဆာ။ ။ ‘ထွက်လာပြီ၊ သမီးကလေး ထွက်လာပြီ’
ဘီးလ်။ ။ ‘ဘာထွက်တာလဲ... ဘာသမီးလဲ ရိုဆာ’
ဆာ။ ။ ‘ကျွန်မရဲ့ သမီး ပန်းဥကလေးလေ၊ အညောက်ထွက်လာပြီ’

ထိုအခါ ဗင်ဘီးလ်သည် ဝမ်းမြောက်လှသည်ဖြစ်၍ သံတိုင်သို့ မိမိ၏ မျက်နှာကို နီးအောင် ချဉ်းကပ်လိုက်ပြီးလျှင် နမ်းလိုက်လေ၏။

ရိုဆာကလည်း ကညာစစ်တို့ ထုံးစံအတိုင်း ထိတ်လန့်၍ လွှတ်ခနဲ အသံကလေး ထွက်မိလေရာ၊ ဗင်ဘီးလ်လည်း ရိုဆာ၏ လန့်ထိတ်ရွံ့ရှက်ခြင်း ပြေပျောက်စေရန် စကားကို အမျှင်မပြတ်အောင် ဆက်လက်ပြောဖို့ ကြိုးစားလေ၏။

ဘီးလ်။ ။ ‘တည့်တည့်လား... ကောက်ကောက်ကလေးလား၊ ဘယ်လို ထွက်လာသလဲ ရိုဆာ’

ဆာ။ ။ ‘တည့်တည့်ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ရှင်ရေ့’

ဘီးလ်။ ။ ‘ဘယ်လောက် မြင့်ပြီလဲ’

ဆာ။ ။ ‘နှစ်လက်မလောက် ရှိလိမ့်မယ်’

ဘီးလ်။ ။ ‘နေရာကျပြီ ရိုဆာရေ့၊ ကောင်းကောင်း ဂရုစိုက်ပါနော်’

ဆာ။ ။ ‘ဂရုစိုက်တာတော့ မပြောနဲ့တော့၊ ဒီအလုပ်ကလွဲလို့ ကျွန်မ ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူး’

ဟု ပြော၍ ရိုဆာသည် ပန်းအိုးကို မျက်စိအောက်မှ အလွတ်မခံဘဲ အမြဲ စောင့်ကြည့်နေကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။

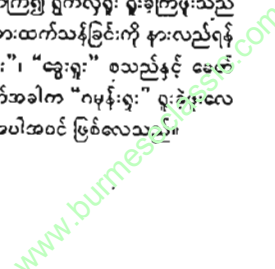
ဆာ။ ။ ‘ဂရုစိုက်ရပါသော်ကောရှင်၊ ဒီပန်းဥက ရတဲ့ငွေကို လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းပြုပြီး ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ၂၈ နှစ်အရွယ်လောက် လူချော တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ရမှာကို ရှင့်’

ဘီးလ်။ ။ ‘မနောက်စမ်းပါနဲ့ ရိုဆာ’

ထိုနေ့အဖို့၌ ဗင်ဘီးလ်မှာ ထောင်ထဲတွင် ရှိနေရသော်လည်း လူသတ္တဝါများ အနက်တွင် အပျော်ရွှင်ဆုံးတစ်ယောက်ဟူ၍ မိမိကိုယ်ကို မှတ်ယူမိလေရာ ထိုနေ့မှစ၍ ဂမုန်းပင်ကလေးသည် တစ်နေ့တခြား ကြီးပွားလာခဲ့သည်နည်းတူ သမီးရည်းစားနှစ်ယောက်တို့၏ ချစ်ခြင်းသည်လည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးပွားရင့်သန် လာခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဂမုန်းပင်သည် အရွက်များ ကားကားစွင့်စွင့် ထွက်လာ၍ နောက်များမကြာမီ ပန်းငုံကလေး ပြုထွက်လာလေရာ ဗင်ဘီးလ်မှာ ရိုဆာ၏ နှုတ်မှ သတင်းအရနှင့်ပင် ဝမ်းသာလုံးကြီးဆိုလျက် ရှိလေသည်။ ရိုဆာ လာတိုင်းလာတိုင်း ဗင်ဘီးလ်သည် ဂမုန်းပင်၏ အခြေအနေအကြောင်းကို တစ်လုံးစီ မေးလေရာ ရိုဆာ၏ ကျေနပ်ဖွယ်သော အဖြေများသည် ဗင်ဘီးလ်၏ နားထဲသို့ ပျားရည်နှင့်ထောပတ် လှောင်းသွင်းလိုက်သည် အလားကဲ့သို့ ချိုဆိမ့်၍ ဆင်းသွားပြီးလျှင် ပီတိအကြီးအကျယ် ဖြစ်ရှိလေ၏။

* လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်၊ ၅၀ ခန့် အခါက ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာပြည်၌လည်း လူအမြောက်အမြားတို့သည် ရွက်လှပင် အဆန်းအပြားများ ရှာကြ၍ ရွက်လှပွဲ ရူးခွဲကြဖူးသည် ဖြစ်ရာ ထိုကဲ့သို့ မရူးဖူးသော လူများသည် ဗင်ဘီးလ်၏ စိတ်အားထက်သန်ခြင်းကို မှားလည်ရန် ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။ မြန်မာပြည်၌ “ရွက်လှပွဲ”၊ “ဆေးတဲရူး”၊ “ခွေးရူး” စသည်နှင့် ခေတ်အားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးရာ ဥပုဇ္ဈာန်တိုက်တွင်လည်း ထိုခေတ်အခါက “ဂမုန်းရူး” ရူးခဲဖူးလေသည်။ ၎င်းတို့အနက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဟီးရီးသည် တစ်ဦး အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

ဘီးလ် ။ ။ 'ပန်းငုံကလေးက ဘယ်လို အရောင်လဲ... ရှိဆာ၊ ပြောစမ်းပါဦး'

ဆာ ။ ။ 'စိမ်းနေတာပေါ့'

ဘီးလ် ။ ။ 'မဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ အဲဒါက ပန်းကို ကုပ်ထားတဲ့ စွန်ကုပ်တွေပါ ရှိဆာရဲ့။ စွန်ကုပ်တွေရဲ့ ကြားထဲက အရောင်တစ်မျိုး မြင်ရ သေးတယ် ဟုတ်လား'

ဆာ ။ ။ 'မြင်ရတယ်၊ ဆံချည်မျှင်လောက်ကလေး မြင်ရတယ်'

ဘီးလ် ။ ။ 'ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါက ဘယ်လို အရောင်နေသလဲ'

ဆာ ။ ။ 'မှိုင်းတိုင်းတိုင်း အရောင်ပဲ'

ဘီးလ် ။ ။ 'ဘယ်လောက် မှိုင်းသလဲ၊ ကာဖီစေ့လောက်လား'

ဆာ ။ ။ 'ဒီထက် မှိုင်းတယ်'

ဘီးလ် ။ ။ 'ဘယ်လောက် မှိုင်းသလဲ ရှိဆာရဲ့၊ လုပ်စမ်းပါဦး'

ဆာ ။ ။ 'ရှင်ဆီကို ကျွန်မ စာရေးလိုက်တဲ့ မင်ရောင်လောက်ပဲ'

ဘီးလ် ။ ။ '(လဲကဲဖဝါးချင်း ပွတ်လျက်) 'ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ။

အနက် ပါပဲ၊ အနက်လို့ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်ပါတော့ ရှိဆာ'

ဆာ ။ ။ 'မှန်မှန်ကလေး မြင်ရသေးလို့ မသေချာသေးလို့ပေါ့၊

မှိုင်းတော့ မှိုင်းတာပဲ'

ဘီးလ် ။ ။ 'ဘယ်တော့လောက် ပွင့်လိမ့်မယ် ထင်သလဲ ရှိဆာ'

ဆာ ။ ။ 'နက်ဖြန်၊ သဘက်လောက်ပေါ့'

ဘီးလ် ။ ။ 'ကြည့်ချင်လိုက်တာ ရှိဆာ'

ဆာ ။ ။ 'ကြည့်ချင်လျှင် ယူလာခဲ့မယ်လေ'

ဘီးလ် ။ ။ 'ယူတော့ မယူခဲ့ပါနဲ့ ရှိဆာ၊ သူတစ်ပါး မြင်သွားလျှင် ခွကျကုန်မယ်။ ပွင့်ပွင့်ချင်း ဟာလမ်မြို့၊ ပန်းစိုက်ပျိုးရေး ဥက္ကဋ္ဌဆီကို စာရေး ပြီး လူတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်ပါ။ ရှိဆာ ငွေဘယ်လောက်ရှိသလဲ'

ဆာ ။ ။ 'ကျွန်မ စုထားတဲ့ငွေ ၃၀၀ ရှိတယ်'

ရာပြိုင်စာအုပ်တိုက်

ဘီးလ် ။ ။ 'နေရာကျပြီ၊ လူငှား လွှတ်ပေတော့။ ပန်းအိုးကို မျက်ခြည်ပြတ် မခံနဲ့နော်'

ဆာ ။ ။ 'စိတ်ချပါ၊ ရှင်ဆီကို လာတဲ့ အချိန်ကလွဲပြီး ပန်းအိုး နားက ကျွန်မ မခွာပါဘူး။ စိတ်သာချပါ'

ဘီးလ် ။ ။ 'ပန်းပွင့် ပွင့်ချင်း ကျုပ်သိရအောင် ဘယ်ပုံ စီမံမလဲ ရှိဆာ'

ဆာ ။ ။ 'ညအချိန်မှာ ပွင့်လျှင် ညတွင်းချင်း ကျွန်မ လာပြော မယ်၊ နေ့အချိန်မှာ ပွင့်လျှင် စာရေးပြီး တံခါးအောက်မှာ ထိုးထည့်လာမယ်။ ကြိုက်ပြီလား'

ဘီးလ် ။ ။ 'ကောင်းလှပါပြီ ရှိဆာ၊ နက်မယ် မနက်မယ် သိချင် လှပြီနော်'

ဆာ ။ ။ 'နက်ပါလိမ့်မယ် ရှင်ရဲ့၊ မပူပါနဲ့။ ဟော... ဆယ်နာရီ ထိုးသွားပြီ၊ သွားလိုက်ဦးမယ် မောင်ရေ့'

ဘီးလ် ။ ။ 'သွားပေတော့ ရှိဆာ'

အခန်း ၂၂
ဝမ်းမြောက်ခြင်း

ထိုည၌ ဗင်ဘီးလ်သည် ရိုဆာ၏ ခြေသံကို နားစွင့်လျက် မပျော်တစ်ချက် ပျော်တစ်ချက်ရှိခဲ့ရာ ရိုဆာလည်း မပေါ်လာချေ။ နေ့ခင်း အချိန်တွင်လည်း ဗင်ဘီးလ်သည် တံခါးဆီသို့ မကြာခဏ လှမ်းကြည့်မိလေရာ နေဝင်သွား သော်လည်း ရိုဆာ မရောက်လာချေ။ ထိုည၌ ဇူနာရီ ထိုးလျှင်ထိုးချင်း ရိုဆာ ရောက်လာ၍ ရွှင်ပျသော မျက်နှာထားနှင့် ၎င်းည အတွင်း၌ပင် ပွင့်မည် ထင်ရကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ဘီးလ်။ ။ 'နက်ရဲ့လား ရိုဆာ'

ဆာ။ ။ 'နက်လိုက်တာ... မှောင်လို့'

ဘီးလ်။ ။ 'အပြောက်ကလေး အစက်ကလေး မပါဘူးနော်'

ဆာ။ ။ 'မပါ ပါဘူး။ ပိန်းသက်သက် နက်မှောင်နေတာပါပဲ'

ဘီးလ်။ ။ 'လွတ်ဖို့ လူရှာထားပြီးပြီလား'

ဆာ။ ။ 'တွေ့ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်မကို ကြိုက်နေတဲ့ ကူးတို့သမား ကလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကျွန်မက သေဆိုလျှင် သေမယ့်လူပါ။ သိပ် စိတ်ချရပါတယ်'

ဘီးလ်။ ။ 'ဒီလိုဆိုလျှင် ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက် ပေါ်နေဦးမှာ လား ကရီ'

ရပြန်တာပဲဟိုက်

ဆာ။ ။ 'မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သူက ရှင်ပြောထားတဲ့ သက်တမ်းကို မမီပါဘူး။ အခုမှ ၂၅ လောက် ရှိပါသေးတယ်'

ဘီးလ်။ ။ 'ကိုင်း... ဒါဖြင့် ပွင့်ပွင့်ချင်း စာတစ်စောင်ရေးဖို့ အသင့်ပြင်ထားပေတော့။ ရိုဆာ စာရေးတတ်ပြီနော်'

ဆာ။ ။ 'ဖြည်းဖြည်းတော့ ရေးတတ်ပါတယ်၊ စာရေးလိုက် လျှင် ဥက္ကဋ္ဌက လိုက်လာပါမလား'

ဘီးလ်။ ။ 'စိတ်သာချ ရိုဆာ။ ပန်းဝါသနာအိုးမို့ စာရလျှင် တစ်မိနစ် မဆိုင်းဘူး၊ ချက်ချင်း လိုက်လာမှာ ကျုပ်သိတယ်။ ဒီအတော အတွင်းမှာ ဘယ်သူမှ ပန်းကို မမြင်စေနဲ့နော်'

ဆာ။ ။ 'စိတ်ချပါ။ ကျွန်မ စောင့်ကြည့်နေပါမယ်'

၎င်းနောက် အချိန်စေ့သဖြင့် ရိုဆာ ပြန်သွားသောအခါတွင် ဗင်ဘီးလ်မှာ သိလိုစောနှင့် နေမထိ ထိုင်မထိ ဖြစ်နေလေ၏။ ထိုည၌တွင် ဗင်ဘီးလ်သည် ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းရန်ပင် မဖြစ်နိုင်ဘဲ၊ ပြတင်းပေါက် အနီးတွင် စကြိုလျှောက်လျက်ရှိရာ သန်းခေါင်ကျော် အချိန်လောက်တွင် မီးရောင် လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရပြီးနောက် ရိုဆာသည် လက်တစ်ဖက်တွင် မှန်အိမ်ကိုကိုင်လျက် အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မြောက် ကိုင်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ရိုဆာသည် မှန်အိမ်နှင့် ပန်းအိုးတို့ကို လက်တစ်ဖက်စီကိုင်၍ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ မြောက်ပြလိုက်လေရာ ဗင်ဘီးလ် သည် ရိုးတံ တစ်တောင်ခန့်ရှိ မည်းမှောင်လျက်ရှိသော "ဂမုန်းနက်" ပန်းပွင့် ကို တွေ့မြင်လေရကား သံတိုင်ကို ကိုင်မထားခဲ့လျှင် ပက်လက်လန်၍ လဲကျ သွားကောင်း သွားပေလိမ့်မည်။ ထိုမျှပင် တုန်လှုပ်လျက် ရှိလေတော့ ၏။ ဗင်ဘီးလ်သည် ကောင်းကင်တမန် (နတ်သမီး) တစ်ယောက်ကို မြင် လိုက်ရလျှင်ပင် ယခုထက်ပို၍ အံ့ဩချီးမွမ်းခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်နိုင် မည် မဟုတ်ချေ။

ရပြန်တာပဲဟိုက်

ဘီးလ် ။ ။ 'စာရေးပေတော့ ရှိဆာ၊ စာမြန်မြန် ရေးပေတော့
ဆာ ။ ။ 'ရေးခဲ့ပြီ၊ ဟောဒီမှာ'
ရှိဆာသည် စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပြသဖြင့် ဗင်ဘီးလ်လည်း
အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ရှုရလေ၏။

ဥက္ကဋ္ဌကြီးထံ အစီရင်ခံပါသည်။

"ဂမုန်းနက် ပွင့်နေပါပြီ။ စာပေးသူနှင့် အတူလိုက်၍
ကြည့်ရှုနိုင်ပါသည်။ ကျွန်မမှာ လှိုင်စတိန်ထောင်မှူး
ဂရစ်ဖတ်၏သမီး ရှိဆာဂရစ်ဖတ် ဖြစ်ပါသည်။ ဤ
ပန်းကို 'ရှိဆာဘာလီယန်စစ်' ဟူ၍ အမည် မှည့်လို
ပါသည်။ လိုက်၍ ကြည့်တော်မူလှည့်ပါ။"

ရှိဆာဂရစ်ဖတ်

ဘီးလ် ။ ။ 'ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ သိပ်နေရာကျတယ်။ တိုတို
တုတ်တုတ်ကလေးပဲ ကောင်းတယ်၊ ကိုင်း လွှတ်ဖို့ လူကော အသင့်ရှိပြီလား'
ဆာ ။ ။ 'လိပ်တပ်လိုက်ပါဦးလေ'
ထိုအခါ ဗင်ဘီးလ်က "ပန်းစိုက်ပျိုးရေး ဥက္ကဋ္ဌ ဗင်ဟယ်ရီဆင်" ဟု
စာအိတ်တွင် လိပ်တပ်ပေးလိုက်လေ၏။

အခန်း ၂၃
မြိုင်ဘက် ပေါ်ခြင်း

ဂျက်ကော့ဆိုသူမှာ အိုင်ဇက်ဘော်စတဲလ်ပင် ဖြစ်ကြောင်းကို စာဖတ်သူတို့
ရိပ်မိကြပေလိမ့်မည်။ အိုင်ဇက်သည် ဟေဂ်ထောင်ကြီးတွင် ထောင်မှူးကို
မကပ်နိုင်သော်လည်း လှိုင်စတိန်ထောင်သို့ ရောက်သောအခါ၌ကား
ထောင်မှူး၏ အကြိုက်ကို ရိပ်မိ၍ အရက်ပုလင်း၏ အကူအညီဖြင့် ချဉ်းကပ်
နိုင်လေ၏။ ထို့ပြင် အိုင်ဇက်သည် ရှိဆာကို နောက်ပိုးဟန် ဆောင်သေး
သည်ဖြစ်ရာ ထောင်မှူး၏ သမီးတစ်ယောက်ကို လူကောင်းသူကောင်း
တစ်ယောက်က အတည်တကျ လက်ထပ်ယူမည်ဆိုလျှင် ဖခင်ဖြစ်သူမှာ
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သဘောတူမည် ဖြစ်ပေရကား ထောင်မှူးသည် အိုင်ဇက်
ဝင်ထွက်ခြင်းကို ကျေနပ်စွာနှင့် လက်ခံခဲ့လေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဝင်ထွက်စဉ် အိုင်ဇက်သည် ဗင်ဘီးလ်အကြောင်းကို
တတ်နိုင်သမျှ သွားပုပ်လေလွင့် ပြောထားလေရာ ထောင်မှူးမှာ ဗင်ဘီးလ်
ကို မုန်းတီးသောစိတ် အရင်းခံလျက်ရှိသောကြောင့် မကောင်းကြားရလေ
လေ သဘောကျလေလေ ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

အိုင်ဇက်သည် ရှိဆာနောက်သို့ လိုက်၍ ရှိဆာ စိုက်ပျိုးဟန်ပြုထား
ခဲ့သော မြေကြီးကို ယက်ဖော်၍ ကြည့်မိခြင်းအားဖြင့် ရှိဆာနှင့် ဗင်ဘီးလ်

တို့က ၎င်းအပေါ်၌ မသင်္ကာသော စိတ်သဘော ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိကြောင်းကို စာဖတ်သူတို့ သိခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။ အိုင်ဇက်ကလည်း မိမိအပေါ်၌ မသင်္ကာကြသည့် အကြောင်းကို ရိပ်မိပြီးဖြစ်သော်လည်း ရိုဆာနောက်သို့ လိုက်ခြင်းအလုပ်ကို လက်မလျှော့ဘဲ ယခင်ကထက် သတိကြီးစွာနှင့် ရှောင်ကွင်း သွယ်ဝိုက်ကာ လိုက်လေ့ရှိလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ညဉ့်အချိန်များ၌ အိုင်ဇက်သည် ဖိနပ်ကိုချွတ်၍ ခြေသံ မကြားရအောင် လိုက်လေရာ ရိုဆာသည် မိမိနောက်မှ အိုင်ဇက် လိုက်ပါလာသည့် အကြောင်းကို မရိပ်မိချေ။ ထို့ကြောင့် ရိုဆာနှင့် ဗင်ဘီးလ်တို့သည် ဂျက်ကော့ကို မသင်္ကာသော အချိန်အခါ၌ ဂျက်ကော့သည် ၎င်းတို့လက်ဝယ်၌ ဒုတိယ ပန်းဥတစ်ဥ ရှိကြောင်းကို ဗင်ဘီးလ်၏ ပါးစပ်မှ ကြားပြီးခဲ့လေပြီ။

အိုင်ဇက်သည် ရိုဆာ၏ အပြုအမူ အသွားအလာတို့ကို အမြဲ အကဲခတ်လျက်ရှိရာ မီးဖိုချောင်မှ ကြွအိုးကြီး တစ်လုံးကို အိပ်ခန်းသို့ သွင်းသွားခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရိုဆာ၏လက်တွင် ရွှံ့များ ပေရေနေသဖြင့် လက်ဆေးကြောရခြင်းကို လည်းကောင်း သိရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံး၌ အိုင်ဇက်သည် ထောင်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ တိုက်တစ်တိုက်မှ အခန်းတစ်ခန်းကို ငှားပြီးလျှင် ၎င်းအခန်းမှ မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်သည့်အခါ ရိုဆာ၏ အခန်းတွင်းသို့ ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်လေ၏။ ယင်းသို့ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ရိုဆာသည် ပန်းအိုးကို ပြတင်းပေါက်မှ နေထွက်မှ နေဝင်ထိ နေပူခဲပေးခြင်းကိုလည်း မြင်ရလေ၏။

ပန်းအိုးကို အချိန်မှန်ထုတ်၍ အချိန်မှန်သွင်းခြင်းနှင့်တကွ ရိုဆာ၏ ဂရုစိုက်ပုံများကို မြင်ရသောအခါတွင် အိုင်ဇက်၏ စိတ်ထဲ၌ ၎င်းပန်းအိုးတွင် ဒုတိယပန်းဥ စိုက်ပျိုးထားသည့် အကြောင်းမှာ ယုံမှားခြင်း မရှိတော့ချေ။ သို့ဖြစ်၍ အိုင်ဇက်၏ အလုပ်မှာ ၎င်းပန်းအိုးကို ရအောင် ခိုးယူဖို့သာလျှင် ရှိလေတော့၏။

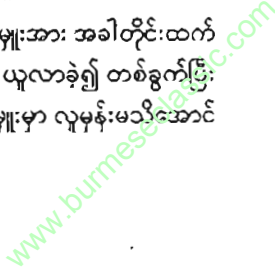
အိုင်ဇက်သည် ရိုဆာ၏ အသွားအလာများကို ကြည့်၍ အစဉ်အမြဲ ချောင်းလျက် ရှိသော်လည်း ခုနစ်ရက်အတွင်းတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ လစ်သည်ကို မတွေ့ရချေ။ မလစ်ခြင်း အကြောင်းမှာကား ရိုဆာသည် ဗင်ဘီးလ် စကားကြောင့် စိတ်ကောက်သည်ဖြစ်၍ ဗင်ဘီးလ်ထံသို့ မသွားတော့ဘဲ အခန်းထဲတွင် အမြဲစောင့်လျက် ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ရိုဆာသည် ဗင်ဘီးလ် မကျန်းမာကြောင်းကို သိရ၍ ၎င်း၏ အခန်းသို့ သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိုင်ဇက်သည် ရိုဆာ မရှိခိုက်တွင် ၎င်း၏ အခန်း အခြေအနေကို စုံစမ်းကြည့်ရှုလေရာ အခန်းမှာ သော့ခတ်ထား၍ သော့ကို ရိုဆာယူသွားကြောင်း သိရှိရလေ၏။ ရိုဆာထံမှ သော့ကို ရအောင် ခိုးယူသော်လည်း အခန်းကို ရိုဆာ မသိအောင် ဖွင့်ရန် ခဲယဉ်းကြောင်း သိရှိလေရကား အိုင်ဇက်သည် သော့တွဲလုပ်ရန် ကြိုးစားလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ အိုင်ဇက်သည် သော့တစ်တွဲကို ယူခဲ့၍ ရိုဆာ မရှိခိုက်တွင် သော့များကို ဖယောင်းဖြင့် သုတ်ပြီးလျှင် တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း စမ်း၍ လှည့်ကြည့်ရာ အနီးဆုံးသော သော့တစ်ချောင်းကို တံဇဉ်ဖြင့်တိုက်ကာ နှစ်ရက်ခန့် ပြုပြင်ပေးခြင်းအားဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဖွင့်နိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်လေ၏။

အိုင်ဇက်သည် ရိုဆာ၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်သောအခါ ဂမုန်းပင်မှာ အရွက်ထွက်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အပွင့် မပွင့်သေးသည့်ဖြစ်၍ နက်မည် မနက်မည်ကို မသိနိုင်သေးပေ။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းပန်းအိုးကို ယခု ခိုးယူခဲ့လျှင် အကယ်၍ မနက်ဘဲ ရှိနေပါက ခိုးရကျိုးမနပ်ဘဲ ရှိနေမည်ဟု တွက်မိသောကြောင့် အိုင်ဇက်သည် သေချာလောက်သော နေ့တွင်မှ ခိုးယူ၍ ဟာလမ်မြို့သို့ သုတ်ခြေတင် ပြေးမည်ဟု အကြံပြုထားလေ၏။

ပွင့်တော့မည်ညတွင် အိုင်ဇက်သည် ထောင်မှူးအား အခါတိုင်းထက် မှူးအောင်တိုက်မည် အကြံနှင့် အရက်နှစ်ပုလင်းမျှ ယူလာခဲ့၍ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ငှဲ့ပေးလေရာ ၁၁ နာရီအချိန်တွင် ထောင်မှူးမှာ လူမုန်းမသိအောင်

မူးလျက် ရှိလေပြီ။ သန်းခေါင်ကျော်၍ နာရီပြန် နှစ်ချက် ထိုးလတ်သော် ရှိဆာသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပွေ့ယူလျက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာလေရာ အိုင်ဇက်၏ စိတ်ထဲ၌ ရှိဆာသည် ပန်းအိုးကို ဟာလမ်မြို့သို့ ကိုယ်တိုင် ဆောင်ယူ၍ သွားချေမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ဗင်ဘီးလ်အား သွား၍ ပြုချေမည်လောဟု တွေးတောပြီးလျှင် ဖိနပ်ကိုချွတ်၍ ရှိဆာ၏ နောက်မှ လိုက်သွားလေ၏။

သံတိုင် ပြတင်းပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ ရှိဆာသည် မီးအိမ်နှင့် ပန်းအိုးတို့ကို လက်တစ်ဖက်စီ မြှောက်လျက် ဗင်ဘီးလ်အား ပြသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်တွင်မှ၊ ဂမုန်းမန်းမှာ ပိတုန်းရောင်ကဲ့သို့ နက်မှောင်လျက် ရှိသည်ကို မြင်လိုက်ရသည့်ပြင်၊ သမီးရည်းစားနှစ်ယောက်တို့၏ လူစေလွှတ်မည့် အစီအစဉ်များကို စုံလင်စွာ ကြားခဲ့ရလေ၏။

၎င်းနောက် ရှိဆာသည် မှန်အိမ်ကိုငြိမ်း၍ မိမိ၏ အခန်းသို့ ပြန်သွားလေရာ အခန်းတွင်း၌ ခေတ္တမျှသာ ဝင်ပြီးနောက် ရှိဆာသည် တစ်ဖန် ပြန်ထွက်လာ၍ တံခါးကို သော့ခတ်ပြီးလျှင် လှေကားမှ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းသွားလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာများကို အထက်ထပ် ဝရန်တာမှ ချောင်းကြည့်လျက်ရှိသော အိုင်ဇက်သည် ရှိဆာ ဆင်းသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှိဆာ၏ အခန်းဝသို့လာ၍ အသင့်ဆောင်ယူလာခဲ့သည့် သော့တူနှင့် အခန်းကို ဖွင့်လေ၏။

ဂမုန်းနက် လက်ပြောင်းခြင်း

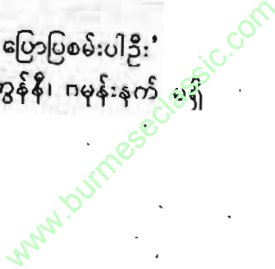
နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ နေမင်းသည် ဗင်ဘီးလ်၏ ပြတင်းပေါက်အတွင်းသို့ ပထမရောင်ခြည်များ ထိုးသွင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ဗင်ဘီးလ်သည် အလန်တကြားနှင့် လှေကားမှ ပြေးတက်လာသော ရှိဆာ၏ ခြေသံများကို ကြားသည်နှင့် ပျာယံးပျာယော ထ လာခဲ့လေရာ-

ဆာ။ ။ 'အို... ရှင် ရှင်'
ဘီးလ်။ ။ 'ဘာတုံး ရှိဆာ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ'
ဆာ။ ။ 'သွားပြီရှင်၊ အကျိုးနည်းကုန်ပြီ၊ မရှိတော့ဘူး။ လူခိုးသွားပြီ'

ဘီးလ်။ ။ 'ဘာခိုးတာလဲ ရှိဆာရဲ့'
ဆာ။ ။ 'ဂမုန်းနက်ရှင်၊ မရှိတော့ဘူး... ပါသွားပြီ'

ယင်းသို့ ပြောဆိုရင်း ရှိဆာသည် ရပ်တည်ရန် မတတ်နိုင်သည် တစ်ကြောင်း၊ တောင်းပန်လိုသည် တစ်ကြောင်းကြောင့် ရှိက်ကြီးတင်ဖြင့် ကြမ်းပေါ်တွင် ဒူးထောက် လိုက်လေ၏။

ဘီးလ်။ ။ 'ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ရှိဆာ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး'
ဆာ။ ။ 'ကျွန်မအပြစ် မဟုတ်ဘူး ကွန်နီ၊ ဂမုန်းနက် မရှိတော့ဘူး'

ဘီးလ်။ ။(ဝမ်းနည်း အားလျော့စွာနှင့်) 'ရိုဆာက သူ့ချည်းပစ်ထားပါနဲ့ဆို၊ ပစ်ထားတာကိုး'

ဆာ။ ။ 'ခဏကလေးရယ် ကွန်နီ၊ ကိုက်ငါးဆယ်တောင်မဝေးဘူး။ လူလွတ်ဖို့ သွားပြောတုန်းမှာ ဝင်ခိုးသွားတယ်။ ပြန်လာတော့မရှိနှင့်ဘူး'

ဘီးလ်။ ။ 'သော့ကို ပစ်ထားပါနဲ့လို့ မှာထားလျက်နဲ့ ရိုဆာကထားပစ်ခဲ့တာကိုး'

ဆာ။ ။ 'ဘယ်က ပစ်ထားလိမ့်မလဲ၊ လက်ထဲက မချဘူး။ ကျွန်မ ယူသွားတယ်'

ဘီးလ်။ ။ 'ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပျောက်နိုင်မလဲ'

ဆာ။ ။ 'တစ်ယောက်ယောက်က သော့တူနဲ့ စောင့်နေပြီး ဝင်ခိုး သွားလို့ဟာပေါ့။ ကိုယ်ကျိုးနည်းကုန်ကြပြီကော ကွန်နီ'

ဘီးလ်။ ။ 'ပြီးပါပြီဗျ၊ အကျိုးနည်းပါပြီဗျ၊ ဆုံးပါပြီဗျ' ဟု အထပ်ထပ် ရွတ်ဆိုကာ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားလေ၏။

ဆာ။ ။ 'အို... ကွန်နီ ကွန်နီ၊ ကျွန်မကို အပြစ်လွှတ်ပါရှင်။ ကွန်နီ စိတ်ဆိုးလျှင် ကျွန်မ သေရတော့မယ်'

ဘီးလ်။ ။ 'ရိုဆာကို စိတ်မဆိုးပါဘူး ရိုဆာ၊ ပျောက်ပြီးတာကို ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ နို့ပေမဲ့ ခိုးတဲ့လူကတော့ ဧကန္တ ဂျက်ကော့ပဲ ရိုဆာ'

ဆာ။ ။ 'ဟုတ်မှာပဲ ကွန်နီ'

ဘီးလ်။ ။ 'ကိုင်း ဒီလိုနေလို့ မဖြစ်ဘူး ရိုဆာ၊ ကျုပ်တို့က အပင်ပန်း ခံရပြီး သူက ငွေသွားထုတ်လိမ့်မယ်။ ဟာလမ်မြို့ကို သူ သွားမှာပဲ၊ သူ့ကို မိအောင် လိုက်ရမယ်။ လုပ်စမ်းပါ ရိုဆာရဲ့'

ဆာ။ ။ 'ဒီလိုဆိုလျှင် အဖေ သိကုန်မှာပေါ့ ကွန်နီ'

ဘီးလ်။ ။ 'ကိုင်း... ဒါဖြင့် ဖွင့်ပေးစမ်း၊ ကျုပ် လိုက်မယ်။ ဘယ်မှာလဲ ... သော့ ယူခဲ့ပါ၊ ရိုဆာ ဖွင့်သာပေးပါ၊ ကျုပ် လိုက်ပါ့မယ်'

ဆာ။ ။ 'ကျွန်မဆီမှာ သော့ရှိလျှင် ကွန်နီကို ဖွင့်ပေးတာ ကြာလှပြီ၊ ကွန်နီ လွတ်တာ ကြာလှပြီ'

ဘီးလ်။ ။ 'ရိုဆာဆီမှာ မရှိလျှင် ထောင်မှူးဆီမှာ သွားယူချေ။ သိပ်မိုက်တဲ့ လူကြီးပဲ၊ ပထမဦးဆုံး ပန်းဥကိုလည်း သူ ခြေပစ်တယ်။ သိပ်ဆိုးတဲ့ လူကြီး၊ ဂျက်ကော့နဲ့ သူနဲ့ ကြိဖော်ကြိဖက်နဲ့ တူတယ်'

ဆာ။ ။ 'ကျယ်ကျယ်ကြီး မပြောနဲ့လေ ကွန်နီ၊ အဖေတို့ ကြားကုန်လိမ့်မယ်'

ဘီးလ်။ ။ 'ဖွင့်လျှင် ဖွင့်ပေးနော် ရိုဆာ၊ နို့မို့လျှင် သံတိုင်ကို တွန်းချိုးပြီး ရှိတဲ့လူတွေ အကုန် လျှောက်သတ်လိမ့်မယ်'

ဟု ပြောမိပြောရာ ပြော၍ သံတိုင်များကို ဒုန်းဒုန်းမြည်အောင် လှုပ်ခါလေ၏။

ဆာ။ ။ 'ဖြည်းဖြည်း... ကွန်နီ၊ ဖြည်းဖြည်း... တောင်းပန်ပါရစေ'

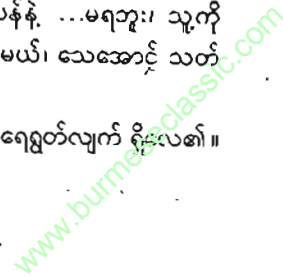
ဘီးလ်။ ။ 'ပြောတာ မကြားဘူးလား... ဖွင့်ပေးပါ၊ မဟုတ်လျှင် အားလုံးဖြိုပြီး အားလုံး လိုက်သတ်ပစ်လိမ့်မယ်'

ဟု ပြောလျက် သံတိုင်များကို နဲ့ရန် ကြိုးစားလေရာ ဗင်ဘီးလ်မှာ လူရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၍ နှစ်ဆမက ခွန်အား တိုးလာပြီးလျှင် သံတိုင်များမှာ တဝုန်းဝုန်း တဒုန်းဒုန်း အသံများ ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

ရိုဆာသည် ဗင်ဘီးလ်၏ အမူအရာကို မြင်ရ၍ လန့်ထိတ်သဖြင့် တောင်းပန်သော်လည်း တိုး၍သာ ကျယ်လာလေတော့၏။

ဘီးလ်။ ။ 'မရဘူး ရိုဆာ၊ ကျုပ်ပန်းဥကို ခြေပစ်တဲ့ ထောင်မှူးတော့ သေအောင်ကို သတ်ပစ်မယ်။ မတောင်းပန်နဲ့ ... မရဘူး၊ သူ့ကို မသတ်ရလျှင် နေကို မနေဘူး။ သတ်မယ် သတ်မယ်၊ သေအောင် သတ်ရမယ်'

အစရှိသည်ဖြင့် လူရူးတစ်ယောက်သဖွယ် ရေရွတ်လျက် ရှိလေ၏။

ဆာ။ ။ 'သဘောအတိုင်း လုပ်နိုင်ပါတယ် ကွန်နီ၊ နီပေ့
တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပါ။ ရမယ်၊ ရမယ်၊ စိတ်သာချ... သော့ကို ရအောင်
ခိုးပြီး တံခါးဖွင့်ပေးမယ်၊ စိတ်ချ ကွန်နီ'

ယင်းသို့ ချောမော ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် ထောင်မှူးသည် ခြေသံမကြား
ရအောင် တက်လာသဖြင့် အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ရိုဆာ၏လက်ကို
ကြမ်းတမ်းစွာ ကိုင်ဆွဲလျက်-

'ဟင် နင်က သော့ကိုခိုးမယ် ဟုတ်စ၊ သော့ခိုးပြီး ရာဇဝတ်ကောင်ကို
လွှတ်မယ်။ ဟင် တယ်တော်တဲ့ သမီး၊ သေရအောင် ပြင်ထား။ နင်တော့
သိစေမယ်၊ နင် သိစေမယ်'

စသည်ဖြင့် ကြုံးပါးလေလျှင် ရိုဆာမှာ မည်သို့မျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ
လက်များကို လိမ်လျက် ရှိနေလေ၏။ ၎င်းနောက် ထောင်မှူးသည် ဗင်ဘီးလ်
ဘက်သို့ လှည့်၍-

မှူး။ ။ 'ဂမုန်းဥကောင်က ငါ့ကို သတ်မယ်၊ ဟင် ကြည့်မယ်
ကြည့်မယ်။ မင်းက သတ်မလား၊ ငါက သတ်မလား သိကြရလိမ့်မယ်။
နက်ဖြန်ခါ ထောင်ပိုင်ကြီးကို ပြောမယ်၊ မင်းသားကိုလည်း တိုင်မယ်။
ဘူတင်ဟော့ထောင်မှာ မသေရတဲ့လူ၊ ဒီထောင်မှာ လာသေစေရမယ်။
ကြည့်ပါ၊ နက်ဖြန်တော့ ကြည့်ပါ'

စသည်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိရာ ဗင်ဘီးလ်ကလည်း 'ဇွေးသား
ကြီး၊ လူယုတ်မာကြီး' စသည်ဖြင့် မလျှော့တမ်း ပြန်လှန် ရန်တွေ့နေလေ၏။
ထိုနောက် တစ်ဖန် ထောင်မှူးသည် ရိုဆာဘက်သို့ လှည့်ပြန်၍-

မှူး။ ။ 'တယ်တော်တဲ့ သမီး၊ ရာဇဝတ်ကောင်နဲ့ ပေါင်းပြီး
ဖအောက် သေကြောင်းကြံမယ်လို့ ဟင်။ သိစေမယ် နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး။
သွား မိန်းမယုတ်ကလေး'

ဟု ပြော၍ တွန်းလိုက်ပြီးလျှင် သမီးကို ရှေ့တွင်ထား၍ မောင်းနှင်
သွားလေရာ ရိုဆာသည် ဖခင်နှင့် လိုက်ပါသွားရစဉ် နောက်သို့ တစ်ချက်

လှည့်၍ 'ဆားမလျှော့နဲ့ ကွန်နီ၊ ကျွန်မ ကြိုးစားပါမယ်' ဟု ပြောပြောဆိုဆို
နှင့် လိုက်ပါသွားရလေတော့၏။

ထောင်မှူးလည်း ကျားဟိန်းသော အသံမျိုးဖြင့် မြည်ဟိန်းကာ
နောက်မှ လိုက်သွားလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်မှာမှ သံတိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ရပ်နေရာမှ လက်များသည်
တဖြည်းဖြည်းလျော့၍ မျက်လုံးများသည်လည်း ကြွက်လိ ကြောင်ကလောင်
ဖြစ်လာပြီးလျှင်-

'သွားပြီ ... သွားပြီ ... ဆုံးရှာပြီဗျ၊ ဆုံးရှာပြီ'
ဟု ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်ကာ ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ
တော့၏။

အိုင်ဇက်ဘော်စတဲလ်မှာ ပန်းအိုးကို ပွေ့ယူ၍ ရိုဆာ ဖွင့်ထားခဲ့သော
ထောင်တံခါးမှ ထွက်လာပြီးလျှင် မြင်းရထား တစ်စီးပေါ်သို့ တက်၍
မောင်းနှင်လာခဲ့လေ၏။ ဂမုန်းပင်မှာ ခရီးပြင်းသွားခြင်းကို ခံနိုင်မည် မဟုတ်
ကြောင်း သိသည်နှင့် အိုင်ဇက်သည် ဒဲလ်မြို့၌ သေတ္တာတစ်လုံးကို ဝယ်ယူ
၍ ပန်းပင်ကို ထည့်လာခဲ့ရာ ၎င်းသေတ္တာမှာ အတွင်း၌ ပန်းပင်ကို မထိမခိုက်
စေရအောင် ခုခံစရာများနှင့်တကွ လေဝင်ပေါက်ပါ ထွင်းဖောက်ထားသည်
ဖြစ်သောကြောင့် လျင်မြန်စွာ ခရီးသွားရန် ဖြစ်နိုင်လေသည်။

တစ်ညလုံး ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့၍ နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ အိုင်ဇက်
သည် ဟာလမ်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာလေရာ သဲလွန်စ ဖျောက်ပျက်စေ
ခြင်းဟု ပန်းအိုးတစ်လုံးကို ဝယ်ယူ၍ ပန်းပင်ကို ရွှေ့ပြောင်း စိုက်ပျိုးပြီးလျှင်
ရိုဆာ၏ ပန်းအိုးဟောင်းကို ထုခွဲ၍ ချောင်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။
၎င်းနောက် အိုင်ဇက်သည် ပန်းစိုက်ပျိုးရေးအသင်း ဥက္ကဋ္ဌထံသို့ ဂမုန်း နက်ပင်
နှင့်တကွ အပွင့်ပါ ရောက်ရှိလာကြောင်းနှင့် စာတစ်စောင် ရေးသားပေးပို့
လိုက်ပြီးလျှင် ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် တည်းခိုလျက် စောင့်ဆိုင်းနေလေ၏။

အခန်း ၂၅
ဥက္ကဋ္ဌ ဗင်ဟယ်ရီဆင်

ရိုဆာသည် ကွန်နိုလီယတ်ဗင်ဘီးလ်နှင့် ခွဲခွာလာခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ ဂမုန်းနက်ကို ပြန်ရအောင် ကြိုးစားမည်၊ ပြန်၍ မရခဲ့လျှင်လည်း ဗင်ဘီးလ်ကို ဤတစ်သက်တွင် အတွေ့ခံတော့မည် မဟုတ်ဟု သန့်ဋ္ဌာန် ချလိုက်လေ၏။

ရိုဆာမှာ သေးငယ်သော အခက်အခဲမျိုး တွေ့ကြုံရသည့်အခါ စိတ်ပျက် အားလျော့တတ်သော်လည်း၊ အကြီးအကျယ် အကျဉ်းအကျပ် တွေ့ရသောအခါ၌ ၎င်းအကျဉ်းအကျပ်မှ မလွန်မြောက်မချင်း စိတ်အား မလျော့ဘဲ အကြံဉာဏ်ထုတ်တတ်သည့် မိန်းမမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ၊ မိမိ၏ အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိ မျက်စိလျှံခြင်း ဖြစ်ချေမည်လောဟု အကြံအကြားတို့၌ အနံ့အပြားလိုက်၍ ကြည့်သေး၏။ သို့ရာတွင် ပန်းအိုးမူကား မတွေ့ရချေ။

၎င်းနောက် ရိုဆာသည် လိုအပ်သော အဝတ်အစား အနည်းငယ်ကို ထုပ်၍ ခရီးသွားရန်အတွက် ပြင်ဆင်လေရာ စုဆောင်းထားသော ငွေ ၃၀၀ နှင့် တတိယ ဂမုန်းဥကိုလည်း ယူဆောင်ခဲ့လေ၏။ အလုံးစုံ ပြင်ဆင်ပြီး လတ်သော် ရိုဆာသည် အထုပ်ကိုပိုက်လျက် တံခါးကို သော့ခတ်ခဲ့ပြီးနောက် အိုင်ဇက် ထွက်သွားသောတံခါးမှ ထွက်လာခဲ့၍ မြင်းရထားတစ်စီး ငှားရန် အတွက် ငှားထားရုံသို့ သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းမြင်းရထားရုံမှာ မြင်းရထား တစ်စီးမျှသာရှိ၍ ၎င်းကို အိုင်ဇက်က ငှားရမ်းသွားနှင့်ပြီ ဖြစ်နေလေရကား။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

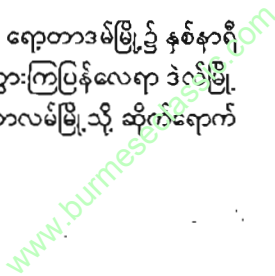
မြင်းရထား မရနိုင်ဘဲ မြင်းတစ်စီးသာလျှင် အားလပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ရိုဆာသည် ဆုတ်ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ ၎င်းမြင်းကို ငှားရမ်း၍၊ လှိုင်စတိန်မှ ထွက်လာခဲ့ရာ ၎င်း၏အကြံမှာ ဥက္ကဋ္ဌထံသို့ စာနှင့် မိမိ စေလွှတ်လိုက်သော ကူးတိုသမားကလေးကို လမ်းခရီးတွင် မိအောင်လိုက်၍၊ ၎င်းကို ဟာလမ်မြို့သို့ အဖော်အဖြစ်နှင့် ခေါ်သွားမည်ဟု စိတ်ကူးထားလေသည်။

မြို့မှ ထွက်လာ၍ ငါးမိုင်ခန့် ရောက်လတ်သော် ရိုဆာသည် မိမိ စေလွှတ်လိုက်သည့် ကူးတိုသမားကလေးကို မိလာခုံလေရာ ယခင်က ပေးထားသော စာကို ပြန်တောင်းပြီးလျှင် ကူးတိုသမားကလေးအား မြင်း၏ ဝမ်းပတ်ကြီးကို ကိုင်လျက် မိမိနှင့်အတူ လိုက်ပါလာစေ၏။ ကူးတိုသမားကလေးမှာ ရိုဆာနှင့်အတူ လိုက်ရမည်ဆိုလျှင် လျှာထွက်၍ သေရစေ၊ မလျှော့တမ်းလိုက်မည့် သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရကား ရိုဆာက မြင်းကို ခပ်သုတ်သုတ်နှင့်သော အခါများတွင် ထိုသူသည် ဝမ်းပတ်ကြီးကို အားပြုလျက် အပြေးအလွှား လိုက်ရှာလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ထောင်မှူးသည် ထမင်းစားချိန်တွင် မိမိ၏ သမီး ရိုဆာ မပေါ်လာသည်နှင့် တပည့်တစ်ယောက်ကို စေလွှတ်ခေါ်ငင်စေရာ တံခါးပိတ်ထားကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ထောင်မှူးသည် ကိုယ်တိုင်သွား၍ ကြည့်ရာတွင် တပည့်ပြောသည့်အတိုင်း အခန်းတံခါးပိတ်ထားသည်ကို တွေ့သဖြင့် သော့ပြင်သမားတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ အခန်းတံခါးသော့ကို ဖွင့်စေလေရာ ရိုဆာကို မတွေ့ရချေ။ ၎င်းနောက် တစ်ဖန် ဂျက်ကော့ထံသို့ စေလွှတ်ပြန်ရာတွင် ဂျက်ကော့ကိုလည်း မတွေ့ဘဲ ရှိပြန်လေရကား ရိုဆာသည် ဂျက်ကော့နှင့် ထွက်ပြေးကြပြီဟူ၍ ထောင်မှူးမှတ်ထင်လေ၏။

ရိုဆာနှင့် ကူးတိုသမားကလေးတို့သည် ရောတာဒမ်မြို့၌ နှစ်နာရီခန့်မျှ နားနေကြပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ခရီးသွားကြပြန်လေရာ ဒဲလ်မြို့တွင် တစ်ညအိပ်၍ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဟာလမ်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

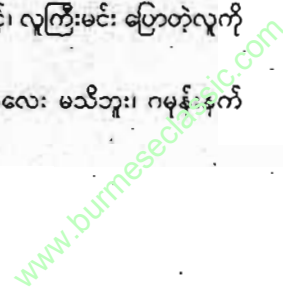

ကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ကား ၎င်းမြို့သို့ အိုင်ဇက် ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်မှာ လေးနာရီခန့်မျှ ကြာရှိခဲ့လေပြီ။

၎င်းမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှိဆာသည် ဥက္ကဋ္ဌ ထံသို့ ချက်ချင်းသွားရောက်လေရာ ဥက္ကဋ္ဌမှာ အစီရင်ခံစာကြီးတစ်ခု ရေးသားလျက် ရှိသောကြောင့် ရှိဆာအား ရုတ်တရက် ဝင်ခွင့်မပြုချေ။ သို့ရာတွင် ရှိဆာက ဂမုန်းနက်အကြောင်း ပြောရန်ရှိသည်ဟု အစေခံအား ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဥက္ကဋ္ဌသည် ချက်ချင်းပင် အရေးယူ၍ မိန်းကလေးကို ခေါ်ခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ရှိဆာသည် ဥက္ကဋ္ဌရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ-

- ဋ္ဌ ။ ။ 'ဂမုန်းနက်အကြောင်း ပြောစရာ ရှိတယ်ဆို မိန်းကလေး'
- ဆာ ။ ။ 'မှန်ပါတယ်ရှင်'
- ဋ္ဌ ။ ။ 'ဂမုန်းနက်ပင် အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ မဟုတ်လား'
- ဆာ ။ ။ 'ဒါတော့ ကျွန်မ မသိရပါဘူးရှင်'
- ဋ္ဌ ။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဂမုန်းနက် ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ'
- ဆာ ။ ။ 'ဂမုန်းနက်တော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မမှာသာ ဖြစ်ပါတယ်'
- ဋ္ဌ ။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲ မိန်းကလေးရဲ့'
- ဆာ ။ ။ 'ကျွန်မ လက်ထဲက လူခိုးသွားပါတယ်'
- ဋ္ဌ ။ ။ 'ဂမုန်းနက်လေ... လူခိုးသွားတယ်'
- ဆာ ။ ။ 'မှန်ပါတယ်ရှင်'
- ဋ္ဌ ။ ။ 'ခိုးတဲ့လူကို သိသလား'
- ဆာ ။ ။ 'သိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်'
- ဋ္ဌ ။ ။ 'ဒါဖြင့် သူခိုးဟာ သိပ်အရေးကြီး မရောက်နိုင်သေးဘူး'

- ဆာ ။ ။ 'ဘာကြောင့်ပါလဲရှင်'
- ဋ္ဌ ။ ။ 'ခုနင်က ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်သေးတာပဲ၊ နှစ်နာရီထက် မကျော်သေးပါဘူး'
- ဆာ ။ ။ 'ဂမုန်းနက်ကို လူကြီးမင်း မြင်လိုက်ရပြီးပြီလားရှင်'
- ဋ္ဌ ။ ။ 'ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်တယ်'
- ဆာ ။ ။ 'ဘယ်မှာ မြင်လိုက်ရပါသလဲရှင်'
- ဋ္ဌ ။ ။ 'မိန်းကလေးရဲ့ ဆရာလက်ထဲမှာပေါ့'
- ဆာ ။ ။ 'ဘယ်က ကျွန်မဆရာလဲ ရှင်'
- ဋ္ဌ ။ ။ 'မိန်းကလေးက အိုင်ဇက်ဘော်စတဲလ်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တယ် ဟုတ်လား'
- ဆာ ။ ။ 'ကျွန်မလား'
- ဋ္ဌ ။ ။ 'အေးလေ'
- ဆာ ။ ။ 'လူကြီးမင်းက ကျွန်မကို ဘယ်သူ ထင်နေလို့လဲ'
- ဋ္ဌ ။ ။ 'မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်ကို ဘယ်သူ ထင်နေလို့လဲ'
- ဆာ ။ ။ 'လူကြီးမင်းက ပန်းစိုက်ပျိုးရေးအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာ ဗင်ဟယ်ရီဆင် မဟုတ်ပါလားရှင်'
- ဋ္ဌ ။ ။ 'အေးလေ၊ မိန်းကလေး ခုနင်က ဘာပြောလိုက်တာလဲ'
- ဆာ ။ ။ 'ကျွန်မရဲ့ ဂမုန်းနက်ကို လူခိုးပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်'
- ဋ္ဌ ။ ။ 'ဂမုန်းနက် ပျောက်တာက မိန်းကလေး ပျောက်တာလား၊ မစ္စတာအိုင်ဇက်ဘော်စတဲလ် ပျောက်တာလား'
- ဆာ ။ ။ 'ကျွန်မ ပျောက်တာပါရှင်၊ လူကြီးမင်း ပြောတဲ့လူကို ကျွန်မ မသိပါဘူး'
- ဋ္ဌ ။ ။ 'ဘော်စတဲလ်ကို မိန်းကလေး မသိဘူး၊ ဂမုန်းနက်လည်း ရှိတယ်'

ဆာ။ ။ 'ကျွန်မအပြင် ဘယ်သူ့မှာ ဂမုန်းနက် ရှိသေးလို့လဲရှင်'

၄။ ။ 'ရှိပြီလား မိန်းကလေး၊ ဘော်စတဲလ်ဆိုတဲ့ လူမှာ ရှိတယ်'

ဆာ။ ။ 'နက်ရဲ့လား'

၄။ ။ 'မှောင်လို့'

ဆာ။ ။ 'အစွန်းအစကလေးတောင် မပါဘူးလားရှင်'

၄။ ။ 'ဘာစက်မှ မပါဘူး၊ ပိန်းပိတ်ပဲ... မည်းလို့၊ နက်လို့'

ဆာ။ ။ 'ဒီပန်းအိုးဟာ ဒီမှာ ယခု ရှိပါသလား ရှင်'

၄။ ။ 'တော်တော်ကြာတော့ ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ တော်မတီ လူကြီးများကို တင်ပြပြီးမှ ဆုငွေ ထုတ်ပေးရမယ်'

ဆာ။ ။ 'လူကြီးမင်းပြောတဲ့ မစ္စတာအိုင်ဇက်ဘော်စတဲလ်ဆိုတဲ့ လူဟာ လူပိန်ပိန်ပါးပါး မဟုတ်လားရှင်'

၄။ ။ 'အေး ဟုတ်တယ်'

ဆာ။ ။ 'ထိပ်ပြောင်ကြီးနဲ့လား ရှင်'

၄။ ။ 'ဟုတ်တယ်'

ဆာ။ ။ 'မျက်တွင်းချိုင့်ချိုင့်'

၄။ ။ 'အေး ဟုတ်တယ်'

ဆာ။ ။ 'ခါးကုန်းကုန်း၊ ခြေထောက်ခွင်ခွင်'

၄။ ။ 'ဟုတ်တယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ'

ဆာ။ ။ 'ပန်းပင်ထည့်တဲ့ အိုးကကောရှင်၊ အဖြူနဲ့ အပြာစပ်ကြားရောင် ကြွေအိုး မဟုတ်လားရှင်'

၄။ ။ 'အိုးတော့ ကျုပ် မပြောတတ်ဘူး၊ ပန်းကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေလို့ အိုးကို ကောင်းကောင်း သတိမထားလိုက်မိဘူး'

ဆာ။ ။ 'လူကြီးမင်းရှင်၊ ဒီပန်းပင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ပန်းပင်ပါရှင်။ ကျွန်မ လက်ထဲက လူခိုးသွားလေတော့ လူကြီးမင်းထံမှ ကျွန်မ ပြန်တောင်းရအောင် လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

ရတနာအုပ်စိုက်

၄။ ။ 'အလို ... ဘော်စတဲလ်လက်က ပန်းပင်ကို မိန်းကလေးက ပြန်တောင်းဖို့။ တယ်ရဲတဲ့ မိန်းကလေးပါတကား'

ဆာ။ ။ 'လူကြီးမင်းရှင်၊ သူပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို တောင်းလိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မရဲ့ ပစ္စည်းကို ကျွန်မပြန်ရဖို့ ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

၄။ ။ 'ဘယ်နယ် မိန်းကလေး ပိုင်ရသလဲ'

ဆာ။ ။ 'ကျွန်မ လက်နဲ့ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ ပန်းပင်ပါ လူကြီးမင်းရှင်'

၄။ ။ 'ဒီလိုဆိုလျှင် “ဆွမ်း(ငန်း)ဟိုတယ်” မှာ ဘော်စတဲလ် ရှိလေရဲ့၊ သူ့သွားရှာပြီး ရှင်းလင်းအောင် စကားပြောကြဦးမှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာတော့ ဂမုန်းနက်ပန်းပင် ရောက်လာတဲ့ အကြောင်းကို အစီရင်ခံစာ တင်သွင်းပြီး စိုက်တဲ့လူကို ဆုငွေတစ်သိန်း ထုတ်ပေးရုံ ရှိတာပဲ။ ကိုင်း ကိုင်း... သွားချေဦး'

ဆာ။ ။ 'တစ်ဆိတ်ကလေး... လူကြီးမင်းရှင်'

၄။ ။ 'မိန်းကလေး... ချောက ချောပါဘိနဲ့၊ ဟုတ်တိုင်း မှန်ရာ ဖြစ်ပါစေလို့ ကျွန်ုပ် ဆုတောင်းပါတယ်။ သို့သော် တစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်မယ်နော်၊ ဂမုန်းနက်ကိစ္စက ရိုးတီးရားတား မဟုတ်ဘူး။ ဟုတ်လျှင်လည်း ငွေတစ်သိန်းရဖို့၊ မဟုတ်လျှင်လည်း ထောင်တန်းကျဖို့ ရှိတယ်နော်၊ သတိထားပါ မိန်းကလေး။ သွား... သွား ဆွမ်းဟိုတယ်မှာ သူ ရှိလေရဲ့'

၎င်းနောက် ဥက္ကဋ္ဌဟယ်ရီဆင်သည် အစီရင်ခံစာကို ဆက်လက် ရေးသားလျက် ရှိလေ၏။

အခန်း ၂၆

ပန်းစိုက်ပျိုးရေး အသင်းသားတစ်ယောက်

ရိုဆာမှာ မိမိ ဂမုန်းနက်ပင်အကြောင်းကို သဲလွန်စ တွေ့ရှိပြီဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကား တစ်ဖက်၊ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါမည်လောဟု တုန်လှုပ်ခြင်းကား တစ်ဖက် ရှိနေလျက် ဆွမ်းဟိုတယ်သို့ ကူးတို့သမားကလေးနှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့လေရာ ထိုသူငယ်မှာ ရိုဆာက အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် ဘော်စတဲလ် ကဲ့သို့သော လူဆယ်ယောက်မျှနှင့် သုတ်ပုတ်ရန် အသင့်ရှိလေသည်။

ကူးတို့သမားသည် ရိုဆာ ပြောပြသည်နှင့် အကြောင်းခြင်းရာကို အတန်ငယ် ရိပ်မိထားသည်ဖြစ်ရာ အကယ်၍ ဗလအားကိုးဖြင့် လုယူဖို့ လိုခဲ့လျှင်လည်း ပန်းပင်ကို မထိခိုက်မိစေရန် ရိုဆာက မှာထားသွန်သင်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဈေးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ရိုဆာ စဉ်းစားမိသည်မှာကား အကယ်၍ ဘော်စတဲလ်ထံ လိုက်သွား၍ ထိုသူသည် မိမိ တွေးထင်သည့် အတိုင်း ဂျက်ကော့ မဟုတ်ခဲ့သော် ဘယ်သို့ ပြုချေမည်နည်း။ ပန်းပင်ကိုသာ မှတ်မိ၍ လူကို မမှတ်မိခဲ့လျှင် မိမိပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်းကို ဘယ်ကဲ့သို့ သက်သေပြချေမည်နည်း။ ဘော်စတဲလ်ဆိုသူသည် ဂျက်ကော့ပင် ဖြစ်နေစေကာမူ သူက ဝန်မခံဘဲ ငြင်းကွယ်နေခဲ့လျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်

ရန်ပြိုင်ဆောင်တိုက်

ဂမုန်းနက်

ငြင်းခုံနေကြသည့်အတွင်း ပန်းပင်သည် သေသွားမည် မဟုတ်ချေလောစသော စိတ်ကူးမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် တန်ရပ်ကာ ငေးနေလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း ဈေး၏ အခြားဘက်၌ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများ ပေါ်ထွက်လာလေရာ လူများသည် ထိုမှဤမှ ပြေးလွှားကြ၍၊ တံခါးများကို ပိတ်သူက ပိတ်၍၊ ဖွင့်သူက ဖွင့်လျက် ကျက်ကွက်ဆူနေလေတော့၏။

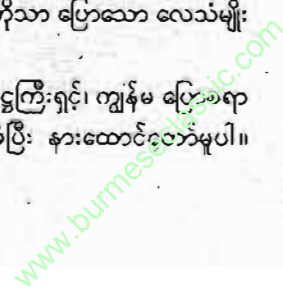
နောက်ဆုံး၌ ရိုဆာသည် အကြံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် ကူးတို့သမားကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဥက္ကဋ္ဌဟယ်ရီဆင်ထံသို့ ပြန်သွားကြလေ၏။ လူစည်ကားသော လမ်းမကြီးများမှ မသွားဘဲ ရိုဆာတို့သည် ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကလေးများမှ ဖြတ်သန်း၍ ဥက္ကဋ္ဌအသင်းတိုက်သို့ ရောက်လာကြလေရာ ဥက္ကဋ္ဌသည် အစီရင်ခံစာကို ဆက်လက် ရေးသားလျက် ရှိလေ၏။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ မြို့သူမြို့သားများသည် ဂမုန်းနက်နှင့် ဆုငွေဂီလ်ဒါတစ်သိန်းအကြောင်းကို အနှံ့အပြား ပြောဆိုနေကြသည်များကိုလည်း ရိုဆာ ကြားခဲ့ရလေ၏။

အသင်းတိုက်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ရိုဆာသည် ဥက္ကဋ္ဌထံသို့ ဂမုန်းနက်အကြောင်း ပြောရန်ရှိသည်ဟု အကြောင်းပြ၍ အစေခံတစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်ရာ ဥက္ကဋ္ဌလည်း ဂမုန်းနက်အကြောင်းဆိုသောကြောင့် ချက်ချင်းပင် ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသော ရိုဆာကို မြင်ရသောအခါ ဥက္ကဋ္ဌသည် ရိုဆာအား အရူးမကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားသောကြောင့် မြင်လျှင်မြင်ချင်း အမျက်ထွက်ဟန် လက္ခဏာနှင့် မောင်းထုတ်ရန် အကြံဖြစ်သေး၏။ ထိုအခါ ရိုဆာက လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်လျက် မှန်သော စကားကိုသာ ပြောသော လေသံမျိုး ဖြင့်-

ဆာ။ ။ 'တစ်ဆိတ်ကလေး ဥက္ကဋ္ဌကြီးရှင်၊ ကျွန်မ ပြောစရာ ရှိတဲ့ စကားကလေး အနည်းငယ်ကို သည်းခံပြီး နားထောင်တော်မူပါ။

ရန်ပြိုင်ဆောင်တိုက်

တကယ်လို့ မတော်တဆ သူယုတ်မာတစ်ယောက်ရဲ့ အကြံအစည် ထဲ
မြောက်သွားပါလျှင် ဥက္ကဋ္ဌကြီးပါ တာဝန်မကင်းသည်အတွက် နောက်ဆုံး
ထစ်နေ့မှာ နောင်တ ရစရာကြီးတစ်ခု ဖြစ်တတ်ပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ရှင်
ဟု ပြောလေလျှင် ဥက္ကဋ္ဌသည် မှန်သောစကားကို ဆိုဟန်တူသည်ဟု
စိတ်ထဲ၌ အောက်မေ့သော်လည်း အစီရင်ခံစာ ရေးနေသော အလုပ်ကို
အနှောင့်အယှက်ပေးရာ ရောက်သဖြင့် စိတ်တိုလျက် ရှိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌသည် ကြမ်းကို ခြေထောက်နှင့်ဆောင်လျက်
'တယ်ရှပ်တာကိုး၊ ကိုင်း...ကိုင်း မြန်မြန်ပြော၊ ဘာလဲ။ အစီရင်ခံစာ
ရေးဖို့က တစ်ဖက် ရှိနေသေးတယ်'

ဆာ။ ။ 'ကျွန်မ ပြောစရာရှိတဲ့ စကားကို နားမထောင်ဘဲ
ဂမုန်းနက်အကြောင်းကို အစီရင်ခံစာ ရေးမယ်ဆိုလျှင် အမှန်ကို မရေးဘဲ
အမှားတွေ ရေးမိပါလိမ့်မယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီးရှင်'

ဋ္ဌ။ ။ 'ဒါဖြင့် ဘာလိုချင်သလဲ၊ ပြောစမ်း'
ဆာ။ ။ 'မစ္စတာ ဘော်စတင်ဆိုတဲ့ လူကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်
ပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရှင်၊ သူ့ရောက်လာလို့ လူကိုလည်း မသိဘူး၊ ပန်းပင်ကိုလည်း
မမှတ်မိဘူး ဆိုခဲ့လျှင် ကျွန်မက လက်လျှော့ပြီး အရူးပေးပါ့မယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး
ရှင်'

ဋ္ဌ။ ။ 'မိန်းကလေးက မှတ်မိပါတယ် ဆိုရင်ကော ကျွန်ုပ်
တို့က ယုံကြည်ရအောင် ဘာများ အထောက်အထား ရှိသလဲ'

ဆာ။ ။ 'ဥက္ကဋ္ဌကြီးဟာ မှန်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေချင်တဲ့ စိတ်ရှိတဲ့
သမားမိရှင်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး
တစ်နေ့မှာ ဂမုန်းနက်ကို တကယ် စိုက်ပျိုးတဲ့လူကို ဆုမပေးမိဘဲ လူလိမ်
လှကောက် သူ့ခိုးတစ်ယောက်ကို ဆုငွေ ထုတ်ပေးမိလျက်သား ဖြစ်နေတာကို
တွေ့ရလျှင် ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိပါလိမ့်မလဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရှင်'
ဥက္ကဋ္ဌသည် ရှိဆာ၏ စကားတွင် ဟုတ်တုတ်တုတ် အဓိပ္ပာယ်မျိုး

ပါရှိသည်ဟု မှတ်ထင်မိသဖြင့် ယခင်ကကဲ့သို့ တင်းမာသောလေသံမျိုး
မဟုတ်ဘဲ သာယာလှင်းပျောင်းရှိသော စကားတို့ဖြင့် ဖြေကြားမည် ကြံစည်
ဆဲတွင် လမ်းပေါ်မှ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်၍ ဩဘာပေးကြသော အသံ
များကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရိဆာအား ထားခဲ့၍ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ရုတ်တရက်
ထွက်ကြည့်မိလေ၏။

ထိုခဏ၌ ခရမ်းရောင်ကတ္တီပါအင်္ကျီကို ငွေဖာကွပ်လျက် ဝတ်ဆင်
ထားသော လူငယ်တစ်ယောက်သည် အသင်းတိုက်လှေကားမှ ခြေလှမ်း
မှန်ကန်စွာ ဣန္ဒြေရသော အမူအရာနှင့် တက်လာလေရာ ၎င်း၏ နောက်မှ
ရေကြောင်းစစ်အရာရှိ တစ်ယောက်နှင့် မြင်းတပ်အရာရှိတစ်ယောက်လည်း
လိုက်ပါလာလေ၏။ ထိုသူသည်ကား အခြားမဟုတ်၊ အင်္ဂလန်ပြည်၏
ရာဇဝင်တွင် အတော်ပင် ထင်ရှားခဲ့သော အော်ရိန်းမင်းသား ဝီလျံပင်
ဖြစ်လေသည်။

ဥက္ကဋ္ဌသည် လှေကားသို့သွား၍ ရှိဆာစွာ ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင်
မည်သို့သောကိစ္စ ရှိသည်အတွက် အသင်းတိုက်သို့ ကိုယ်တော်တိုင်
ကြွရောက် ချီးမြှင့်တော်မူဘိသနည်းဟု မေးမြန်းလေရာ-

မင်း။ ။ 'ကျွန်ုပ်ကား ဟော်လန်ပြည်သား တစ်ယောက်ပီပီ၊
ပျစ်ကြိုက် ပန်းကြိုက်ဖြစ်၍ ဂမုန်းနက်အကြောင်း ကြားခဲ့ရသဖြင့် လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဂမုန်းနက် ပန်းပင်တစ်ပင် ရောက်နေသည်ဆိုသော သတင်းသည်
မှန်ပါသလော'

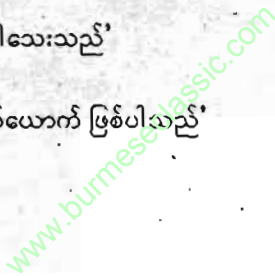
ဋ္ဌ။ ။ 'ဂမုန်းနက် ရောက်သည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသည် အရှင်၊
သို့သော် ယခု သည်မှာ မရှိသေးပါ'

မင်း။ ။ 'ဘယ်မှာ ရှိသလဲ'

ဋ္ဌ။ ။ 'ဥစ္စာရှင် လက်ထဲမှာ ရှိပါသေးသည်'

မင်း။ ။ 'ဥစ္စာရှင် ဘယ်သူလဲ'

ဋ္ဌ။ ။ 'ဒေါ်ဖြူမှ ပန်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်'

မင်း။ ။ 'နာမည်ကား...'
 ဌ။ ။ 'ဘော်စတဲလ် ခေါ်ပါသည်'
 မင်း။ ။ 'ယခု ဘယ်မှာနေသလဲ...'
 ဌ။ ။ 'ဆွမ်းဟိုတယ်မှာ တည်းခိုပါသည်။ အရှင် တွေ့လျှင် အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါမည်။ ကျွန်တော်မျိုး၏ အခန်းမှ စောင့်နေလျှင် ကောင်းပါသည်'
 မင်း။ ။ 'ကောင်းပါပြီ၊ အခေါ်ခိုင်းလိုက်'
 ဌ။ ။ 'သို့သော်... ..'
 မင်း။ ။ 'ဘာ... သို့သော်လဲ...'
 ဌ။ ။ 'အခက်အခဲကလေးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေပါသည်'
 မင်း။ ။ 'ဘာအခက်အခဲလဲ'
 ဌ။ ။ 'ဂမုန်းနက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးရပါသည်ဟု ပြောနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်နေပါသည်'
 မင်း။ ။ 'ဪ... ဒါဖြင့် နှစ်ဦး အလှအယက် ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါတော့'
 ဌ။ ။ 'မှန်ပါသည် အရှင်'
 မင်း။ ။ 'မိန်းကလေးက ဘယ်မှာလဲ'
 ဌ။ ။ 'ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အလုပ်ခန်းထဲမှာ ရောက်နေပါသည်'
 မင်း။ ။ 'သူငယ်မက သက်သေခံ အခိုင်အမာ ဘာများ ပြနိုင် သလဲ'
 ဌ။ ။ 'ကျွန်တော်မျိုးက ဒီအကြောင်းကို မေးမည်ပြုဆဲမှာ အရှင် ရောက်လာပါသည်'
 မင်း။ ။ 'ကိုင်း...ဒါဖြင့် မေးပေတော့၊ ကျွန်ုပ်လည်း တိုင်းပြည် ၏ ပထမတရားသူကြီး ဖြစ်သည်အလျောက် နားထောင်မည်'
 ဌ။ ။ 'ကောင်းလှပါပြီ အရှင်၊ ကြွတော်မူပါ'

ရုပ်ရှင်ကဏ္ဍတိုက်

၎င်းနောက် ဥက္ကဋ္ဌသည် မင်းသားကို အတွင်းခန်းသို့ ခေါ်သွား၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြသောအခါ ရိုဆာမှာ ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ရပ်လျက် ဥယျာဉ်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေလေ၏။ ခြေသံများ ကြားသောအခါ၌ ရိုဆာ သည် လှည့်ကြည့်လိုက်လေရာ မင်းသားမှာ အညတရ အနေမျိုးဖြင့် အခန်း ထောင့်တစ်ခုတွင် ထိုင်၍ ဥက္ကဋ္ဌသည်သာလျှင် စစ်ဆေးမေးမြန်းမည့် တရား သူကြီးအနေဖြင့် အကောင်းဆုံးနေရာ၌ ထိုင်လေ၏။ ရိုဆာသည် မင်းသား၏ အနေအထိုင်ကို အကဲခတ်ရခြင်းအားဖြင့် သာမန်ဧည့်သည်တစ်ယောက် ဟူ၍ မှတ်ထင်နေလေရာ မင်းသားကလည်း ရိုဆာ၏ ဝတ်ပုံစားပုံကို မြင်သဖြင့် ဖရစ်ဆီယန်နယ်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု (ဟုတ် မှန်သည်အတိုင်း) အကဲဖြတ်လိုက်လေ၏။

နေရာတကျ ထိုင်မိကြသောအခါ ဥက္ကဋ္ဌသည် ရိုဆာအား စစ်မေးရန် ရှိသည်ဟု ပြောပြပြီးနောက်...

ဌ။ ။ 'ကိုင်း... မိန်းကလေး၊ ဂမုန်းနက်အကြောင်းကို စစ်ဆေးရန် ရှိတယ်။ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို ပြောနော်'

ဆာ။ ။ 'ပြောပါမယ်'

ဌ။ ။ 'ဘာပြောစရာ ရှိသလဲ၊ ပြောစမ်း'

ယင်းသို့ ပြောနေစဉ် မင်းသား၏ စိတ်ထဲ၌ ဤမိန်းကလေး၏ အသံကို ကြားဖူးပါသည်ဟု အောက်မေ့နေမိ၏။

ဆာ။ ။ 'ကျွန်မ ခုတင်က ပြောတဲ့အတိုင်း မစ္စတာ ဘော် စတဲလ်ကို ဂမုန်းနက်ပင်နဲ့တကွ ယူခဲ့ပါစေ၊ ဂမုန်းနက်ပင်ကို ကျွန်မ ကြည့်ပြီး ကျွန်မရဲ့အပင် မဟုတ်ခဲ့လို့ရှိလျှင် မဟုတ်ကြောင်းကို ကျွန်မ ဝန်ခံပါမယ်။ ဟုတ်ခဲ့လို့ရှိလျှင် အော်ရိုန်းမင်းသားရဲ့ ရှေ့တော်ရောက်အောင် သွားဖို့လိုလျှင် ရောက်အောင်သွားပြီး သကာလ သက်သေခံပစ္စည်း ရှိသမျှကို ကျွန်မ တင်ပြ ပါမယ်'

ဌ။ ။ 'တင်ပြစရာ သက်သေခံပစ္စည်းများ ရှိသလား'

ရုပ်ရှင်ကဏ္ဍတိုက်

ဆာ။ ။ 'ကျွန်မ မှန်ကန်ကြောင်းကိုသိသော ဘုရားသခင်သည် သက်သေခံပစ္စည်း တင်ပြနိုင်စေဖို့ ကျွန်မကို ကူညီလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါသည်'

ဥက္ကဋ္ဌသည် လူတစ်ယောက်အား ဆော်စတဲလ်ထံသို့ စေလွှတ်ထားပြီး ဖြစ်ရာ ဆော်စတဲလ် မရောက်လာမီ အောက်ပါအတိုင်း မေးခွန်းများ ထုတ်လျက် ရှိလေ၏။

ဋ္ဌ။ ။ 'ဂမုန်းပင်ကို မိန်းကလေး ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ဘယ်လို အထောက်အထားမျိုး ပြနိုင်သလဲ'

ဆာ။ ။ 'ဂမုန်းနက်ပင်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကျွန်မရဲ့ အခန်းထဲမှာ စိုက်ပျိုးလာခဲ့ပါတယ်'

ဋ္ဌ။ ။ 'အခန်းက ဘယ်မှာလဲ'

ဆာ။ ။ 'လှိုဗ်စတိန်မှာ'

ဋ္ဌ။ ။ 'မိန်းကလေးက လှိုဗ်စတိန်ကလား'

ဆာ။ ။ 'ကျွန်မဟာ လှိုဗ်စတိန်ထောင်မှူး၊ ဂရစ်ဖတ်ရဲ့သမီးရိဆာ ဖြစ်ပါတယ်'

ထိုအခါ မင်းသားလည်း ခြောက်... သတိရပြီဆိုသော မျက်နှာထားမျိုး ပြင်၍ ကြည့်နေလေ၏။ မင်းသားသည် စာအုပ်ကို ဖတ်နေဟန်ပြုလျက် ရိဆာကို တိုး၍ဂရုစိုက်သည့် လက္ခဏာနှင့် စောင်းမြောင်းကြည့်နေလေ၏။

ဋ္ဌ။ ။ 'မိန်းကလေးက ပန်းဝါသနာပါသလား'

ဆာ။ ။ 'မှန်ပါတယ်'

ဋ္ဌ။ ။ 'ဒါဖြင့် ပန်းစိုက်ပျိုးတဲ့ အလုပ်မှာ တော်တော် ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုပါတော့... ဟုတ်စ'

ဆာ။ ။ '(အနည်းငယ် ဆိုင်းလင့်နေပြီးနောက်) 'ကျွန်မ တစ်ခုမေးပါရစေ၊ ရှင်တို့ဟာ ကိုယ့်သိက္ခာကို ကိုယ်ရိဆာတဲ့ လူကြီးလူကောင်းများ ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်မ ယူဆနိုင်တယ်... ဟုတ်စ'

ထိုအခါ မင်းသားနော၊ ဥက္ကဋ္ဌပါ ဦးခေါင်းကို ညိတ်ကြလေ၏။

ဆာ။ ။ 'ဒါဖြင့် ကျွန်မ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောပါမည်။ ကျွန်မသည် ပန်းစိုက်ပျိုးခြင်းအလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက် မဟုတ်။ သာမည အရပ်သူကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သော သုံးလလောက်က စာကိုပင် မရေးတတ် မဖတ်တတ်ပါ။ ဂမုန်းနက်ကို ကျွန်မ တီထွင် စိုက်ပျိုးရခြင်း မဟုတ်ပါ'

ဋ္ဌ။ ။ 'ဒါဖြင့် ဘယ်သူ စိုက်တာလဲ'

ဆာ။ ။ 'လှိုဗ်စတိန်ထောင်မှ အကျဉ်းသမားတစ်ယောက် စိုက်ပျိုးပါတယ်'

ထိုအခါ 'လှိုဗ်စတိန်ထောင်မှ အကျဉ်းသမား တစ်ယောက်တဲ့လား' ဟု ဝင်မေးလိုက်ရာ ရိဆာသည် ၎င်းအသံကို ကြားဖူးပါသည်ဟု အောက်မှ မိသဖြင့် လန့်၍ သွားသေး၏။

မင်း။ ။ 'ဒါဖြင့် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသမားပေါ့... ဟုတ်စ'

ဆာ။ ။ 'မှန်ပါတယ်'

ဥက္ကဋ္ဌ ဟယ်ရီဆင်သည် မင်းသားရှေ့၌ ဤစကားကို ဝန်ခံလိုက်ခြင်း အတွက်ကြောင့် တုန်လှုပ်မိလေ၏။

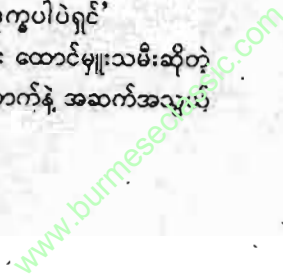
မင်း။ ။ 'ဆက်မေးပါ'

ဆာ။ ။ '(ထိတ်လန့်လျက်) 'ဒီစကားကို ပြောမိလို့ ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိသွားပြီလား ရှင်'

ဋ္ဌ။ ။ 'ဟုတ်တာပေါ့၊ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမားဆိုတာ လုံလုံခြုံခြုံကြီး ထားရတာမျိုးပဲ'

ဆာ။ ။ 'ဒီလိုဆိုလျှင် ကျွန်မတော့ ဒုက္ခပါပဲရှင်'

မင်း။ ။ 'မိန်းကလေး စကားအတိုင်း ထောင်မှူးသမီးဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးကို အသုံးချပြီး၊ အကျဉ်းသမားတစ်ယောက်နဲ့ အဆက်အသွယ် လုပ်ပြီး ပန်းပင်စိုက်ကြတယ်ပေါ့လေ'

ဆာ။ ။(တိုး၍ ထိတ်လန့်စွာနှင့်) 'မှန်ပါတယ်ရှင်၊ သူ့နဲ့ ကျွန်မနဲ့ နေ့တိုင်း တွေ့ကြပါတယ်'

ဌ။ ။ 'တယ်ခက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ'

မင်းသားသည် ရိုဆာနှင့် ဥက္ကဋ္ဌတို့၏ တုန်လှုပ်ခြင်းကို မြင်သည်နှင့်-

မင်း။ ။ 'ဒီကိစ္စဟာက ပန်းစိုက်ရေးအသင်းနှင့် မဆိုင်ပေဘူး။

အသင်းရဲ့ ဝတ္တရားက ဂမန်းနက် ကိစ္စကိုသာ စုံစမ်းဖို့ ရှိပေတယ်။ နိုင်ငံရေးက တခြားပဲ။ ပြောပါလေ... မိန်းကလေး ပြောပါ'

ထိုအခါ ရိုဆာသည် ထိတ်လန့်ခြင်း အတန်ငယ် ပြေပျောက်၍ လွန်ခဲ့သော သုံးလအတွင်း၌ မိမိတို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံ အခြင်းအရာ အားလုံး တို့ကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြလေ၏။ ရိုဆာပြောသော စကားများအနက်တွင် ထောင်မှူးဂရစ်ဖတ်၏ ရက်စက်ခြင်းများ၊ ပထမပန်းဥကို ခြေဖျက်လိုက်ပုံ၊ အကျဉ်းသမား၏ ဝမ်းနည်းပုံ၊ ဒုတိယပန်းဥ စိုက်ပျိုးရာ၌ ဂရစ်ဖတ်ခဲရပုံ၊ အကျဉ်းသမား၏ စိုးရိမ်ပူပန်ပုံ၊ ပန်းဥအကြောင်းကို မိကြားသည့်အတွက် ကြောင့် အစာမစားဘဲနေပုံ၊ မိမိက ယူသွား၍ ပန်းဥကို အကျဉ်းသမား မြင်ရသောအခါ၌ ဝမ်းသာပုံ၊ ပန်းပွင့်ပြီးနောက် တစ်နာရီအတွင်းတွင် ပန်းအိုး ပျောက်သွားသောကြောင့် စိတ်ဒုက္ခရောက်ကြပုံ အခြင်းအရာများကို စုံလင်စွာ ပြောပြလေ၏။

ရိုဆာ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ၌ မင်းသားသည် အမူအရာ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိသော်လည်း ဥက္ကဋ္ဌမှာမူ စိတ်ပါဝင်စားခြင်းရှိသည့် အကြောင်းကို အမူအရာအားဖြင့် ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြလေ၏။

မင်း။ ။ 'အကျဉ်းသမားကို မိန်းကလေးသိတာ သိပ်မကြာ နိုင်သေးပါဘူး' ဟု မေးလိုက်သောအခါ၊ ရိုဆာသည် မင်းသားကို လှမ်းကြည့် လိုက်ရာ မင်းသားသည် မိမိကို မမြင်စေလိုသည့် လက္ခဏာနှင့် ချောင်ထဲသို့ တွန့်ဆုတ်သွားလေ၏။

ဆာ။ ။ 'ဘာပြုလို့လဲရှင်'

ရပြည်စာအုပ်တိုက်

မင်း။ ။ 'ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဂရစ်ဖတ်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက် ဒီထောင်ကို ရောက်တာ လေးလတောင် မပြည့်သေးဘူး မှတ်တယ်'

ဆာ။ ။ 'မှန်ပါတယ်ရှင်'

မင်း။ ။ 'အကျဉ်းသမားကို ဟောဂထောင်မှ လှိုဗ်စတီနီထောင် ကို ပြောင်းရွှေ့ရသည့်အတွက် မိန်းကလေးရဲ့အဖေကို ဟောဂထောင်မှ လှိုဗ်စတီနီထောင်သို့ ပြောင်းပေးဖို့ အမိန့်တောင်းတယ် ဟုတ်လား'

ဆာ။ ။ 'မှန်ပါတယ်ရှင်၊ အကျဉ်းသမားကို ဟောဂထောင်မှာ ကျွန်မ စပြီး သိကျွမ်းခဲ့ပါတယ်'

မင်း။ ။ '(ပြုံးလျက်) 'တယ်တော်တဲ့ အကျဉ်းသမားပဲ'

ထိုခဏ၌ ဘော်စတဲလ်ကို ခေါ်ခွဲရန် စေလွှတ်လိုက်သော အရာရှိ ရောက်လာ၍ ဘော်စတဲလ် ပန်းပင်နှင့်တကွ၊ နောက်မှ လိုက်ပါလာပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောလေ၏။

အခန်း ၂၇
တတိယ ပန်းဥ

များမကြာမီအတွင်း ဆိုင်ဇက်ဘော်စတဲလ်သည် ဥက္ကဋ္ဌ၏ ဧည့်ခံခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ တပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် ပွေ့ချီလာသော သေတ္တာတစ်လုံးကို စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားလိုက်ကြ၏။

မင်းသားသည် ထိုအကြောင်းကို ကြားသိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာ၍ ပန်းပင်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် ယခင်က နေရာသို့ တစ်ဖန် ပြန်၍ ထိုင်နေလေ၏။

ရိုဆာမှာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စွာနှင့် ရပ်နေရာမှ ၎င်းအားလည်း ပန်းပင်ကိုကြည့်ရန် ခေါ်ငင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လျက် ရှိလေသည်။

ထိုခဏတွင် ရိုဆာသည် ဘော်စတဲလ်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ သဖြင့် “သူပါပဲ” ဟု စိတ်ထဲတွင် အောက်မေ့လိုက်မိလေ၏။

မင်းသားသည် ရိုဆာအား ဧည့်ခန်း၌ထားသော ပန်းပင်ကို သွား ကြည့်ရန် လက်ပြလိုက်လေရာ ရိုဆာသည် အဝမှ ရပ်၍ ကြည့်ပြီးနောက် “ဟုန်းပါတယ်၊ ငါ့ပန်းပင်ပါပဲ။ ခြောက် ... ကွန်နီ ကွန်နီ” ဟု တမ်းတပြီးလျှင် မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဘဲ ငိုကြွေးမိလေ၏။

ရုပ်ရှင်ကဏ္ဍတိုက်

မင်းသားသည် ထိုင်နေရာမှ ထ၍ အခန်းဝသို့ သွားပြီးလျှင် ရပ်လျက် ကြည့်နေလေရာ အလင်းရောင်သည် မင်းသား၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ တည့်တည့် ကြီး ကျရောက်လျက် ရှိနေသဖြင့် ရိုဆာ၏ စိတ်ထဲ၌ “မြင်ဖူးပါသည်” ဆိုသော အမှတ်သည် တိုး၍ ထင်ရှားလာလေ၏။

မစ္စတာ ဘော်စတဲလ်သည် ရုတ်တရက် ထလာလေရာ မင်းသားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် တွေ့နေသောကြောင့် လန့်၍ ဆုတ်သွားပြီးနောက် ‘မင်းသားပါတကား’ ဟု လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသည်တွင် ရိုဆာကလည်း ‘မင်းသားပါတကား’ ဟု ဖြေလိုက်မိလေ၏။

ထိုအသံကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘော်စတဲလ် သည် ရိုဆာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်ဖြင့် ခိုက်မိသည့် အလား ကဲ့သို့ ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို မင်းသား မြင်လိုက် ရသည်တွင် ‘သူတော့ အများကြီး ဣန္ဒြေပျက်သွားတာပဲ’ ဟု တီးတိုး ပြောလိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် ဘော်စတဲလ်သည် သတိရဟန် လက္ခဏာနှင့် ကြိုးစား၍ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်လေရာ နောက်တစ်ခဏတွင် ပကတိအတိုင်း ရှိလေ၏။

မင်း။ ။ ‘မစ္စတာ ဘော်စတဲလ်၊ ဂမုန်းနက် စိုက်ပျိုးနည်းကို တွေ့ထားပြီ ဟုတ်စ’

ဘော်။ ။ (တုန်ယင်သော အသံကို မဖျောက်နိုင်ဘဲ) ‘မှန်ပါသည် အရှင်’

ဘော်စတဲလ်၏ တုန်လှုပ်ခြင်းမှာ မင်းသားကို မမျှော်လင့်သော နေရာတွင် တွေ့ရခြင်းအတွက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်လောက်ပေသည်။

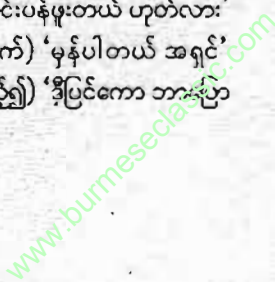
မင်း။ ။ ‘နို့ပေမဲ့ ဒီက မိန်းကလေးက ပြောနေပြန်တယ်၊ ဒီ စိုက်ပျိုးနည်းကို သူ တွေ့ထားတာ ဆိုပါကလား’

ဘော်စတဲလ်သည် မဟုတ်နိုင်ဟု ဆိုလိုသော အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးလျက် ကြည့်နေလေ၏။

ရုပ်ရှင်ကဏ္ဍတိုက်

မင်း ။ ။ 'ဒါဖြင့် ဒီမိန်းကလေးကို မောင်မင်း မသိဘူးပေါ့'
 ဘော် ။ ။ 'မသိရပါ အရှင်'
 မင်း ။ ။ 'မိန်းကလေးကကော မစွတာဘော်စတဲလ်ကို သိ
 သလား'
 ဆာ ။ ။ 'မစွတာ ဘော်စတဲလ်လို့ မသိပါ။ မစွတာ ဂျက်ကော
 လို့သာ သိရပါသည်'
 မင်း ။ ။ 'ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်လဲ'
 ဆာ ။ ။ 'လှိုဗ်စတိန်ထောင်မှာတုန်းက သူ့ကိုယ်သူ ဂျက်ကော
 လို့ ပြောပါသည်'
 မင်း ။ ။ 'မောင်မင်း ဘာပြောစရာ ရှိသလဲ'
 ဘော် ။ ။ 'ဒီမိန်းကလေးဟာ လိမ်ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်အရှင်'
 မင်း ။ ။ 'ဒါဖြင့် လှိုဗ်စတိန်ထောင်ကို မောင်မင်း မရောက်ဖူး
 ဘူးပေါ့'
 ဘော် ။ ။ 'လှိုဗ်စတိန်ထောင်ကို မရောက်ဖူးဘူး မပြောပါ။
 ဂမုန်းပင်ကို ကျွန်တော်မျိုး မခိုးရကြောင်းကိုသာ လျှောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်'
 ဆာ ။ ။ 'ရှင် ခိုးသွားတာပဲ။ ကျွန်မ အခန်းထဲက ရှင် ခိုးသွား
 တာ'
 ဘော် ။ ။ 'ကျွန်တော်မျိုး မခိုးရပါ'
 ဆာ ။ ။ 'ကျွန်မ မေးတာကို ရှင်ဖြေစမ်း၊ ပန်းဥကို ဥယျာဉ်
 ထဲမှာ စိုက်မယ်ဆို မြေကြီးကို ကျွန်မ ပြင်ဆင်ပေးတဲ့နေ့မှာ ရှင်လိုက်ပြီး
 ချောင်းကြည့်တယ်ဆိုတာ ရှင် ငြင်းနိုင်ရဲ့လား။ ကျွန်မ ထွက်ခဲ့တဲ့အခါမှာ
 ရှင်က ပန်းဥ တွေ့မလားလို့ မြေကြီးကို ယက်ကြည့်တယ်ဆိုတာ ရှင် ငြင်းနိုင်
 ရဲ့လား။ ပြောစမ်းလေ'
 ထိုအခါ ဘော်စတဲလ်သည် ရိုဆာ၏ မေးခွန်းများကို ဖြေဆိုရန်
 မလိုဟု ဆိုလိုသည့် လက္ခဏာနှင့် မင်းသားဘက်သို့ လှည့်၍...

ဘော် ။ ။ 'ကျွန်တော်မျိုးသည် ဒေါ်မြို့၌ ဂမုန်းစိုက်ပျိုး လာခဲ့
 သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ပါပြီ။ ပေါ်တူဂီပြည် ဘုရင့်နာမည်နှင့် ကျွန်တော်
 မျိုး ဆုတစ်ခု ရခဲ့ဖူးပါသည်။ ဤမိန်းကလေးသည် ကျွန်တော်မျိုး၌ ဂမုန်းနက်
 ဖြစ်ထွန်းကြောင်းကိုသိ၍ ၎င်း၏ရည်းစား အကျဉ်းသမား တစ်ယောက်နှင့်
 ပူးပေါင်းပြီးလျှင် ကျွန်တော်မျိုး ရထိုက်သော ဂိလ်ဒါ တစ်သိန်းကို မတရား
 သဖြင့် လုယူရန် ကြိုးစားကြခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်မင်းသားသာလျှင်
 ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပေးတော်မူပါ' ဟု လျှောက်ထားလေ၏။
 ရိုဆာသည် မချုပ်တည်းနိုင်အောင် အမျက်ထွက်လှသည်နှင့်
 'အလကားဟာတွေ' ဟု ဟစ်အော်လိုက်မိလေ၏။
 မင်း ။ ။ 'တိတ်တိတ်နေ' ဟု ပြောပြီးနောက်၊ ဘော်စတဲလ်
 ဘက်သို့ လှည့်၍ 'မိန်းကလေးရဲ့ ရည်းစား အကျဉ်းသမားက ဘယ်သူတဲ့လဲ'
 ဘော် ။ ။ 'သေရာမှ လွတ်လာခဲ့တဲ့ အကျဉ်းသမား ကွန်နီလီ
 ယတ် ဗင်ဘီးလ်ပါတဲ့။ သစ္စာဖောက်တဲ့ ကွန်နီလီယတ်ဒီဝစ်ရဲ့ ဂျေဒ်ဆန်း
 ဖြစ်ပါတယ်'
 ထိုအခါ မင်းသားသည် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၍ မျက်နှာပျက်လျက်
 ရှိလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ ရိုဆာသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့်
 အုပ်ထားလေရာ မင်းသားသည် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ မျက်နှာကို ဖွင့်ထားရန်
 လက်ပြလိုက်သည်တွင် ရိုဆာမှာ စိတ်ညှို့ခြင်းခံရသူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့
 မင်းသားကို မမြင်ရဘဲလျက်နှင့် ၎င်းခိုင်းစေသည့်အတိုင်း မျက်နှာကို ဖွင့်လိုက်
 လေ၏။
 မင်း ။ ။ 'ဒီလိုဆိုလျှင် ဒီလူနောက်ကို လိုက်လိုတဲ့အတွက်
 မယ်မင့် အဖေကို ရွှေပြောင်းပေးဖို့ ကျွန်ုပ်ထံ တောင်းပန်ဖူးတယ် ဟုတ်လား'
 ဆာ ။ ။ '(မျက်နှာကို အောက်ချလျက်) 'မှန်ပါတယ် အရှင်'
 မင်း ။ ။ '(ဘော်စတဲလ်ဘက်သို့ လှည့်၍) 'ဒီပြင်ကော ဘာပြော
 ချင်သလဲ'

ဘော်။ ။ 'မိန်းကလေး ရှက်မှာစိုးလို့ ကျွန်တော်မျိုးက မလျှောက်တော့ပါဘူးလို့ အောက်မေ့မိတာ၊ ယခုတော့ လျှောက်ထားပါ တော့မည်။ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် လိုစေတိန်သို့ လာရာတွင် ထောင်မှူး ဂရစ်ဖတ်နှင့် သိကျွမ်းကြ၍ ၎င်း၏သမီးကို ကျွန်တော်မျိုးက လက်ထပ်ဖို့ ကြံစည်ပြီး ဆုငွေတစ်သိန်းရဖို့ရှိသည် ဂမန်းနက်ပင်ကို ပြမိပါသည်။ နိုင်ငံရေး လုပ်ကြံမှုများကို ဖုံးကွယ်ရန်အတွက် ဂမန်းနက်ပင်ကို ပြမိပါသည်။ နိုင်ငံရေး ပင်ဘီးလ်နှင့် ပူးပေါင်းကြပြီးလျှင် ကျွန်တော်မျိုး၏ ဂမန်းနက်ပင်ကို ခိုးဝှက်ယူဖို့ အကြံပြုကြပါသည်။ ပန်းပွင့်မည့်ညတွင် မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော်မျိုး၏ ပန်းအိုးကိုခိုး၍ သူ၏ အခန်းတွင်း၌ ဝှက်ထားရာ ကျွန်တော်မျိုးက ရအောင် ပြန်ယူခဲ့ရပါသည်။ မိန်းကလေးသည် ပန်းစိုက်ပျိုးရေးအသင်း ဥက္ကဋ္ဌထံသို့ပင် စာတစ်စောင်ရေး၍ လူတစ်ယောက်ကို လွှတ်ဖို့ စီစဉ်ထားပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုး၏ ပန်းပင်ကို ၎င်းတို့ ခိုးယူထားသည့် အခိုက်တွင် အချို့ လူများအား ပန်းပင်ကို ပြထားဟန် တူပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုလူများကို သက်သေအဖြစ်နှင့် အရှင်မင်းသား ရှေ့သို့ တင်ခဲ့ပါလျှင် ယုံကြည်တော် မမူပါရန် တောင်းပန် လျှောက်ထားပါသည် ဘုရား'

ဆာ။ ။ 'ကြံကြံဖန်ဖန်ဆင်ပြီး မဟုတ်မလျား လျှောက်ထား နေခြင်း ဖြစ်ပါသည် အရှင်မင်းသား' ဟု ပြော၍ ရိုဆာသည် မင်းသား၏ရှေ့ ခူးထောက်ကာ ငိုကြွေးလေလျှင် မင်းသားသည် ရိုဆာ၌ အပြစ်ရှိသည်ဟု မှတ်ထင်သော်လည်း ကရုဏာစိတ် ဖြစ်ပေါ်မိလေ၏။

မင်း။ ။ 'မယ်မင်း မှားကုန်ပြီ ကလေးမ၊ သို့သော် ကလေးမကို ကြည့်ရတာ ရိုးသားပုံရတယ်။ ယခု မှားရခြင်းဟာ မယ်မင်းရဲ့ညာဏ် မဟုတ် နိုင်၊ ရည်းစားသည် အကျဉ်းသမားရဲ့ ဖြားယောင်း သွေးဆောင်ခြင်းကြောင့် မှားမိတယ်လို့ ကျွန်ုပ် ထင်တယ် ...ဟုတ်ရဲ့လား'

ဆာ။ ။ '(ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုယိုလျက်) 'အရှင်ဘုရား... အရှင် ဘုရား၊ ကွန်နီလီယတ်မှာ အပြစ်မရှိပါ အရှင်ဘုရား'

မင်း။ ။ 'ဘယ်လို အပြစ်မရှိပုံလဲ၊ မယ်မင်းကို အကြံပေးမိတဲ့ အပြစ် မရှိဘူးလို့ ဆိုချင်တာလား'

ဆာ။ ။ 'ဒီအပြစ်လည်း မရှိပါ၊ မူလ ထောင်ချထားတဲ့ အပြစ် လည်း မရှိပါ အရှင်မင်းသား'

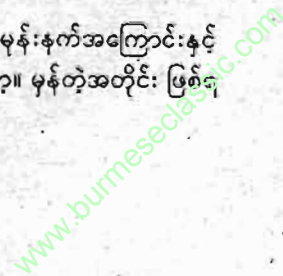
မင်း။ ။ 'အင်းဟင်၊ မူလထောင်ချထားတဲ့ အပြစ်အကြောင်းကို မယ်မင်း သိလို့လား၊ မူလအပြစ်ဟာက ဂျွန်ဒီဝစ်နဲ့ ပြင်သစ်ပြည်စစ်ဝန်ကြီး ဒီလူဗီတို့ အပေးအယူ လုပ်ကြတဲ့ စာများကို ဝှက်ထားတဲ့ အပြစ်ဖြစ်တယ် မိန်းကလေးရဲ့'

ဆာ။ ။ 'ကျွန်တော်မျိုးမ လျှောက်ထားလိုတာက သူ့လက်ထဲ မှာ ၎င်းစာများ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် မသိရှာပါဘူး အရှင်မင်းသား၊ အကယ်၍ သူ သိခဲ့လို့ရှိလျှင် ကျွန်တော်မျိုးမကို ပြောပြမည် ဧကန်ဖြစ်ပါသည်။ ဤလူကား အလွန်ဖြူစင် ဖြောင့်စင်းသော စိတ်သဘော ထား ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည် အရှင်ဘုရား။ သိကြားမလို့ သူ့စိတ် သဘောကို ဒီက မင်းသား သိစမ်းစေချင်ပါဘိတယ်နော်။ တကယ့်ကို တည့်မတ် ဖြူစင်သူတစ်ဦး အစစ်ပါ အရှင်မင်းသား'

ဘော်။ ။ 'စဉ်းစားတော်မူပါ အရှင်မင်းသား၊ ဤသူကား ဒီဝစ်၏ အဆက်အနွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်'

မင်း။ ။ 'ဒီအကြောင်းတွေ တိတ်ကြစမ်း၊ ပန်းစိုက်ပျိုးရေး အသင်း လုပ်ငန်းနဲ့ တိုင်းရေးပြည်မှုနဲ့ ဘာမျှ မသက်ဆိုင်ဘူးလို့ ကျွန်ုပ် ပြောပြီးပြီ မဟုတ်ဘူးလား။ တန် ဒီအကြောင်းတွေ' ဟု ငေါက်၍ ပြောလိုက် သဖြင့် နှစ်ယောက်လုံး တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိစဉ် မင်းသားက ဘော်စတဲလ်ဘက် သို့ လှည့်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်-

မင်း။ ။ 'မစ္စတာဘော်စတဲလ်၊ ဂမန်းနက်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်အေးလက်အေးသာ နေပေတော့။ မှန်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရ စေမယ်'

ထိုအခါ ဘော်စတဲလ်သည် ဝမ်းမြောက်သော အမူအရာနှင့် ဦးခေါင်း
ညွတ်လေရာ ဥက္ကဋ္ဌကလည်း အားပေးလျက် ရှိလေ၏။

မင်း။ ။ (ရိုအာအား) 'မိန်းကလေးက အပြစ်ပြုမယ်လို့ ကြံစည်
မိပါတယ်ပေါ့လေ။ သို့သော် မိန်းကလေးကို ကျွန်ုပ် အပြစ် မပေးလိုပါဘူး။
အပြစ်ခံစရာရှိလျှင် မူလသွေးဆောင်တဲ့ လူက နှစ်ယောက်အတွက် ခံစေ
ရမယ်။ ဒီလို နာမည်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ပုန်ကန်မှုတို့၊ သစ္စာ
ဖောက်မှုတို့ဆိုတာ ရှိပါစေဦး။ ခိုးမှုဆိုတော့ နှပ်စုတ်လွန်း အားကြီးလှပါ
တကား'

ဆာ။ ။ 'ခိုးမှုလား အရှင်မင်းသား၊ မမြှက်လိုက်ပါနဲ့ အရှင်
မင်းသား၊ သူ ကြားလျှင် ချက်ချင်း သေသွားပါလိမ့်မယ်။ ဒီ အမှုမှာ ခိုးတဲ့
သူဟာ တခြားလူ မဟုတ်ပါ။ ဟောဒီလူကြီး ဖြစ်ပါတယ် အရှင်မင်းသား'

ဘော်။ ။ 'သက်သေပြလေ၊ တတ်နိုင်လျှင်'

ဆာ။ ။ 'ပြမယ်၊ နေဦး... ပြမယ်'

မင်းသားလည်း ရိုအာ၏ အမူအရာကို အကဲခတ်လျက်ရှိစဉ် ရိုအာ
သည် ဘော်စတဲလ်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်၍-

ဆာ။ ။ 'ဒီဂမုန်းပင်ဟာ ရှင်ပစ္စည်းပေါ့လေ'

ဘော်။ ။ 'ဟုတ်တာပေါ့'

ဆာ။ ။ 'ဥ ဘယ်နှစ်ခုရပြီး ဒီအပင်ကို စိုက်တာလဲ'

ဘော်။ ။ 'သုံးခု'

ဆာ။ ။ 'အဲဒီသုံးခုဟာ ဘာဖြစ်ကုန်ကြသလဲ'

ဘော်။ ။ 'ဪ... တစ်ခုက ပျက်သွားတယ်၊ ဒုတိယဥက

ဒီအပင် ပေါက်လာတယ်'

ဆာ။ ။ 'တတိယ ဥကော'

ဘော်။ ။ 'တတိယ ဥကလေ...'

ဆာ။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်၊ တတိယ ဥ ဘယ်မှာလဲ'

ရုပ်ပြန်အုပ်စိုက်

ဘော်။ ။ 'တတိယဥက အိမ်မှာ ရှိရစ်တာပေါ့'

ဆာ။ ။ 'ဘယ်က အိမ်မှာလဲ။ လှိုင်စတိန်မှာလား၊ ဒေါ်မြို့မှာ
လား'

ဘော်။ ။ 'ဒေါ်မြို့မှာပေါ့'

ဆာ။ ။ 'လိမ်တယ်၊ ရှင် လိမ်တယ်။ ဒီလိုပါ အရှင်မင်းသား၊
ကျွန်တော်မျိုးမ လျှောက်ထားပါမယ်။ ပထမဥကို ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ ဖခင်က
ပေါက်ခြေပစ်လိုက်ပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို သိလေတော့ ဖခင်ကိုတောင်
သူက စိတ်ဆိုးပါသေးတယ်။ ဒုတိယပန်းဥကို ကျွန်တော်မျိုးမက စိုက်လို့
ဂမုန်းနက်ပင် ပေါက်လာပါတယ်။ တတိယ ပန်းဥကတော့ 'ဟု ပြော၍
ရိုအာသည် ရင်ဘတ်ထဲ၌ ဝှက်ထားသော ယန်းဥကို ထုတ်ပြီးလျှင် 'တတိယ
ပန်းဥကတော့ ဟောဒီမှာ၊ မူလထုပ်ထားတဲ့ စက္ကူနဲ့ ထုပ်လျက် ရှိပါတယ်။
ဗင်ဘီးလ်က အသတ်ခံရမည်ဆဲဆဲမှာ ကျွန်တော်မျိုးမအား သုံးဥစလုံး
ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်။ ကြည့်တော်မူပါ အရှင်မင်းသား'

မင်းသားသည် ရိုအာ၏ လက်မှရရှိသော ပန်းဥကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှု
လျက် ရှိလေ၏။

ဘော်။ ။ 'ဒီလိုပါ အရှင်မင်းသား၊ ဒီမိန်းကလေးဟာ ပန်းပင်ကို
ခိုးယူတဲ့နည်းတူ ပန်းဥကိုလည်း ခိုးယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ် အရှင်
မင်းသား'

ထိုအတောအတွင်း၌ မင်းသားသည် ပန်းဥကို ကြည့်လျက်ရှိစဉ်
ရိုအာသည် ပန်းဥထုပ်ထားသော စက္ကူတွင် ရေးသားပါရှိသော စာလုံးများကို
ဖတ်ရှုလျက် ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ရိုအာသည် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးလာ၍
စာရွက်ကို မင်းသားလက်သို့ အပ်လိုက်ပြီးလျှင်... 'ဖတ်ကြည့်တော်မူပါ
ဘုရား... ဖတ်ကြည့်တော်မူပါ'

ဟု ဟစ်အော်ကာ လျှောက်ထားလိုက်လေ၏။

မင်းသားလည်း ပန်းဥကို ဥက္ကဋ္ဌလက်သို့ ပေးအပ်၍ စာရွက်ကို

ရုပ်ပြန်အုပ်စိုက်

ဖတ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမူအရာ ပြောင်းလဲလာ၍ လက်များ တုန် ပြီးလျှင် စာရွက်ကိုပင် လွှတ်ချမိမတတ် ဖြစ်သွားလေ၏။

၎င်းစာရွက်မှာကား... ကျမ်းစာအုပ်မှဆုတ်၍ ကွန်နိုလီယတ်ဒီဝစ်က ဗင်ဘီးလ်ထံသို့ အစေခံ ကရိတ်ကို စေလွှတ်၍ ရေးသားပို့လိုက်သော စာရွက် ဖြစ်ကြောင်းကို ဖတ်ရှုသူတို့ သတိပြုမိကြမည် ဖြစ်လေရာ ၎င်းတွင် ပါရှိ သည်မှာကား...

သားတော်မောင် ဗင်ဘီးလ်...။

“ယခင်က ကျွန်ုပ် အပ်နှံထားခဲ့သော စာထုပ်ကို မီးရှို့ လိုက်ပါလေ။ အထုပ်ကိုလည်း မဖြေနှင့်၊ စာများကို လည်း မဖတ်လေနှင့်၊ ချက်ချင်း မီးရှို့လိုက်ပါလေ။ ထို စာများတွင် လူသိလျှင် သေစေတတ်သော အကြောင်း အရာများ ပါသည်၊ မသိချင်လေနှင့်။ ၎င်းအထုပ်ကို မီးရှို့မှသာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် အသက် ချမ်းသာဖို့ ရှိသည်။ မီးရှို့လိုက်ပါလေ”

၁၆၇၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၀ ရက်၊
ကွန်နိုလီယတ်ဒီဝစ်

၎င်းစာရွက်သည်ကား ဗင်ဘီးလ်၌ အပြစ်မရှိကြောင်းကို သော် လည်းကောင်း၊ ဂမန်း၂ကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်းကို သော်လည်းကောင်း ထင်ရှား စေသော အကိုးအကားကြီး ဖြစ်နေလေတော့၏။

မင်းသားနှင့် ရိုဆာတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းကြည့် မိကြလေရာ ရိုဆာ၏ ကြည့်ခြင်း၌ “မြင်ပြီ မဟုတ်ပါလား”ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုး ရှိ၏။ မင်းသား၏ ကြည့်ခြင်း၌ကား “တိတ်တိတ်နေ၊ စောင့်ကြည့်ဦး” ဟူသော အနက်သဘောမျိုး ပါရှိလေသည်။

ရရှိသောစာအုပ်တိုက်

မင်းသားသည် နဖူးမှ ယိုစီးသော ရွေးတို့ကိုသုတ်ရင်း စာရွက်ကို ခေါက်လျက်ရှိရာ ၎င်းမျက်နှာထားမှာ မိမိ ပြုခဲ့မိသော အလုပ်အတွက် “မှားလေပြီ” ဟု နောင်တရဟန် လက္ခဏာ ရှိပေ၏။ ၎င်းနောက်-

မင်း။ ။ ‘မှန်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေမယ်၊ ဘော်စတဲလ် စိတ်သာချ’ ဟု ပြော၍ ထားခဲ့ပြီးလျှင် ထွက်သွားလေတော့၏။

ဘော်စတဲလ်မှာ မိမိ၏ ဟိုတယ်သို့ ပြန်သွားသောအခါ မင်းသား ဖတ်ရှုသော ထိုစာရွက်မှာ မည်သို့သော စာလုံးများပါရှိ၍ ရိုသေစွာ သိမ်းဆည်းသွားလေသနည်းဟု တွေးတောရင်း စိတ်ထဲတွင် တနွေးနွေး ရှိနေလေ၏။

မွေးသဖခင် ဖြစ်နေသောကြောင့် အကယ်၍ ထောင်မှူးကို မိမိ သတ်ခဲ့မိလျှင် ရိုဆာသည် မိမိအား တစ်သက်လုံး အပြစ်လွှတ်နိုင်မည် မဟုတ်ဟူ၍လည်း စဉ်းစားမိလေ၏။

ထိုခဏ၌ ထောင်မှူးသည် တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေရာ ၎င်း၏ မျက်နှာထားနှင့် ကိုယ်ဟန် အမူအရာ များသည် ဗင်ဘီးလ်အပေါ်၌ စိတ်စေတနာကောင်း မရှိကြောင်း ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြလျက် ရှိလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်သည် ဝင်လာသော ခြေသံကို ကြားသော်လည်း ရိုဆာ မဟုတ်နိုင်ကြောင်းကို သိသည်နှင့် ပြတင်းခုံပေါ်တွင် တံတောင်ဖြင့် ထောက်လျက် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ အပြင်သို့ ငေးမြဲတိုင်း ငေးကြည့်နေလေ၏။

အမျက်ထွက်လျက်ရှိသော သူတို့မှာ တစ်ဖက်သား၌ အေးအေးဆေးဆေးရှိသော အမူအရာမျိုးကို တွေ့မြင်ရသည်အခါ အမျက် မပြေပျောက်သည့်ပြင် သာ၍ပင် လှိုင်းထကြွတတ်သည် ဖြစ်ရကား ထောင်မှူးသည် ဗင်ဘီးလ်၏ မထိတရီ ရှိနေမှုကြောင့် တိုး၍ ဒေါပွလျက် ရန်ရှာမည် အကြံနှင့် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်ကား “ပန်းများသည် ကမ္ဘာမြေကြီး၏ အသက်သွေးကြောများဖြစ်၍ လေနှင့် ရေတို့၏ သီးခြားဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်ဘုံ၏ နိမိတ်၏ လက္ခဏာဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ထိုက်ကြောင်း” စီကုံးရေးသားထားသည့် ပန်းဘွဲ့တေးချင်းတစ်ပုဒ်ကို သိဆိုလျက် ရှိလေ၏။

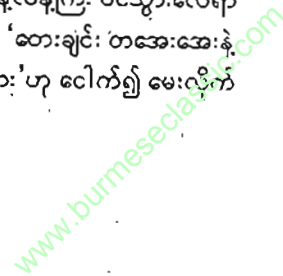
ဗင်ဘီးလ်၏ တေးချင်းသံသည် ညည်းတွား အေးစက်ခြင်းရှိလှ၍ ထောင်မှူး၏ နားထံသို့ လှံထမ်းဝင်သကဲ့သို့ ကန့်လန့်ကြီး ဝင်သွားလေရာ ထောင်မှူးသည် ကြမ်းကို တုတ်နှင့်ဆောင့်လျက်၊ ‘တေးချင်း တအေးအေးနဲ့ ကျူးနေလို့က်တာ၊ ကျွန်ုပ်လာတာ မကြားဘူးလား’ ဟု ငေါက်၍ မေးလိုက်လေ၏။

အခန်း ၂၀
ပန်းဘွဲ့၏ တေးချင်း

အထက်ပါ အခြင်းအရာတို့ ဖြစ်ပျက်လျက်ရှိစဉ် လွှဲမိစတိန်ထောင် အတွင်း၌ ချုပ်လှောင်ခြင်း ခံရလျက်ရှိသော ဗင်ဘီးလ်မှာ ထောင်မှူးဂရစ်ဖတ်၏ ညည်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း အမျိုးမျိုးတို့ကို ခံနေရလေ၏။

ထောင်မှူးသည် သမီးရိုဆာအကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ မိတ်ဆွေကြီး ဂျက်ကော့အကြောင်းကို လည်းကောင်း ကြားရသောအခါ အကျဉ်းသမား ဗင်ဘီးလ်သည်ကား မိမိအား နှိပ်စက်ရန် လှူပြည်သို့ ရောက်လာသော မကောင်းဆိုးဝါးကောင် တစ်ကောင်ဟူ၍ မှတ်ထင်လေတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ ရိုဆာ ထွက်သွားပြီးသည့်နောက် တတိယမြောက်သော နံနက်တွင် ထောင်မှူးသည် အကျဉ်းသမား၏ အခန်းသို့ သွားရောက်သော အခါ ဗင်ဘီးလ်မှာ အဆေး၌ရှိသော ခေါ်မြို့ပေါ်တွင် ပျံဝဲနေကြသော ခိုများကို ကြည့်ရင်း ၎င်းခိုများသည်လည်း မိမိအား ယခုအခါ၌ ကယ်နိုင်သော အခြေမရှိတော့သည့် အကြောင်းကို ဝမ်းနည်းစွာ စဉ်းစားမိသဖြင့် ထောင်မှူး၏ လည်ပင်းကို ညှစ်သတ်၍ ထွက်ပြေးရလျှင် တော်ချေမည်လောဟု ရောက်တတ်ရာရာ စိတ်ကူးမိလေ၏။ သို့ရာတွင် ထောင်မှူး ဂရစ်ဖတ်မှာ ရိုဆာ၏

ဘီးလ် ။ ။ 'ဪ... ထောင်မှူးကြီးလား'

ဟု ပြော၍ တေးချင်းကို ဆက်လက် ဆိုနေပြန်လေ၏ ။

မှူး ။ ။ 'ခင်ဗျားက ကျွန်ုပ်ကို ပြောင်ချော်ချော် လုပ်သလား'

ဗင်ဘီးလ်လည်း လှည့်၍ မကြည့်ဘဲ သီဆိုမြဲ သီဆိုနေလေ၏ ။

မှူး ။ ။ '(အနီးသို့ တိုးသွား၍) 'ဟေ့ အကျဉ်းသမား၊ ဖြောင့်ချက် မပေး ပေးအောင် စစ်ဆေးမယ်လို့ လာခဲ့တယ် ... သီရဲ့လား'

ဘီးလ် ။ ။ 'ထောင်မှူးကြီး ရူးလာတယ် ထင်တယ်'

ဟု ပြော၍ ထောင်မှူးကို ကြည့်လိုက်မိရာတွင် မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးလျက် အမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်နေသော ဂရစ်ဖတ်ကို မြင်သည်နှင့် 'အလို ... ရူးဆိုမှ ဒေါသရူး ရူးနေတယ် ထင်တယ်'

ထိုအခါ ထောင်မှူးသည် တုတ်ကြီးကို မြှောက်ယမ်းလိုက်ရာ ဗင်ဘီးလ်သည် ခါးထောက်လျက်သာ ကြည့်နေလေ၏ ။

ဘီးလ် ။ ။ 'ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ခြောက်ချင် လှနဲ့ချင်လို့ လာတယ် ထင်တယ် ဟုတ်လား'

မှူး ။ ။ 'ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ'

ဘီးလ် ။ ။ 'ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခြောက်မှာလဲဗျာ'

မှူး ။ ။ 'ကျုပ်လက်ထဲမှာ ဘာရှိသလဲ၊ ကြည့်လိုက်စမ်း'

ဘီးလ် ။ ။ 'လက်ထဲမှာ တုတ်ပေါ့၊ ခင်ဗျားက တုတ်နဲ့ ခြောက်မှာလား'

မှူး ။ ။ 'ခြောက်ရင် ဘာဖြစ်လဲ'

ဘီးလ် ။ ။ 'အကျဉ်းသမားတစ်ယောက်ကို ရိုက်သော ထောင်မှူးသည် အပြစ်ဒဏ်နှစ်မျိုး ခံရတတ်တယ်။ ပထမအချက်ကား အလုပ် ပြုတ်တတ်တယ်။ ဒုတိယအချက်ကား စားထဲမှာတော့ ရှေးမထားဘူး။ သို့သော် တုတ်နဲ့ရိုက်သော လူသည် တုတ်ရိုက်ခံရတတ်သည်တဲ့ ... နားလည်လား'

ထောင်မှူးသည် ဗင်ဘီးလ်၏ အေးစက်စက်နှင့် ပမာမခန့်ရှိသော

ရပြည့်ကတုတ်တိုက်

အမူအရာကို မြင်ရသောအခါ ဒေါသထွက်သည်ထက် ထွက်လာသဖြင့် အကျဉ်းသမား၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲအံ့ဟု တုတ်ကြီးကို မြှောက်လိုက်လေရာ မျက်စိရှင်၍ သွက်လက် ဖျတ်လတ်သော ဗင်ဘီးလ်သည် ထောင်မှူး၏ ခါးပိုင်းကို ဦးခေါင်းနှင့် ဆောင့်လှိုက်ပြီးနောက် တုတ်ကို လှယူထားလိုက်လေ၏ ။

ထောင်မှူးသည် ပက်လက်လန် ကျသွားရာမှ ထ လာပြီးနောက် လက်နက်မရှိသည်နှင့် နှုတ်ဖြင့် ကြိမ်းမောင်းနေပြန်လေ၏ ။

မှူး ။ ။ 'နက်ဖြန်ကစပြီး သတိသာ ထားနေ၊ ခင်ဗျားကို တဖြည်းဖြည်း သေအောင် သတ်မယ်'

ဘီးလ် ။ ။ 'ဘယ်နည်းနဲ့ သတ်မှာလဲ၊ အဆိပ်ကျွေးပြီး သတ်မှာလား'

မှူး ။ ။ 'အဆိပ်ကျွေးတာက ပိုက်ဆံကုန်သေးတယ်၊ ပိုက်ဆံ မကုန်တဲ့နည်းနဲ့ သတ်မယ်'

ဘီးလ် ။ ။ 'မလုပ်နဲ့၊ ခင်ဗျား အလုပ်ပြုတ်သွားမယ်'

မှူး ။ ။ 'သက်သေမရှိလျှင် မပြုတ်နိုင်ပါဘူး၊ နားလည်ပါတယ်'

ဘီးလ် ။ ။ 'ဘယ်ပုံ သတ်မှာလဲ'

မှူး ။ ။ 'အစာမကျွေးဘဲထားလျှင် ခင်ဗျား ဘယ်နှစ်ရက် ခံနိုင်မှာလဲ'

ဘီးလ် ။ ။ 'ဟား ဟား ဟား ဟား၊ ခင်ဗျားက မကျွေးလျှင် ကျုပ်ဘာသာ ရှာစားမှာပေါ့'

မှူး ။ ။ 'ဘယ်နည်းနဲ့ ရှာစားမလဲ'

ဘီးလ် ။ ။ 'အလွယ်ကလေးပဲ၊ ကျုပ်ဆီကို ခိုတွေလာတာ ခင်ဗျား မြင်ဖူးတယ် ဟုတ်လား။ တစ်နေ့ ခိုတစ်ကောင် စားရလျှင် သေနိုင်ပါဦးမလား'

ရပြည့်ကတုတ်တိုက်

မျိုး။ ။ 'ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချက်မလဲ'
ဘီးလ်။ ။ 'မချက်ဘူး၊ အစိမ်းစားမယ်'

ထိုအခါ တောင်မျိုးသည် တစ်ခဏမျှ အကြံယူနေပြီးနောက် အိတ်ထဲ
မှ မောင်းချစားကြီး တစ်ချောင်းကို ထုတ်၍ ဖွင့်လေရာ ဗင်ဘီးလ်သည်
တုတ်ကို ကိုင်လျက် ခုခံရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

အခန်း ၂၉
ဗင်ဘီးလ်သည် ထောင်မျိုးနှင့်
စာရင်းရှင်းခြင်း

လူနှစ်ယောက်တို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ရပ်ကြည့်နေကြပြီးနောက်
ထောင်မျိုးက တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်၍ ဗင်ဘီးလ်က ခုခံရန် ပြင်ဆင်လေ၏။
ထောင်မျိုးသည် ရုတ်တရက် မဝင်ဝံ့သေးဘဲ အလစ်ကို ငရောင်းနေစဉ်
ဗင်ဘီးလ်က ထောင်မျိုးသည် မိမိအပေါ်၌ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှလောက်
ရန်ငြိုးကြီးနေရသည့် အဖြစ်ကို သိလိုသည်နှင့် စကားစ၍ မေးလိုက်လေ၏။

ဘီးလ်။ ။ 'ခင်ဗျား ဘာလိုချင်လို့တုံး၊ ပြောစမ်းပါဦး'

မျိုး။ ။ 'ကျုပ်သမီး ရိုဆာကို ကျုပ် ပြန်တွေ့ချင်တယ်'

ဘီးလ်။ ။ 'သမီး ဘယ်ရောက်လို့တုံး'

မျိုး။ ။ 'ညာမနေပါနဲ့၊ ခင်ဗျားက အတတ်နဲ့ ဝှက်ထားတာ
ကျုပ် သိတယ်။

'ခင်ဗျားဟာ မော်အတတ်တတ်လို့ ခိုတွေ ဘာတွေ ခေါ်ယူနိုင်တာ
ပေါ့။ ရိုဆာ ဘယ်မှာလဲ... ပြော'

ဘီးလ်။ ။ 'အခု ရိုဆာ မရှိဘူးပေါ့လေ'

မျိုး။ ။ 'မရှိဘူး... ခုချက်ချင်း ခေါ်ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား'

ဘီးလ်။ ။ 'နေပါဦး၊ ကျုပ် ပြောပါဦးမယ်'

မျိုး။ ။ 'မနေဘူး၊ ခုချက်ချင်း ပြော။ ဘယ်မှာ ဝှက်ထားသလဲ'

ဟု ပြော၍ ထောင်မှူးသည် မောင်းချစားကြီးကို မြောက်လျက် အတင်း ပြေးဝင်လာလေရာ ဗင်ဘီးလ်မှာ စားပွဲ၏နောက်သို့ ဝင်ကာ ရှောင်လိုက်ရလေ၏။ သို့ပါသော်လည်း ထောင်မှူးသည် လူရှူးတစ်ယောက် ကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၍ စားကြီးနှင့် အတင်းလိုက်လေရာ ဗင်ဘီးလ် ထိုမှ ဤမှ တိမ်းရှောင်ပြီးနောက် လက်ကောက်ဝတ်ကို တုတ်နှင့် ရိုက်သည်တွင် စားကြီးမှာ ကြမ်းပေါ်သို့ လွင့်ကျသွားလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဗင်ဘီးလ် သည် စားကြီးကို ခြေထောက်ဖြင့် ဖိထားလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ကား ထောင်မှူးသည် နာလည်းနာ၊ ရှက်လည်းရှက်သည်နှင့် ကြောက်စိတ် မရှိတော့ဘဲ ဇွတ်တိုး၍ ဝင်ပြီးလျှင် ဗင်ဘီးလ်ကို လူလုံးနှင့်ဖိ၍ ဖမ်းရန် ကြိုးစားသည်တွင် ဗင်ဘီးလ်မှာ ချမ်းသာမပေးနိုင်တော့သည့် ဖြစ်၍ ထောင်မှူး၏ ကိုယ်ကို တုတ်ကြီးဖြင့် အနှံ့အပြား ရိုက်ရလေတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ ထောင်မှူးသည် နာကျင်လှသည်နှင့် အရှုံးပေးကာ တောင်းပန်ရလေရာ ယင်းကဲ့သို့ အရှုံးမပေးမီ ဆူညံစွာ ဟစ်အော် ကြိမ်းမောင်း သေးသည်ဖြစ်၍ ထောင်အရာရှိများသည် အော်သံကြားရာသို့ ပြေးတက်လာကြလေ၏။ အတန်ကြာသော် လက်ထောက် ထောင်မှူး နှစ်ယောက်တို့နှင့် အစောင့်အကြပ် သုံးလေးယောက်တို့သည် အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာကြလေရာ ဗင်ဘီးလ်က မောင်းချစားကြီးကို ခြေဖြင့် ဖိနင်း ထားလျက် တုတ်ကြီး တဝင့်ဝင့် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

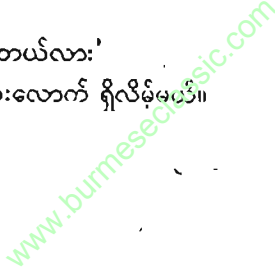
ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ကြရသော လူများသည် အဖြစ်အပျက် အကြောင်းရင်းကို မသိကြရဘဲ ဗင်ဘီးလ်သည်သာလျှင် လွန်ကျူးသည်ဟု မှတ်ထင်ကြ၍၊ ၎င်း၏လက်မှ တုတ်ကြီးနှင့် ခြေအောက်မှ မောင်းချစားကြီး များ သိမ်းယူကြပြီးလျှင် ထောင်မှူးကို ပွေ့ထူပေးကြလေ၏။ ထောင်မှူး သည်လည်း ဒေါသကြီးစွာသော အမှုအရာနှင့် ၎င်း၏ ကျော၊ ပခုံး စသည် တို့တွင် ယင်ရှားစွာ ပေါ်ထွက်လျက်ရှိသော တုတ်ဒဏ်ရာများကို ပြသ လေ၏။

ထောင်အရာရှိများကို ထောင်မှူး၏ ထွက်ဆိုချက်အတိုင်း စစ်တမ်း မှတ်ချက်များ ရေးသားကြလေရာ ၎င်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ အကျဉ်းသမား ဗင်ဘီးလ်က ထောင်မှူးကို တော်လှန်ပုန်ကန်ရန် ကြာရှည်စွာ အကြံပြုလာခဲ့ ပြီးနောက် ထိုနေ့တွင် ထောင်မှူးကို သတ်ဖြတ်ရန် အကြံအစည်နှင့် အတင်း အဓမ္မ တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟူသော သဘောသက်ရောက်လေ၏။

အကျဉ်းသမား အပေါ်၌ စွဲချက်တင်ကြပြီးနောက် ထောင်အရာရှိ များသည် ထောင်မှူးကို အခန်းတွင်းမှ ခေါ်ထုတ်သွားစေ၍ အကျဉ်းသမား အားလည်း လှိုဏ်စတီနီထောင်ကြီး၏ စည်းကမ်းဥပဒေများကိုလည်း ဖတ်ပြ ကြလေရာ ဗင်ဘီးလ်မှာ ၎င်းထောင်သို့ ရောက်လာသည့်နေ့ကတည်းက ၎င်း ဥပဒေများကို ဖတ်ပြပြီးဖြစ်သဖြင့် ကောင်းစွာ နားလည်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ပုန်ကန် သောင်းကျန်းသော အကျဉ်းသမားများအား အပြစ်ဒဏ် ပေးပုံအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ထောင်အရာရှိများ ပြောပြချက်တွင်၊ လွန်ခဲ့ သော ငါးနှစ်ခန့်လောက်က “မတ်သီဟ” အမည်ရှိ အကျဉ်းသမား တစ်ယောက်အကြောင်း ပါရှိလေရာ၊ ထိုသူမှာ မိမိ၏ ဟင်းချိုရည်ကို ပုလွန်း သည်ဟု အပြစ်ပြော၍ ဟင်းချိုပန်းကန်နှင့် ထောင်မှူး၏ မျက်နှာကို ပစ်ပေါက်လိုက်သဖြင့် ထောင်မှူး၏ မျက်နှာမှာ အရေကွာကျသွားကြောင်း၊ ၎င်း အပြစ်အတွက်ကြောင့် ထောင်အရာရှိများသည် ၁၂ နာရီ အတွင်းတွင် အကျဉ်းသမားကို အစောင့်အကြပ်များနှင့် ထောင်မှထုတ်၍ ကွင်းပြင်တစ်ခု သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြပြီးလျှင် မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် စည်းပေး၍ စစ်သား ၁၂ ယောက်တို့က အကျဉ်းသမား၏ ကိုယ်တွင်းသို့ ကျည်ဆန် ၁၂ ခုမျှ ပစ်ထည့်လိုက်ကြကြောင်းများနှင့် အကျယ်တဝင့် ပြောပြကြ လေသည်။

ဘီးလ် ။ ။ ‘၁၂ နာရီအတွင်း ပစ်သတ်တယ်လား’
 အရာရှိ ။ ။ ‘၁၁ နာရီကျော်ကျော်ကလေးလောက် ရှိလိမ့်မယ်။
 ၁၂ တောင် မပြည့်ဘူး၊ ကျုပ် မှတ်မိတယ်’

ဘီးလ်။ ။ 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

ထိုအခြင်းအရာကို ပြောပြသော အရာရှိသည် ဖျော်ရွှင်ဖွယ်သော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြောပြနေသည့် အလားကဲ့သို့ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထား ရှိလေရာ ထိုခဏတွင် လှေကားမှ တက်လာသော ခြေသံများ ကြားကြရလေ၏။ ထို့နောက် အရာရှိတစ်ယောက် ဝင်လာသဖြင့် အစောင့်အကြပ်များသည် ၎င်းအား ရှုံဖယ်၍ ပေးကြလေရာ အရာရှိသည် ထိပ်ဆုံးတွင် ရပ်ပြီးနောက်-

- 'နံပါတ် ၁၁ ဆိုတာ ဒီ အကျဉ်းသမားပဲလား'
- 'မှန်ပါတယ် ကက်ပတိန်'
- 'ကွန်နိုလီယတ် ဗင်ဘီးလ်ဆိုတဲ့ လူပေါ့'
- 'ဟုတ်ပါတယ် ကက်ပတိန်'
- 'ကွန်နိုလီယတ် ဗင်ဘီးလ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလား'
- 'ဟုတ်ပါတယ်'
- 'လိုက်ခဲ'

ထိုအခါ ဗင်ဘီးလ်မှာ ၁၂ နာရီဟု ပြောပါလျက် လျင်မြန်လွန်းလှ ချောတကားဟု အောက်မေ့မိလေ၏။ ဗင်ဘီးလ်၏ မျက်နှာပျက်ခြင်းကို မြင်ရသောအခါ ထောင်စည်းကမ်းများ အကြောင်းကို ဖတ်ပြသော ယခင်အရာရှိက 'ကြောက်သလား' ဟု မေးလိုက်ရာ ဗင်ဘီးလ်က 'လူရိုးလူကောင်း တစ်ယောက်ဟာ ကျည်ဆန် ၁၂ ခု မကလို ကျည်ဆန်တစ်ရာ ပစ်ထည့်ပေမယ့် မတုန်လှုပ်ဘဲ သေဝံ့ပါတယ်' ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဗင်ဘီးလ်ကို ခေါ်ဆောင်ရန် လာသူကား ဤဝတ္ထုအစတွင် အော်ရီနို မင်းသား ဝိလျံနှင့်အတူ လိုက်ပါဖူးသော ကက်ပတိန် ဗင်ဒီကင်ဖြစ်လေရာ အကျဉ်းသမားသည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် ကက်ပတိန်နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။ သေလမ်းသို့ လိုက်သွားရစဉ် ဗင်ဘီးလ်သည် ထောင်မှူး ဂရစ်ဖတ်နှင့် မတွေ့ပါရစေနှင့် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရိုဆာကို နောက်ဆုံး

ရုပြန်တစ်စုံတစ်ရာ

အကြိမ် မြင်တွေ့ပါရစေ ဟူ၍လည်းကောင်း ဆုတောင်း၍ သွားမိလေသည်။ ရိုဆာကို သတိရစဉ် ဗင်ဘီးလ်သည် မိမိ အမြတ်တနိုး စိုက်ပျိုးထားခဲ့သော ဂမုန်းနက်ကိုလည်း သတိမမေ့ချေ။ ပန်းရူးများမှာ နောက်ဆုံး သေရအံ့ ဆဲဆဲရှိနေသော အချိန်၌ပင် မိမိတို့၏ ပန်းကို စိတ်အာရုံ စွဲလမ်းလျက် ရှိရာကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဗင်ဘီးလ်သည် ကက်ပတိန်နောက်မှ လိုက်ပါသွားစဉ် မိမိ၏ လက်ဝဲနှင့် လက်ယာဘက်တို့သို့ မျှော်ကြည့်မိသော်လည်း ရိုဆာကိုလည်းကောင်း၊ ဂရစ်ဖတ်ကိုလည်းကောင်း မမြင်မတွေ့ရချေ။

သို့ရာတွင် ထောင်မှ ထွက်တော့မည်အပြုတွင် ထောင်မှူးဂရစ်ဖတ်သည် တစ်ခုသောထောင့်မှ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာ၍ အလွန်နာကြည်း မုန်းတီးနေသော စိတ်ရင်းရှိသည့်အလျောက် အကုန်အန်၍ ထုတ်လိုက်သည့် အနေဖြင့် မကြားဝံ့ မနာသာရှိသော စကားလုံးများကို ကရားမှ ရေသွန်ချ လိုက်ဘိသကဲ့သို့ မရပ်မနားဘဲ တောက်လျှောက် ဆဲဆိုမြည်တွန် ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ပထမ၌ ဗင်ဘီးလ်သည် မကြားချင်ပြု၍ မျက်နှာလွှဲနေသော်လည်း ဂရစ်ဖတ်က တိုး၍တိုး၍ ကျယ်လောင်စွာ ဆဲရေးတိုင်ထွာ နေရာတွင် ကက်ပတိန်အား ဤသို့သော အချိန်အခါမျိုး၌ ဤကဲ့သို့ပြုလုပ်ရန် အလွန်မလျော်ကြောင်းနှင့် တိုင်တန်းပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ ကက်ပတိန်က 'ခင်ဗျားက ရိုက်ထားပေတာကိုးဗျ။ အခုမှတော့ မထူးပါဘူးဗျာ။ ခဏကလေးပဲ အောင့်ခံလိုက်ပါတော့' ဟု ပြောလိုက်သော် စကားသည် ဗင်ဘီးလ်၏ နားထဲသို့ ကန့်လန့်ဝင်သွားလေ၏။ ထောင်ရှေ့၌ကား မြင်းရထားတစ်စီး ရပ်လျက်ရှိရာ ကက်ပတိန်သည် အကျဉ်းသမားအား မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်စေပြီးနောက် ၎င်းကိုယ်တိုင် အတူထိုင်ပြီးလျှင် မောင်းနှင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ထောင်မှူး ဂရစ်ဖတ်မှာမူ အသံကြားလောက်အောင် မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ခြေပြလက်ပြ နည်းအားဖြင့် ကြိမ်းမောင်းရင်း ကျန်ရစ်လေ၏။

အခန်း ၃၀
အကျဉ်းသမားအား ဘာပြန်ပေးပုံ
တစ်မျိုးပြန်ခြင်း

မြင်းရထားသည် တစ်နေ့လုံး မောင်းနှင်ခဲ့သဖြင့် ဒေါ်မြို့၊ ဧရာတာဒမ်မြို့ တို့ကို ကျော်လွန်၍ ညနေခင်းအချိန်တွင် ဒဲလ်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ လေ၏။ လမ်းခရီး၌ အကျဉ်းသမားသည် ကက်ပတိန်အား စကားအနည်း ငယ် မေးမြန်းကြည့်သော်လည်း ကက်ပတိန်က ဖြေဆိုခြင်း မပြုချေ။

ထိုည၌ ခရီးသည် နှစ်ယောက်တို့သည် မြင်းရထားပေါ်၌ပင် အိပ်စက်ကြ၍ နောက်တစ်နေ့ နံနက်မိုးသောက်ချိန်တွင် လေဒင်မြို့သို့ ရောက်လာကြပြီးနောက် သုံးနာရီခန့် ဆက်လက် မောင်းနှင်လာကြသော အခါ ဟာလမ်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။

မင်းသားသည် ဂမုန်းနက်နှင့် ရိုဆာကို ဥက္ကဋ္ဌထံတွင် အပ်နှံထား ခဲ့၍ ထွက်သွားလေရာ ရိုဆာမှာ မည်ကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်သည်ဟူ၍ ဝိဝါဒလည်း မကွဲ၊ မင်းသားကိုလည်း နောက်ထပ် တွေ့ဆုံခွင့် မရှိဘဲ တအံ့နွေးနွေးနှင့် နေရပြီး နောက်တစ်ညနေတွင် အရာရှိတစ်ယောက် ရောက်လာ၍ တောင်း ပဟောလ် အခန်းမကြီး၌ မင်းသားနှင့် တွေ့ဆုံရန် ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

တောင်းပဟောလ်သို့ ရောက်၍ ရိုဆာသည် အရာရှိ ညွှန်ပြသည် အတိုင်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ မင်းသားမှာ စာရေးလျက်

ရပြန်တော်မူ၏

ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မင်းသား၏ ခြေရင်း၌ကား ဖရစ်ဆီယန်မျိုး ဖြစ်သော ခွေးကြီးတစ်ကောင်သည် မင်းသား၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့မော့ကြည့် လျက်ရှိရာ ဥရောပတစ်တိုက်လုံး မည်သူမျှ မျက်နှာကဲခတ်ရန် မတတ်နိုင် သော ဝိလျံမင်းသားကို ထိုတိရစ္ဆာန်က အကဲခတ်ဖို့ ကြိုးစားနေဟန် တူလေ သည်။

မင်းသားသည် ရိုဆာ ဝင်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် ကလောင်တံကို မချဘဲ စာရေးရာမှ မော့ကြည့်လျက်-

‘ဒီအနားတိုး မိန်းကလေး’

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ရိုဆာသည် စားပွဲအနီးသို့ ခြေလှမ်းအနည်းငယ် ချဉ်းကပ်လေ၏။

ထို့နောက် ‘ထိုင်လေ’ဟု မင်းသားက ပြောသဖြင့် ရိုဆာသည် အမိန့် ကို မတော်လှန်ဝံ့သည်နှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်ရလေရာ မင်းသား က ဆက်လက်၍ စာရေးပြန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရိုဆာသည် တံခါးအနီး သို့ သွား၍ ရပ်နေလေ၏။ မင်းသားသည် စာရေးလျက်ရှိစဉ် ခွေးသမင်ကြီး သည် ရိုဆာ၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ပလူးနေလေ၏။

မင်း ။ ။ (စာရေးရာမှ မော့ကြည့်လျက်) ‘ဪ... တစ်ရပ်

တည်း သားချင်းမို့ မိတ်ဆွေဖြစ်နေကြပြီ ထင်တယ်’

ဟု ပြော၍ စာရေးပြီးသည့် လက္ခဏာနှင့် ကလောင်တံကို ချထား လိုက်ပြီးလျှင် ရိုဆာအား-

‘ကိုင်း... မိန်းကလေး။ ဆိုစမ်း...’

ဟု ပြောလိုက်၏။ ဝိလျံမင်းသားမှာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းရှိသော အမှုအရာ မျိုး ရှိလေရာကား ၎င်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သူတိုင်းမှာ တုန်လှုပ်ရသည်သာ ဖြစ်လေသည်။

မင်း ။ ။ ‘ကိုင်း နှစ်ယောက်တည်းပဲ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောပြ

စမ်း’

ရပြန်တော်မူ၏

ရိုဆာမှာ ရာဇအရှိန်ကြောင့် ဘာတစ်ခုနဲ့မျှ စတင်၍ မပြောဝံ့ဘဲ ထစ်ငေါ့လျက် ရှိလေရာ မင်းသားသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သည်နှင့် စကားကြောင်း၍ ပေးလေ၏။

မင်း ။ ။ 'လှိုဗ်စတိန်ထောင်မှာ မယ်မင်းရဲ့ အဖေကြီးရှိတယ် ဟုတ်စ'။

ဆာ ။ ။ 'မှန်ပါတယ် အရှင်'

မင်း ။ ။ 'အဖေကြီးကို မချစ်ဘူးပေါ့'

ဆာ ။ ။ 'ချစ်သင့်သလောက် မချစ်ပါ အရှင်'

မင်း ။ ။ 'သမီးက အဖေကို မချစ်ဘူးဆိုတာ မကောင်းဘူးပေါ့၊ သို့သော် မှန်မှန်ပြောတာကိုလည်း ကြိုက်ပါရဲ့'

ရိုဆာလည်း ဦးခေါင်းငုံ့လျက် ရပ်နေလေ၏။

မင်း ။ ။ 'အဖေကို မချစ်တာ ဘာကြောင့်လဲ'

ဆာ ။ ။ 'မှန်လှပါ၊ အဖေက အကျဉ်းသမားတွေအပေါ်မှာ ရက်စက်လို့ပါ'

မင်း ။ ။ 'အကျဉ်းသမား အားလုံးပဲလား'

ဆာ ။ ။ 'မှန်ပါတယ် အရှင်'

မင်း ။ ။ 'ဒါပေမဲ့ အထူးသဖြင့် အကျဉ်းသမားတစ်ယောက် အပေါ်မှာ ရက်စက်တဲ့အတွက် အဖေကို မချစ်တာ မဟုတ်လား'

ဆာ ။ ။ 'အဖေက ဗင်ဘီးလ်ဆိုတဲ့ အကျဉ်းသမားတစ်ယောက် ကို အားကြီး နှိပ်စက်ပါတယ် အရှင်'

မင်း ။ ။ 'ဒီအကျဉ်းသမားဟာက မယ်မင်းရဲ့ ရည်းစား ဆိုပါ

တော့'

ဆာ ။ ။ 'မှန်ပါတယ် အရှင်၊ ကျွန်တော်မျိုးမက ချစ်ကြိုက်ပါ

တယ်'

မင်း ။ ။ 'ဘယ်တုန်းကစပြီး ချစ်ကြိုက်ကြသလဲ'

ဆာ ။ ။ 'ဒီဝစ်ညီအစ်ကို သေဆုံးပြီးတဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာပါ အရှင်'

မင်းသားသည် ဒီဝစ်ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ထည့်သွင်း ပြောဆိုသံ ကြားရာတွင် မျက်လွှာကို အောက်ချထားလိုက်လေ၏။

မင်း ။ ။ 'နေပါဦး မိန်းကလေး၊ ထောင်တစ်သက် အကျဉ်းခံ နေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ကြိုက်လို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ'

ဆာ ။ ။ 'ကျွန်တော်မျိုးမမှာ အကျိုးမရှိပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်တော်မျိုးမက ကူညီစောင့်မနိုင်ပါတယ် အရှင်'

မင်း ။ ။ 'အကျဉ်းသမားတစ်ယောက်ရဲ့ မယားဆိုတဲ့ အခြေ အနေကို မိန်းကလေး ကျေနပ်နိုင်သလား'

ဆာ ။ ။ 'ဗင်ဘီးလ်လို အကျဉ်းသမားတစ်ယောက်ရဲ့ သား မယား ဖြစ်ရလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ကြီးတယ်လို့ ထင်မိပါတယ် အရှင်၊ သို့သော်...'

မင်း ။ ။ 'သို့သော် ...ဘာပြောချင်သလဲ'

ဆာ ။ ။ 'မပြောဝံ့ပါ အရှင်'

မင်း ။ ။ 'မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုခု ရှိတယ် ထင်တယ်၊ ဘာကို မျှော်လင့်သလဲ'

ဆာ ။ ။ '(ကြည်လင် တောက်ပ၍ မျက်ရည်ဝိုင်းလျက်ရှိသော မျက်လုံးတို့ဖြင့် တစ်ဖက်သား၏ ကရုဏာစိတ်ကို နှိုးဆွပေးနိုင်လောက် သည့် ကြည့်ခြင်းမျိုးနှင့် မင်းသားကို မော့ကြည့်လျက်) 'အရှင်မင်းသားကို

ကျွန်တော်မျိုးမ မျှော်လင့်အားထားမိပါတယ်'

မင်း ။ ။ 'ဪ...'

မင်းသားသည် မိမိ ရေးထားသော စာတစ်စောင်ကို ချိပ်တံဆိပ် ပိတ်၍ အရာရှိတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီးလျှင် 'ကက်ပတိန် ဗင်ဒီကင်၊ ဒီစာကို

လှိုဗ်စတိန်ထောင်ပိုင် အရာရှိသို့ ဖတ်ပြပြီး စာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း မောင်မင်း ဆောင်ရွက်ချေ'

ကက်ပတိန်လည်း စာကိုယူ၍ မြင်းတစ်စီးနှင့် ချက်ချင်း ထွက်သွား
လေ၏။

မင်း ။ ။ 'မိန်းကလေး၊ လာမည့် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ဂမုန်းပွဲတော်
ကြီး ကျင်းပလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့မှာ လှလှပပ ဝတ်ဆင်ထားရမယ်။ ရော့ ... ငွေ
၅၀၀' ဟု မြော၍ ငွေထုပ်ကို ပေးအပ်လေ၏။

ဆာ ။ ။ 'ပွဲနေ့မှာ ဘယ်လိုအဝတ်မျိုး ဝတ်စေချင်ပါသလဲ
အရှင်'

မင်း ။ ။ 'ကိုယ့်နေ့ရပ်အတိုင်း ဖရစ်ဆီယန် အရပ်သူ သတို့
သမီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားရမယ်'

အခန်း ၃၁
ဟာလမ်မြို့

ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၆၇၃ ခုနှစ် မေလ ၁၅ ရက်နေ့သည်ကား ဟာလမ်မြို့
အတွက် ရာဇဝင်တွင်သော နေ့ရက်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းနေ့ရက်တွင်
နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ကြေညာထားသည့် ဂမုန်းနက်ပင်ကို စိုက်ပျိုး
ပြီးမြောက်ကြောင်း အခမ်းအနားနှင့်တကွ အသိအမှတ်ပြုသည့်ပြင် ထိုအခမ်း
အနားတွင် အော်ရိန်းမင်းသား ဝီလျံကိုယ်တော်တိုင် ပါဝင်ဆင်နွှဲတော်မူခဲ့
လေသည်။

ဟာလမ်မြို့ ပန်းစိုက်ပျိုးရေး အသင်းကြီးသည် ဂမုန်းနက်ပင်
ဖြစ်အောင် တီထွင် စိုက်ပျိုးနိုင်သူအား ဆုငွေ ဂီလ်ဒါတစ်သိန်း ချီးမြှင့်ခြင်း
အားဖြင့် ကမ္ဘာကို အသားယူလိုက်သည်ဖြစ်ရာ၊ ၎င်းမြို့သူမြို့သားများ
ကလည်း အခမ်းအနားနှင့်တကွ ဆုငွေ ထုတ်ပေးနိုင်စိမ့်သောငှာ ဂီလ်ဒါ
တစ်သိန်းမျှသော ငွေကို အဆိုပါအသင်း လူကြီးများလက်သို့ အပ်နှံ
ထားလိုက်ကြလေပြီ။

ရာပြည့်စာအုပ်စိုက်

ထိုတနင်္ဂနွေနေ့၌ ဟာလမ် မြို့သူ မြို့သားများသည် အဝတ်ကောင်း အဝတ်သစ်တို့ကို ဆင်ယင်လျက် စိတ်အားထက်သန်သော အမူအရာနှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ရှိနေကြလေရာ နိုင်ငံခြားသားများသည်လည်း တစ်နေ့တော့မျှ ပွင့်၍ အသုံးတော်ခံသော ဤပန်းမျိုးအတွက် ထိုမျှလောက် လေးလေးစားစား စိတ်အား ထက်သန်ခြင်း ရှိကြသည့်အတွက် အံ့ဩ ငေးမောကြရမတတ် ဖြစ်ကြရလေတော့သည်။

ပန်းစိုက်ပျိုးရေးအသင်း ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သော မစ္စတာ ဟယ်ရီဆင်သည် ထိုနေ့တွင် ကြက်သွေးရောင်အရင့် ကတ္တီပါ ဝတ်လုံကြီးအပြင်၊ ခရမ်းရောင် အရင့် ပိုးထည်များ၊ အနက်ရောင် အဝတ်များ၊ ဖွေးဖွေးဖြူသော အဝတ် အထည်များဖြင့် ရောစပ် ဆင်ယင်ထားသည့်ဖြစ်၍ ခံ့ညား သိုက်မြိုက်လှပ သည့်ဖြစ်ရာ ဥက္ကဋ္ဌသည် ကော်မတီလူကြီးများ၏ ရှေ့ဆုံးမှ ပန်းခိုင်ကြီး တစ်ခိုင်ကို ပွေ့လျက် လျှောက်ရလေသည်။

ကော်မတီလူကြီးများ နောက်၌ကား အသွေးအရောင် အမျိုးမျိုး၊ ရေမွှေးနံ့ အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် မွှေးကြိုင်လျက်ရှိသည့် အသင်းသားများ၊ တရား သူကြီးများ၊ စစ်တပ်အရာရှိများ၊ မျိုးကြီးမတ်ရာများသည် အစဉ်အတိုင်း လိုက်ပါကြရလေသည်။

သာမန် မြို့သူမြို့သားတို့ကား စီစဉ်လှည့်လည်ကြသော အစီအစဉ် တွင် မပါဝင်ကြရဘဲ လမ်းဆေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စီတန်းကာ ရပ်ကြည့် နေကြရလေသည်။

ဟာလမ်မြို့၏ ထူးခြားသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ ၎င်း မြို့သူ မြို့သားများသည် စစ်အောင်မြင်သော ကြည်းတပ်စစ်ဗိုလ်၊ ရေတပ်စစ်ဗိုလ် စသည်တို့ကို လူစွမ်းကောင်းဟူ၍ မချီးကျူးလိုဘဲ ပန်းချစ်သောလူများ ဖြစ်သည့်အလျောက် ပန်းစိုက်ပျိုးသော လူများကိုသာလျှင် လူစွမ်းကောင်း အဖြစ်နှင့် အသိအမှတ်ပြုကာ ချီးကျူးတတ်ကြလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ စီတန်း လှည့်လည်ကြသော ပရိသတ်တို့၏ အလယ်

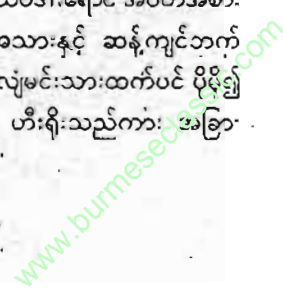
၌ကား ရွှေနားကွပ်ထားသော ကတ္တီပါအဝတ်ဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော ထမ်းစင်တစ်ခုပေါ်တွင် ဂမုန်းနက်ပင် ပါလာခဲ့လေသည်။

ဆုငွေတစ်သိန်းကိုလည်း ဝိလျံမင်းသား ကိုယ်တော်တိုင် ထုတ်ပေး ရန် စီမံထားလေရာ ဆုပေးသောအခါတွင် မင်းသားသည် မိန့်ခွန်းဖြုတ်ကြား လိမ့်ဦးမည်ဟု မျှော်လင့်ချက် ရှိကြသောကြောင့် မင်းသား၏ မိတ်ဆွေ များသည်လည်းကောင်း၊ ရန်သူများသည်လည်းကောင်း စိတ်ပါဝင်စားလျက် ရှိကြလေသည်။

လူထု၏ စိတ်ဓာတ်မည်သည် ချီးမွမ်းရာ၌ ဖြစ်စေ၊ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချရာ၌ ဖြစ်စေ အတိုင်းအရှည် မရှိဘဲ အတော့မသတ်နိုင်အောင် ဖြစ်တတ်ကြပေရာ ထိုနေ့ အဖို့၌မူကား လူထုသည် ချီးမွမ်းရန်အတွက် ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြ လေသည်။

ထိုနေ့၌ လူထုသည် ရှေးဦးစွာ ဥက္ကဋ္ဌ ဟယ်ရီဆင်ကို ချီးကျူးကာ သြဘာပေးလိုက်ကြ၏။ ၎င်းနောက် ကော်မတီလူကြီးများ၊ တရားသူကြီး များ၊ မျိုးကြီးမတ်ရာများ စသည်ဖြင့် လျှောက်လာကြသည့် အစီအစဉ် အတိုင်း သြဘာပေးကြလေ၏။ ထိုနေ့အဖို့ ဟီးရီးမှာကား ဂမုန်းနက်ပင် တီထွင်စိုက်ပျိုးသူပင် ဖြစ်လေရာ သစ်ပင်များ ပိုင်းရဲလျက်ရှိသော မြေ ကွက်လပ်သို့ရောက်၍ မင်းသားသည် ဥက္ကဋ္ဌ စီရင်ရေးသားထားသော အစီရင်ခံစာကို ဖတ်ပြုပြီးနောက် ဟီးရီးဝင်လာသော အခါတွင် ပရိသတ် တို့သည် မင်းသားလောက်မျှမက ထူးကဲပိုမိုစွာ သြဘာလက်ခုပ် တီးကြ လေ၏။

ဟီးရီးသည် ပန်းကုံးများ စွပ်ထားသည့်ဖြစ်၍ အထက်ပိုင်းတစ်ခု လုံးမှာ ပန်းများဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိရာ ၎င်း၏ ဟာသပဒါးရောင် အဝတ်အစား များမှာ နက်သောဆံပင်၊ ဝါဖန်ဖန်ရှိသော အသားနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ရှိနေလေတော့၏။ ဥက္ကဋ္ဌ၏ အစီရင်ခံစာနှင့် ဝိလျံမင်းသားထက်ပင် ပိုမို၍ မြို့သူမြို့သားတို့က စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသော ဟီးရီးသည်ကား အခြား

မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေဟောင်း အိုင်ကော်ဘော်စတဲလ်ပင် ဖြစ်လေရာ
၎င်း၏ လက်ယာဘက်၌ ဂမုန်းနက်သည်လည်းကောင်း၊ လက်ဝဲဘက်၌
ငွေတစ်သိန်း ထည့်ထားသည့် အိတ်ကြီးသည်လည်းကောင်း တင်လျက်
ရှိသည်ဖြစ်၍ ပြုံးရွှင်လှစွာသော မျက်နှာဖြင့် မကြာခဏ စောင်းငဲ့ကာ
ကြည့်နေလေ၏။

နောက် ၁၅ မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါတွင် ဝိလျံမင်းသား ဆိုက်ရောက်
လာမည်ဖြစ်၍ ပရိသတ်တို့သည် နောက်ဆုံးအကြိမ် မတ်တတ်ရပ်ကြရပေ
ဦးမည်။ ဂမုန်းနက်ပင်ကို ပလ္လင်ပေါ်တင်ပြီးနောက် မင်းသားသည် ရွှေချ၍
ထားသော စာအုပ်ကြီးတွင် စိုက်ပျိုးသောသူ၏ နာမည်ကို ရေးသွင်း၍
၎င်းဂမုန်းနက်ပန်းကို တီထွင်စိုက်ပျိုးခဲ့သော လူ၏ နာမည်အလိုက် “ဘော်
စတဲလ်ယာ” ဟု နာမည် ပေးမည်အကြောင်းကို ပရိသတ်အားလုံး ကြား
လောက်အောင် ဖတ်ကြားရမည် ဖြစ်လေသည်။

ဘော်စတဲလ်သည် ဂမုန်းပင်နှင့် ငွေအိတ်ကြီးအကြား၌ ရှိနေစဉ်
မမြင်မတွေ့လိုသော ရိုဆာ၏ မျက်နှာကို မြင်တွေ့ နေရချေဦးမည်လောဟု
ပုပန်စိုးရိမ်သော အမူအရာနှင့် ပရိသတ်များရှိရာသို့ ရံပန်ရံခါ လှမ်းမျှော်
ကြည့်မိသေး၏။

စင်စစ်မှာ ဘော်စတဲလ်သည် ဂမုန်းနက်ပင်ကို ခိုးယူလာခဲ့သည်
မှန်သော်လည်း ဗင်ဘီးလ်၏ ပန်းဥယျာဉ်ကို စောင့်ကြည့်ရုံ၊ အုတ်တံတိုင်း
ကို ကျော်ဝင်၍ မြေကြီးထဲ၌ စမ်းသပ်ရှာဖွေခဲ့ရုံ၊ ဗင်ဘီးလ်၏ အခန်းတွင်းသို့
စွန့်စား၍ ဝင်ခဲ့ရုံ၊ ဘူတင်ဟော့ထောင်မှ တစ်ဖန် လှိပ်စတိန်ထောင်သို့
လိုက်၍ အမျိုးမျိုးသော ပရိယာယ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် အကောက်ကြံခဲ့ရုံများကို
ပြန်ပြောင်း ဆင်ခြင်လိုက်သောအခါတွင် ၎င်းပန်းပင်ကို မိမိကိုယ်တိုင်
တီထွင် စိုက်ပျိုးခဲ့ရသလောက် မှတ်ထင်နေလေတော့၏။

အလံများ၊ စက္ကူပန်းများဖြင့် လှပစွာ ဆင်ပြင်ထားသည့် သစ်ပင်
ကြီးများ၏ အလယ်၌ ပရိသတ်တို့သည် ရပ်တန့်ကြ၍ ဘင်ခရာအသံများ

ရာပြည့်စာပေတိုက်

သည်လည်း ဆူညံစွာ တီးမှုတ်လျက်ရှိကြစဉ်၊ ဟာလမ်မြို့မှ သမီးကညာ
တစ်စုတို့သည် စင်မြင့်ပေါ်တွင်ရှိသော ပလ္လင်ပေါ်သို့ ပန်းအိုးကိုတင်ရန်
ထွက်လာကြလေ၏။

ပလ္လင်နှင့် ယှဉ်လျက်မူကား မင်းသားအတွက် ရွှေကုလားထိုင်
တစ်လုံး တည်ခင်းထားလေ၏။ မိန်းကလေးများသည် ပန်းအိုးကို ပလ္လင်
ပေါ်သို့ မြှောက်တင်ထားလိုက်ကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟာလမ်မြို့သူ
မြို့သားတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်တို့မှ လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်းဖြင့်
ဩဘာပေးလိုက်ကြလေရာ တစ်မြို့လုံး ပဲ့တင်ထပ်၍ ကျွက်ကျက်ဆူ
သွားလေတော့၏။

အခန်း ၃၂
နောက်ဆုံး တောင်းခံချက်

လက်ခုပ်သံနှင့် ညာသံများ မတိတ်ဆိတ်သေးမီ မြင်းရထားတစ်စီးသည် ကွက်လပ်၏ အစွန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော လမ်းတစ်လျှောက်မှ မောင်းနှင်လာလေရာ ရထားပေါ်၌ လိုက်ပါလာသော ဗင်ဘီးလ်မှာ မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ဤမျှလောက် မြောက်မြားသော ပရိသတ်တို့ စုရုံးလျက် ရှိချေသနည်းဟု အံ့ဩစွာနှင့် ငေးကြည့်လာခဲ့လေ၏။

အတူပါခဲ့သော ကက်ပတိန်အား အကြောင်းခြင်းရာကို မေးကြည့်ရာ 'မြင်တဲ့အတိုင်း ပွဲလုပ်ကြမလို့' ဟု ပြောဆိုသော်လည်း သဘောမပေါက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။

- 'ဘာပွဲပါလိမ့် ကက်ပတိန်'
- 'ပန်းပွဲလေ'
- 'ဘာပန်းလဲ'
- 'ဂမုန်းပန်းလေ'
- 'ဒီကနေ့ ဆုပေးမှာတဲ့လား'
- 'ဟုတ်တယ်၊ ဂမုန်းနက်အတွက် ဆုပေးမယ်လို့'
- 'ဆုပေးလေမယ့် ယူနိုင်တဲ့လူ မရှိတော့ပါဘူး ကက်ပတိန်'
- 'ပျံဟယ်ဗျ၊ ဂမုန်းနက်ပင် အပွင့်နဲ့တကွ ရောက်နေလို့ တစ်မြို့လုံး ဆုနေကြတာ မကြားဘူးလား'

ရက်ညှာအောင်စိုက်

'ဘယ်မှာတဲ့ ကက်ပတိန်'
 'ဟိုအလယ်က ပလ္လင်ပေါ်မှာ၊ မမြင်ဘူးလား'
 ဗင်ဘီးလ်သည် ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်လာ၍ 'တစ်ဆိတ်ကလေး ကက်ပတိန်၊ ကျွန်တော် ခဏကလေး ဆင်းကြည့်ပါရစေ ခင်ဗျာ'
 'မဟုတ်တာပဲ၊ ဘယ်မှာ ဆင်းကြည့်ဖို့ ခွင့်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ'
 'မဟုတ်ပါဘူး၊ ခဏကလေးလောက်ပါ ကက်ပတိန်'
 'မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ် ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး'
 'ကြည့်ပါရစေ ခင်ဗျာ'
 'မလုပ်နဲ့၊ ခင်ဗျားရော ကျုပ်ရော ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြမယ်'
 'မနေနိုင်ဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြည့်ချင်တယ်ခင်ဗျာ'
 'ဟေ့ ရထားသမား၊ မြန်မြန်မောင်းဟေ့... မလုပ်နဲ့ဗျာ၊ မကြည့်ရဘူး'
 'ဒါဖြင့် သတ်ချင်လည်း ပြီးတော့မှ သတ်ပေတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် တော့ ကြည့်တော့မှာပဲ'

ဟု ပြော၍ ဗင်ဘီးလ်သည် မြင်းရထားပေါ်မှ ခုန်ထိုးချလိုက်လေ၏။ ထိုခဏ၌ ဝီလျံမင်းသားသည် အခမ်းအနားနှင့် ကြွလာ၍ ဗင်ဘီးလ်တို့၏ မြင်းရထားအနီးသို့ ရောက်လာလေရာ မင်းသားသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသော ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သည်နှင့် မိမိ၏ ရထားကို ရပ်တန့်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုခဏ၌ ကက်ပတိန် ဒီကင်သည် ရထားပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ မင်းသားအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လေရာ-

မင်း။ ။ 'ဘာဖြစ်တာလဲ ကက်ပတိန်'
 ကင်း။ ။ 'အရှင် အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ကြဉ်းခဲ့ရတဲ့ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသမားပါ အရှင်'
 မင်း။ ။ 'သူက ဘာလိုချင်လို့တဲ့လဲ'
 ကင်း။ ။ 'ဒီနေရာမှာ ခဏရပ်ဖို့ တောင်းပန်နေပါတယ် အရှင်'
 ဘီးလ်။ ။ '(လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်လျက် မင်းသားအနီးသို့ ချဉ်း

ရက်ညှာအောင်စိုက်

ကပ်၍) 'ဂမုန်းနက်ကို ကြည့်ချင်လွန်းသည်အတွက် ဖြစ်ပါတယ် အရှင်၊
သေချင်းသေရတောင် ကိုယ့်လက်ရာ ကိုယ်မြင်ပြီး သေသွားရလျှင် အရှင်
ကျေးဇူးကို ချီးကျူးရင်း ကျွန်တော်မျိုး အသေခံပုံပါတယ် အရှင်'

မင်းသားသည် ဗင်ဘီးလ်အား စိုက်၍ ကြည့်နေပြီးနောက်-

မင်း။ ။ 'ထောင်မှူးကိုသတ်ဖို့ ကြံစည်တယ်ဆိုတာ ဒီအကျဉ်း

သမားလား'

ထိုအခါ ဗင်ဘီးလ်၏ ရိုးဖြောင့် ကောင်းမွန်ဟန်ရှိသော မျက်နှာသည်
နိမ့်နိမ့်ချည် တစ်ခါ၊ ဖြူရော်ချည် တစ်လှည့်ဖြစ်လျက် အောက်ဘက်သို့
လှည့်ကာ ငုံ့လျက်ရှိလေ၏။ မင်းသားသည် ဗင်ဘီးလ်၏ မျက်နှာထားကို
မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်သဖွယ် စင်ကြယ် ဖြောင့်စင်း
ဟန်တူသော ဗင်ဘီးလ်၏ စိတ်နှလုံးကို ဖောက်ထွင်း၍ မြင်ရသည့် လက္ခဏာ
နှင့် သနားစိတ်၊ ကရုဏာစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင်-

မင်း။ ။ 'အကျဉ်းသမား ကြည့်ချင်တာကို ကြည့်ပါစေ၊

တစ်ကြိမ် ကြည့်ရကြည့်ရ၊ ကြည့်ထိုက်တဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းမျိုး မှန်ပါပေတယ်'

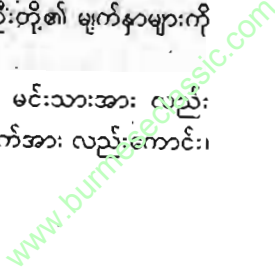
ထိုအခါ ဗင်ဘီးလ်သည် မင်းသားအပေါ်၌ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အူ
အသည်းထဲမှ ကျေးဇူးတင်လှသည်ဖြစ်၍ 'ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် အရှင်'
ဟု ပြောလျက် မြေကြီးပေါ်တွင် ခူးထောက်ပြီးလျှင် နဖူးနှင့်မြေကြီး ထိလှ
မတတ် ဦးညွတ်ကာ အရိုအသေ ပြုလေ၏။

၎င်းနောက် မင်းသား၏ ရထားသည် ဆက်လက်မောင်းနှင်သွား၍
ကွက်လပ်တွင် ရပ်စေပြီးလျှင် မင်းသားသည် ရထားပေါ်မှ ဆင်းသက်၍
ရွှေကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်လိုက်သည်တွင် အမြောက်သံများသည် တထိန်း
ထိန်း ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်မှာ အစောင့်အကြပ် လေးယောက် ခြံရံလျက် ပရိသတ်များအကြားမှ
ဖြတ်သန်း၍၊ ဂမုန်းနက်ပင် ထားရာသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် ခြောက်လှမ်းကွာ
နေရာမှရပ်၍ သမီးကညာများ ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော ဂမုန်းနက်ပင်ကို
ရှုစားလေ၏။ ပန်းတကာတို့တွင် အယဉ်ဆုံး၊ အလှဆုံးဟူ၍ ထိုခေတ်
အခါက အသိအမှတ် ပြုခြင်းခံရသော ဂမုန်းပင်မှာ၊ သန်းခေါင်အချိန်ကဲ့သို့
နက်မှောင်သော အပွင့်နှင့်တကွ ကလပ်ကြီး၏ ထိပ်၌ တည်လျက်ရှိလေရာ၊
ပန်းဝါသနာအိုး ဖြစ်သော ဗင်ဘီးလ်မှာ မိမိ၏လက်ရာကို ရှုစားရင်း၊ ဤကဲ့
သို့ တစ်ကြိမ် မြင်ရခြင်းအားဖြင့် လူပြည်၌ မနေရ၍ သေရစေကာမူလည်း
သေပျော်ပါပြီဟု အောက်မေ့မိလေ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းပန်းပင်အကြောင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ မေးခွန်းတစ်ခု မေးရန်ရှိသဖြင့် အနီး၌ရှိသော မျက်နှာများကို
လှမ်းကြည့်မိလေရာ မျက်နှာသိဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရဘဲ သူစိမ်း
ပြင်ပြင်ချည်း ဖြစ်နေကြသည်ကို မြင်ရလေ၏။

ထိုခင်က၌ ဝိလှံမင်းသားသည် ရွှေကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်ပြီးလျှင်
မိမိရှေ့၌ ပိုခဲနောက်ဆိုင် ရှိနေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးတို့၏ မျက်နှာများကို
အကဲခတ်လျက် ရှိလေ၏။

တစ်ထောင့်၌ အိုင်ဇက်ဘော်စတလ်သည် မင်းသားအား လည်း
ကောင်း၊ ငွေထုပ်ကြီးအား လည်းကောင်း၊ ဂမုန်းနက်အား လည်းကောင်း၊

လူထုကြီးအား လည်းကောင်း တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း အခမ်းအနား၊ ပြီးပါစေ တော့ဟု ဆုတောင်းနေသည့် လက္ခဏာနှင့် တုန်တုန်ရီရီ ရှိနေလေ၏။
ဘော်စတဲလ်သည် လူတို့၏ ချီးမွမ်းသြားပေးခြင်းကို အရသာ မခံစားနိုင် တော့ဘဲ မြန်မြန်ပြေး၍ လက်ထဲသို့ ငွေထုပ်ကြီး မြန်မြန်ရောက်စေဖို့သာလျှင် မျှော်လင့် တောင့်တလျက် ရှိလေသည်။

အခြားသော တစ်ထောင့်၌ကား ကွန်နိုလီယတ် ဗင်ဘီးလ်သည် မိမိ၌ရှိသော စိတ်အာရုံတွင်မျှမက ကိုယ်တွင်း၌ရှိသော အသက်ဝိညာဉ်နှင့် အသည်းနှလုံးတို့ကိုပါ ဂမန်းပင်ပေါ်၌ စုပေါင်း ပစ်တင်ထားလိုက်ဘိ သကဲ့ သို့ အလွန်အမင်း ပြင်းထန်လှစွာသော တောင့်တခြင်းမျိုးဖြင့် စိန်းစိန်း ရှုစားလျက် ရှိလေ၏။ စိန်းစိန်း ရှုစားသည်ဆိုသော စကားသည်ကား ဗင်ဘီးလ်အဖို့ အလွန် မှန်ကန်လှပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စားတော့ မလို ဝါးတော့မည်ကဲ့သို့ ရှုလျက် ရှိပေသောကြောင့်တည်း။

တတိယထောင့်၌ကား ဟာလမ်မြို့ သမီးကညာတို့၏ အလယ်တွင် အမြင့်ပေါ်မှ ရပ်လျက် ငွေဇာသတ်ထားသော ဟသံပဒါးရောင် ဝတ်လုံး၊ ရွှေချည်ထိုးဦးထုပ်မှ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဖြာဆင်းလျက်ကျသော ဇာမျက်နှာပုံး စသည်တို့ဖြင့် ဖရစ်ဆီယန် နယ်သူတို့ ခလေ့အတိုင်း ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမချောကလေး တစ်ယောက်သည် နှမ်းငယ်သော အမူအရာနှင့် အရာရှိ တစ်ယောက်၏ လက်မောင်းကို အားပြုကာ မခိုတရီ ရှိနေလေ၏။ ထို မိန်းကလေးမှာ ရိုဆာပင်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိကြမည် ဖြစ်လေသည်။

၎င်းနောက် မင်းသားသည် လိပ်ကိုင်ထားသော စာရွက်ကို ဖြေ၍ အားထုတ်ကာ ဆော်ဟစ်သည် မဟုတ်ဘဲ ကြည့်လင်ပြတ်သားသော အသံ ဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပင် မိန့်မြွက်သော်လည်း ငါးသောင်းခန့်မျှသာ ပရိသတ်သည် အသက်ရှူခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းထားကြမတတ် စိတ်အာရုံ စူးစိုက်စွာနှင့် ကြားနာ လျက် ရှိကြသောကြောင့် အစွန်အဖျားသို့တိုင်အောင် လုံးစေ့ပတ်စေ ကြားကြ ရလေ၏။

‘ယနေ့ ဤနေရာသို့ စုဝေး လာရောက်ကြသော ကိစ္စအကြောင်းကို လူတိုင်းသိကြပြီ ဖြစ်သည်။’

‘ဂမန်းနက်ပန်းပင်ကို ဖြစ်မြောက်အောင် စိုက်ပျိုးနိုင်သည့် မည်သူ အားမဆို ဂီလ်ဒါတစ်သိန်း ဆုငွေ ချီးမြှင့်လိမ့်မည်ဟု ကြေညာထားခဲ့သည်။’

‘ဂမန်းနက်ပန်းပင်ကို စိုက်ပျိုး၍ ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်ပြီးပြီ။ ၎င်း ပန်းပင်သည် ဟာလမ်မြို့ ပန်းစိုက်ပျိုးရေး အသင်းကြီးက ကြေညာထားခဲ့ သည့် စည်းကမ်းချက်များ အားလုံးနှင့် ညီညွတ်ကြောင်းကို သင်တို့ အားလုံး တွေ့မြင်ကြရပြီ။’

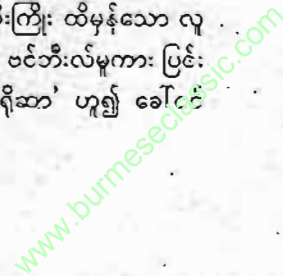
‘ဂမန်းနက် စိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းခဲ့ပုံ အကြောင်းအရာများနှင့်တကွ စိုက်ပျိုးသူ၏ အမည်နာမတို့ကို မြို့တော်၏ ဂုဏ်ထူးဆောင် စာအုပ်ကြီးတွင် မှတ်တမ်း တင်သွင်းရလိမ့်မည်။’

‘သို့ဖြစ်၍ ဤပန်းပင်ကို စိုက်ပျိုးခဲ့သော ဥစ္စာရှင်အစစ်သည် မိမိ ပန်းပင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လေလော့’

မင်းသားသည် အထက်ပါ စကားများကို မိန့်မြွက်ပြီးသည်နောက် ဖိုခနောက်ဆိုင်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးတို့သို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။

ဘော်စတဲလ်သည် ရှေ့သို့တက်၍ လာလေရာ ဗင်ဘီးလ်မှာ ရှေ့သို့ လှမ်းတက်တော့မည်ကဲ့သို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ပြီးနောက် တံနံ့နေလေ၏။ တတိယထောင့်၌ကား မင်းသား၏ တပည့်ဖြစ်သော အရာရှိတစ်ယောက် သည် ရိုဆာကို ဗင်ဘီးလ် ရှိရာဘက်သို့ တွန်းပို့လိုက်လေ၏။

ရိုဆာ ပေါ်ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ကြရသောအခါတွင် မင်းသား ၏ လက်ဝဲနှင့် လက်ယာဘက်တို့မှ ရုတ်တရက် လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိသည့် အသံနှစ်သံ ဖြစ်ပေါ်လာလေရာ ဘော်စတဲလ်မှာ မိုးကြိုး ထိမှန်သော လူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကြက်သေ သေလျက် ရှိလေ၏။ ဗင်ဘီးလ်မူကား ပြင်း ထန်သော အံ့သြဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့် ‘ရိုဆာ... ရိုဆာ’ ဟူ၍ ခေါ်ငင် မိလေ၏။

ထိုအခါ မင်းသားက ရှိဆာအား 'ဒီပန်းပင်ဟာ မယ်မင်းရဲ့ ပန်းပင် ဟုတ်သလား၊ မိန်းကလေး' ဟု မေးလိုက်ရာ ရှိဆာက 'ဟုတ်ပါသည် အရှင် မင်းသား' ဟု ဖြေဆိုလိုက်လေ၏။ ပရိသတ်အပေါင်းတို့မူကား ရှိဆာ၏ အကယ် ချောမောလှပသော ရုပ်အဆင်းကို မြင်လိုက်ကြရသဖြင့် ဝေါခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်မှာမူကား "ပန်းပင်ကို လူခိုးသွားတယ်ပြောပြီး လတ်စ သတ်တော့ တိတ်တိတ်ကလေး သူ ထွက်ပြေးတာကိုး။ ဩော် ... ရှိဆာ ရှိဆာ၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေ ရှိဆာ"

ဟု ညည်းတွား ပြောဆိုမိလေရာ ဘော်စတဲလ်မှာလည်း "ကိုယ်ကျိုး နည်းပါပြီ၊ ငါတော့ ပြီးပါပြီ" စသည်ဖြင့် ညည်းညူလျက် ရှိလေ၏။

ထိုအခါ မင်းသားက 'ဤပန်းကို စိုက်ပျိုးသူ၏ နာမည်အတိုင်း ရှိဆာဘာလီယန်စစ် ဟူ၍ မှည့်ခေါ် ကြရမည်' ဟု ပြော၍ မင်းသားသည် ရှိဆာ၏လက်ကို ယူပြီးလျှင် အရာရှိတစ်ယောက်၏ သွန်သင်ချက်အရ ရှေ့သို့ တိုးဝင်လာသော ဗင်ဘီးလ်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ရာ ဗင်ဘီးလ်မှာ အံ့ဩ၍မဆုံး၊ ဝမ်းသာ၍မကုန်၊ ကျေးဇူးတင်၍ မပြီးနိုင်အောင် ရှိနေလေတော့၏။

ထိုခဏ၌ ဥက္ကဋ္ဌ ဟယ်ရီဆင်၏ ခြေရင်းသို့ လူတစ်ယောက်သည် ထိုးလဲကျသွားလေရာ အရာရှိများသည် ထိုသူကို ပွေ့ထုပ်ပေး၍ ကြည့်လိုက် မိကြရာတွင် အိုင်ဇက်ဘော်စတဲလ်၏ အသက်မရှိသော ရုပ်အလောင်းကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ဘော်စတဲလ်မှာ ဝမ်းနည်းလုံး ဆိုသွားသဖြင့် နလုံးစက် ရုပ်ပြီးလျှင် တစ်ခဏချင်းတွင် သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗင်ဘီးလ်သည် ကွယ်လွန်သူ၏ အလောင်းကို ကြည့်လိုက်မိသဖြင့် ရှိဆာက ဂျက်ကော့ဟူ၍ ပြောသောသူမှာ မိမိ၏ အိမ်နီးချင်း အိုင်ဇက် ဘော်စတဲလ် ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်တွင် ဤမျှလောက် ဆိုးသွမ်း ယုတ်မာသော အကြံအစည်ရှိသူတစ်ယောက်ဟူ၍ ဘယ်အခါမျှ မိမိ မတွေ့ ထင်ခဲ့မိသဖြင့် အံ့ဩမိလေ၏။

ရပြန်တောင်တိုက်

ဇာတ်ထဲ၌ သေသူ သေသော်လည်း ကျန်သောသူများသည် ဆက် လက်၍ ကပြကြရသည်နည်းတူ၊ ကမ္ဘာဇာတ်ခုံကြီး၌လည်း ဘော်စတဲလ် တစ်ယောက် သေသွားစေကာမူ ပရိသတ်တို့သည် အစီအစဉ်မယုတ် ဆက်လက် ကပြကြရသည့်အလျောက်၊ အခမ်းအနားအပြီးတွင် ဘင်ခရေသံ ဆူညံစွာဖြင့် ပြန်သော ခရီးစဉ်အတိုင်း လမ်းလျှောက် လာခဲ့ကြလေရာ ဗင်ဘီးလ်နှင့် ရှိဆာတို့မှာလည်း လူထု၏ အလယ်တွင် ပြုံးရွှင်စွာ တွဲလျက် လျှောက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ဒီဒီလာဟိုတယ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြသောအခါ ဝီလျမင်းသားသည် ဂိလ်ဒါတစ်သိန်းပါသော ငွေထုပ်ကို ညွှန်ပြလျက် ဗင်ဘီးလ်အား 'ဤငွေ တစ်သိန်းကို အသင်ပင် ရထိုက်သလော၊ ရှိဆာပင် ရထိုက်သလော ဟူသော ပြဿနာကို ဆုံးဖြတ်ရန် အလွန်တရာ ခက်ခဲလျက်ရှိသည်။ မျိုးဥအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် အသင်ပျိုးထောင်ခဲ့ခြင်းကား မှန်ပေသည်။ သို့သော် ရှိဆာ က စိုက်ပျိုး၍ ပန်းထွက်သည်တိုင်အောင် ပြုစုစောင့်ရှောက် လာခဲ့ခြင်းလည်း မှန်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းငွေကို လက်ဖွဲ့ငွေ (ခန်းဝင်ပစ္စည်း) ဟူ၍ ယူဆ ခဲ့လျှင် တရားနည်းလမ်းကျမည် မဟုတ်ချေ။ စင်စစ်မှာ ဤငွေကား ဟာလမ် မြို့သူမြို့သားများက ဂမုန်းနက်သို့ ဆက်နင်းသော လက်ဆောင်ပင် ဖြစ်သည်' ဟု ပြောလေလျှင် ဗင်ဘီးလ်မှာ မင်းသား၏ စကားကို နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။

မင်း။ ။ (ဆက်လက်၍) 'ကျွန်ုပ်သည် ရှိဆာ ရထိုက်သော ဂိလ်ဒါတစ်သိန်းငွေကို ရှိဆာအားပေး၍ ရှိဆာက အသင့်အား သူ၏ သဘော အတိုင်း ပေးဝေနိုင်ခွင့် ရှိသည်။ ဤငွေသည်ကား ရှိဆာ၏ မေတ္တာ၊ ရှိဆာ၏ သတ္တိ၊ ရှိဆာ၏ ရိုးဖြောင့်ခြင်းတို့အတွက် ရထိုက်သော ဆုငွေဖြစ်သည်။ အသင့်အဖို့ကားဆိုလျှင် ရှိဆာ၏ လုံ့လပယောဂ အစွမ်းအားဖြင့် သင်၌ အပြစ်မရှိသည့် အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ် သိရှိရသည့်အလျောက်...'

ဤနေရာ၌ မင်းသားသည် ကွန်နိုလီယတ် ဒီဝစ်၏ ပေးစာဖြစ်သော

ရပြန်တောင်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ကျမ်းစာအုပ်မှ စာရွက်ကို အိတ်ထဲမှထုတ်၍ ဗင်ဘီးလ်၏လက်သို့ ပေးအပ်ပြီးနောက် ဆက်လက်ပြောဆိုသည်မှာ-

မင်း။ ။ 'သင့်အဖို့မူကား အဖြစ်မရှိသူတစ်ယောက် မှန်ပါလျက်နှင့် ထောင်တွင်း၌ အကျဉ်းချထားခြင်း ခံနေရသည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ် သိရှိရပေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ သင့်အား ထောင်မှ လွတ်မြောက်ခွင့် ပြုရုံမျှမက အစိုးရ သိမ်းယူထားခဲ့သော သင်၏ ပစ္စည်းအားလုံးတို့ကိုလည်း တစ်ခုမကျန် ပြန်လည်ပေးအပ်ရန် ကျွန်ုပ် အမိန့် ထုတ်ဆင့်လိုက်သည်။ ကွန်နိုလီယတ် ဗင်ဘီးလ်၊ သင်သည် ကွန်နိုလီယတ်ဒီဝစ်၏သား၊ ဂျွန်ဒီဝစ်၏ မိတ်ဆွေ ရင်းချာ တစ်ဦးဖြစ်သည့် အားလျော်ညီစွာ ထိုသူနှစ်ဦးတို့၏ ခြေရာအတိုင်း နင်းရစ်ပေလော့။ ဒီဝစ်ညီနောင်တို့သည်ကား တိုင်းသူပြည်သားတို့ အထင်အမြင် မှားကြသည့်အတွက် မတရားသဖြင့် အသေသတ်ခြင်း ခံရသည့် သူတော်သူမြတ်ကြီးနှစ်ဦး ဖြစ်ပါပေသည်။ ဟောဂ်မြို့သူမြို့သားများသည်လည်း မှားယွင်းသဖြင့် ပြုခဲ့မိကြသော မိမိတို့၏ ပြစ်မှုအတွက် ယူကျုံးမရအောင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲလျက် ရှိရစ်ကြပါသည်။ စင်စစ်သော်ကား ဒီဝစ်ညီနောင်သည် သစ္စာဖောက်သူများ မဟုတ်၊ တိုင်းပြည်ကောင်းကျိုးကို လိုလားသယ်ပိုး၍ ဟော်လန်ပြည်သားတိုင်း ဂုဏ်ရောက်ဖွယ်ရာ၊ ချီးကျူးဖွယ်ရာ၊ အတုခိုး နည်းယူဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှစ်ဦး ဖြစ်ကြပါပေသည်' ဟု မိန့်မြွက်လေ၏။

ဝီလျံမင်းသားသည် တည်ငြိမ်သော သံနေသံထားဖြင့်သာ စကားပြောဆိုလေ့ရှိသော မင်းသားတစ်ပါး ဖြစ်သော်လည်း အထက်ပါ စကားများကို ပြောဆိုရာ၌မူ တုန်ရီသောအသံ ရှိလေ၏။ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မင်းသားသည် မိမိ၏လက်ကို သမီးရည်းစား နှစ်ယောက်တို့အား ဆန့်တန်းပေးလိုက်လေရာ ၎င်းတို့လည်း ဒူးထောက်လျက် နှုတ်ခမ်းဖြင့် ထိကြရလေ၏။

ထို့နောက် ဝီလျံမင်းသားက 'နောက်ဆုံးကျတော့ ဂမုန်းပန်းအရောင်

ရပြည့်စာအုပ်တိုက်

လောက်တွင်သာ စိတ်ဝင်စားပြီး ဒါမျိုးလောက် ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ မယ်မင်း၊ မောင်မင်းတို့လို လူမျိုးတွေက လောကကြီးမှာ အပျော်ဆုံး ထင်ပါရဲ့' ဟု ပြောလျက် သက်ပြင်းချမိလေ၏။

သမီးရည်းစားနှစ်ယောက်တို့သည် ဒူးထောက်ရာမှ ထကြရာတွင် မင်းသားသည် စစ်ငွေ စစ်ရိပ်များ မြင်ဟန်တူသည့် ပြင်သစ်ပြည်ဘက်သို့ ခေါင်းငဲ့ကာ ကြည့်ပြီးလျှင် ရထားပေါ်သို့ တက်၍ သွားလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်နှင့် ရိဆာတို့သည် ထိုနေ့၌ပင် ဒေါ်မြို့သို့ ပြန်သွားကြ၍ ဗင်ဘီးလ်၏ အထိန်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် မိန်းမကြီးအား လှိုဏ်စတိန်ထောင်သို့ စေလွှတ်၍ ဂရစ်ဖတ်အား အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို ပြောပြစေလေ၏။

ထောင်မှူး ဂရစ်ဖတ်မှာ ဗင်ဘီးလ်နှင့် လူစွမ်းပြိုင်ကြရာတွင် တုတ်ချက်ပေါင်း ၄၁ ချက်တိတိ အရိုက်ခံထားရ၍ ကျော၊ လက်မောင်းနှင့် ပခုံးတို့တွင် အရှိုးကြီးများ ထင်လျက် ရှိနေသေးရကား သမက်လောင်းအပေါ်၌ အမျက်မပြေနိုင်ဘဲ ရှိသေးသော်လည်း ဝီလျံမင်းသားထက် သဘောထား မသေးသိမ်ကြောင်းကို ပြလိုသည်ဟု ပြောလျက် ရိဆာနှင့် ဗင်ဘီးလ်တို့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းကို မကန့်ကွက်ဘဲ သဘောတူညီလိုက်လေ၏။

ဗင်ဘီးလ်သည် ဘော်စတဲလ်၏ နေအိမ်နှင့် ဝင်းခြံတို့ကိုပါ ဝယ်ယူ၍ မိမိ၏ ဝင်းခြံနှင့် ပူးပေါင်းချဲ့ထွင်ပြီးလျှင် ကြီးကျယ်စွာသော ဥယျာဉ်ကြီး တီထွင်လိုက်ရာ၊ ဂရစ်ဖတ်သည် ၎င်းတို့ လင်မယားနှင့် အတူတကွ နေထိုင်၍ ဥယျာဉ်မှူး မာလီအလုပ်ကို ဆောင်ရွက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်း၏ အလုပ်မှာ ပိုးဖလဲ လိပ်ပြာများကို သတ်ခြင်း၊ ပက်ကျီများကို သုတ်သင်ခြင်းနှင့် ပျားကောင်များကို ခြောက်မောင်းခြင်းတို့မျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ဂရစ်ဖတ်သည် ဂျက်ကော့၏ လိမ်လည်ပုံကို ကြားသိရသောအခါ မိမိကဲ့သို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ထောင်မှူးလုပ်လာခဲ့သော လူတစ်ယောက်ကို လိမ်လည်နိုင်ရချေမည်လော့ဟု ဒေါသဖြစ်ပြီးရင်း ဖြစ်လျက် ရှိနေလေတော့သည်။

ရပြည့်စာအုပ်တိုက်

ရိုဆာမှာ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက် ဖြစ်လာသော အခါ၌ စိတ်တိုင်းကျ သော အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်ခြင်းအားဖြင့် လှပခြင်း အရာဌာန၌ တိုးတက် ပိုမိုရုံမျှမက ဉာဏ်ပညာဘက်တွင်လည်း များစွာတိုးတက်ခြင်း ရှိခဲ့လေ၏။ စာကြီးပေးကြီးများကို ချောမော သွက်လက်စွာ ရေးနိုင် ဖတ်နိုင်ရုံသာမက ရိုဆာသည် ၁၆၇၄ ခုနှစ်တွင် သားယောကျ်ားကလေးတစ်ယောက်၊ ၁၆၇၅ ခုနှစ်တွင် သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားထားခဲ့သော၊ ကလေး နှစ်ယောက်ကိုပင် ကိုယ်တိုင် ပညာသင်ပေးနိုင်သော အခြေအနေသို့တိုင် ရောက်လာခဲ့လေ၏။

သားကလေးအမည်မှာ ကွန်နီလီယတ်ဟု မှည့်ခေါ်၍ သမီးကလေး မှာ ရိုဆာဟူ၍ မှည့်ထားလေ၏။

ဗင်ဘီးလ်မှာ မယားဖြစ်သူ ရိုဆာနှင့် ဂမုန်းစိုက်ပျိုးခြင်း လုပ်ငန်း တို့ကို စုံမက် ချစ်ခင်ရာတွင် ပြယ်နိုင်သည်မရှိဘဲ ယခင်နည်းအတိုင်း စွဲမြဲ တည်ကြည်စွာ မြတ်နိုးနှစ်သက်ခြင်း ရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ၊ ပန်းစိုက်ပျိုးခြင်း အလုပ် တွင် ဝါရင့် လာခဲ့ခြင်းအားဖြင့် ၎င်း၏ နာမည်နှင့် ပန်းပေါင်း မြောက်မြားစွာ ပေါ်ထွန်းလာခဲ့သေးသည်ဖြစ်၍ ဟော်လန်ပြည် ပန်းဥယျာဉ် ပြုစုခြင်း ရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားကျော်စောသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ဗင်ဘီးလ်နှင့် ရိုဆာတို့၏ အိမ်ကြီးအတွင်း ဧည့်ဆောင်တွင် မှန်ပေါင် သွင်း၍ ဆွဲချိတ်ထားသော စာရွက်နှစ်ရွက်ကို ဧည့်သည်များသည် စိတ်ပါ ဝင်စားလျက် ကြည့်ရှုလေ့ ရှိကြလေရာ ၎င်းတို့မှာ “သမ္မာကျမ်းစာအုပ်မှ ဆုတ်ယူရေးသားထားသည့် ကွန်နီလီယတ်ဒီဝစ်၏ ပေးစာ” နှင့် “ဗင်ဘီးလ် ၏ သေတမ်းစာ” တို့ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။ ၎င်းဆွဲတမ်းစာ၌ ရိုဆာသည် မိမိ ချစ်ကြိုက်သည့် ၂၆-၂၈ နှစ်အရွယ် ယောကျ်ားတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ် ရမည်ဟူသော စည်းကမ်းချက်တစ်ခု ပါရှိလေရာ၊ ၎င်းစည်းကမ်းအတိုင်း ရိုဆာက လိုက်နာလျက် ရှိကြောင်းကိုလည်း စာဖတ်ပရိသတ်တို့ တွေ့ရှိ ကြရပေမည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဗင်ဘီးလ်သည် မိမိ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဆင်းရဲဒုက္ခများအကြောင်း နှင့် နောက်ဆုံးတွင် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး အဆုံးသတ်ခဲ့ခြင်းတည်းဟူသော အခြင်းအရာကို စဉ်းစားဆင်ခြင်မိသည်ဖြစ်၍ ၎င်း၏ တံခါး၌ အောက်ပါ စာတစ်ပိုဒ်ကို ထင်ရှားစွာ ရေးသားထားလေ၏။

“ဆင်းရဲဒုက္ခ တွေ့ရလေလေ၊ လွန်မြောက် လာသောနေ့၌ ပျော်ရွှင်လေလေ ရှိနေရခြင်းသည်ကား သဘာဝဓမ္မ၏ လျော်ကြေးပေးခြင်းပေတည်း”

ရွှေဒေါင်း

မူရင်း “ဂမုန်းနက်” ဝတ္ထု အခန်း ၂၊ ၉၊ ၁၈ တို့တွင် အခန်းခွဲ ခေါင်းစီးငယ်များ မပါရှိပါ။ ပြည့်စုံညီညွတ်မှုရှိရန် ဆီလျော်လိုက်ဖက်သော ခေါင်းစီးငယ်များ ပြည့်စွက်ထား ပါသည်။ မသင့် ဟု ယူသော် ခွင့်လွှတ်ပါရန် လေးစားစွာ တောင်းပန်အပ်ပါသည်။
ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

-ဤစာအုပ်ကို-

၂၀ ရာစု မြန်မာစာပေသမိုင်း၏ မြင်ကွင်းတုလည်း သိရှိနိုင်သည်။

(သို့မဟုတ်)

၂၀ ရာစု မြန်မာစာရေးဆရာများ၏ ဖျတ်ခနဲ ရုပ်ပုံလွှာများ တုလည်း ပြောနိုင်သည်။

(သို့မဟုတ်)

-၂၀ ရာစု မြန်မာစာပေလှုပ်ရှားမှုများ၏ မှတ်တမ်းတုလည်း သတ်မှတ်နိုင်သည်။

အဘယ့်ကြောင့်နည်း

ဤစာအုပ်တွင် ၂၀ ရာစု မြန်မာစာရေးဆရာကြီးများ ဖြစ်ကြသည့်

မိုးဝေ၊ မင်းကျော်၊ လင်းယုန်သစ်လွင်၊ တင့်ဆန်း၊ တင်မိုး၊ လူထုဦးလှ၊ လူထုဒေါ်အမာ၊ မြချိုးလွင်၊ တင်မိုး၊ မောင်စွမ်းရည်၊ လင်းယုန်နီ၊ ဗန်းမော်တင်အောင်၊ ဒဂုန်တာရာ၊ မောင်နေဝင်း၊ ဝင်းဦး၊ ကျော်အောင်၊ မြသန်းတင်၊ နေသွေးနီ၊ သော်တာဆွေ၊ မောင်သာရ၊ ညွန့်ကြူး၊ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း၊ သိန်းဖေမြင့်၊ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၊ ဂျာနယ်ကျော် တင်ဆွေ၊ ပါရဂူ၊ ရန်အောင်၊ သန်းဆွေ၊ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ ဒဂုန်ရွှေမျှား၊ စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း၊ ရွှေဦး၊ မဟာဆွေ၊ သခင်ဘသောင်း၊ ရွှေခုံး၊ ဘီအောင်၊ ဉာဏ၊ ဒဂုန်ဦးထွန်းမြင့်၊ ဒဂုန်ဦးလှလော၊ ဇေယျ၊ ဒဂုန်နတ်ရှင်၊ စွမ်း၊ ဇော်ကျီ၊ မင်းသူဝင်း၊ လေးမြင့်၊ ခေါင်းရွယ်ဆွေ၊ တက်တိုး၊ သုခ၊ ငွေဥခေါင်း၊ နန္ဒ၊ နန္ဒမိတ်၊ နန္ဒသူ၊ တင်အေး(ရှမ်းပြည်)၊ မိုးမိုး(အင်းလျား)၊ လင်းယုန်မောင်မောင်၊ မောင်သွေးသစ်၊ စိန်ခင်မောင်ရီ၊ မောင်သက်နောင် ...တို့၏ နတ်နွယ်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့သည်

* ဘဝ အပိုင်းအစ ဆက်စပ်မှုများ။

* စာပေသဘောတရား၊ စာပေပေဖန်ရေး၊ စာပေလှုပ်ရှားမှုနှင့် စပ်လျဉ်းသည်များ

* မြန်မာစာပေလောက၏ အတွင်းရေးများ...ကို

နတ်နွယ်၏ဟန်၊ နတ်နွယ်၏ကောဠိ၊ နတ်နွယ်၏ အမြင်၊

နတ်နွယ်၏ခံစားမှု...ဖြင့်

ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက်၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း၊ စူးစူးရှရှ၊ ပြက်ပြက်ထင်ထင်

ဖွင့်ချထားသည်

မိမိနှင့် စာရေးဆရာများ

(တောအကြောင်း၊ တောင်အကြောင်း)

နတ်နွယ်

[ဓာတ်ပုံပေါင်းများစွာဖြင့် ထုတ်ဝေပါမည်။]

နစ်ဆယ်ရာစု ကမ္ဘာစာပေသမိုင်းတွင်...

အကြီးမြတ်ဆုံး စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦးဖြစ်သော

မော်ဒန်စာပေ ဖြစ်ထွန်းမှု၏ ရှေ့ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သော 'သိစိတ်အလျင်' ရေးဖွဲ့နည်းကို အပြောင်မြောက်ဆုံး တီထွင်ခဲ့သော

အနုပညာ သဘောတရားသစ်များကို သင်ကြားပို့ချခဲ့ပေသော ကဗျာဆရာအဖြစ်သာမက ပညာရှိ ကဝိစာဆိုအဖြစ် လက်ခံခဲ့ရသော

ဘိုင်ချစ်စာရေးဆရာကြီးဂျိမ်းဂျိုက် ၏

'အလင်ပြုသားများ' ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်မှ

မြသန်းတင်၊ နိုင်ဇော်၊ ဘုန်းမြင့်(မန္တလေး)၊ ကောင်းသာ၊ လင်းဝေမြိုင်၊

ဂျူးနှင့် မြတ်သစ် တို့၏ မြန်မာဘာသာပြန်များကို

စုစည်းထားသည်

ဂျိမ်းဂျိုက်၏ ဝတ္ထုတိုများ

[ခေတ်ပေါ် ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုများ၏ စာပေရသသစ်ကို တပ်မက်ရင်ခုန်သည့် အနုပညာသစ် ချစ်သူများအတွက် သေသပ်ခမ်းနားစွာ ထုတ်ဝေခြင်း။]

- မိမိ၏ လုပ်ငန်းတွင် အမြတ်အစွန်း ကျဆင်းလျော့နည်းလာသောအခါ စီးပွားရေး သမားတစ်ယောက် အနေဖြင့် ဘာလုပ်သင့်သလဲ ဆိုသည်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး အတိအကျ ညွှန်ပြရန်...

- ယင်းသို့ စီးပွားရေး ကျဆင်းနေချိန်တွင် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည့် အလုပ်များကို စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ချင်လာအောင် နိုးဆွ အားဖြည့်ပေးရန်...

ရည်ရွယ်၍

ဗဟုသုတ(Knowledge)နှင့် လုပ်ရပ်(Action) ကို

ဆရာစား မချန် ဖွင့်ပြထားသည်

စီးပွားတက် အသက်ကယ်ဆေးကြီး(သို့မဟုတ်) သွေးသစ်လောင်း အားဆေးကြီး။

မောင်ပေါ်ထွန်း (မြန်မာပြန်)

စီးပွားတက်အောင် လုပ်နည်း

WHAT TO DO WHEN BUSINESS IS BAD

by Herbert N. Casson

ခေတ်သစ် ကမ္ဘာဂန္ထဝင်စာပေ၌ အင်အားကြီးမားသော
ဟန်သစ်တစ်မျိုးကို နိုင်နင်းစွာ ထူထောင်နိုင်ခဲ့သည့်အပြင်
လောကလုံးခြုံသော အပြင်ကိုပါ ဖော်ပြနိုင်ပြီး

သတ္တိရှိခြင်း၊ ဇွဲကောင်းခြင်း၊ ကျင့်ဝတ်စရိုက်များကို လေးစားခြင်း၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
အားကစားလုပ်ငန်းသဘော သက်ဝင်စေခြင်း၊ စိတ်ကို ထိန်းသိမ်း နိုင်ခြင်း ဟူသော
အကြောင်းကို ထင်ရှားပေါ်လွင်အောင် ရေးသားမှုများကြောင့် ကမ္ဘာကျော်ခဲ့သည့်

စာရေးဆရာကြီး အားနက်စ် ဟဲမင်းဝေး ၏
ပင်လယ်ပြာနှင့် တံငါအို
THE OLD MAN AND THE SEA
by Ernest Hemingway
(မောင်ဆုရှင် မြန်မာပြန်သည်။)

ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံရှိ ကုလသမဂ္ဂ ကြားဖြတ်အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်း (UNTAC) တွင်
ကုလသမဂ္ဂ ဓေတနာ့ဝန်ထမ်း (UNV) ဆရာဝန်အဖြစ်
ဆယ်လကြာ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရသည့်
ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု
ဓလေ့ထုံးစံနှင့် သမိုင်းရေး ဖြစ်ရပ်များကို
ဘက်လိုက်မှု မရှိ၊ ပကတိအတိုင်း ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် တင်ပြထားသည့်

ဒေါက်တာတော်သန်း ၏
ဖန္ဒမ်းပင် နိုင်ယာဂီ

*ယနေ့ ကမ္ဘောဒီးယား ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြသည့် သီဟာနု၊ ဟန်ဆန်၊
ရာနာရစ်တို့အပြင် ဓမာနီခေါင်းဆောင် ပိုပေါ၊ ခဲယူဆန်ဖန်၊ တာမော့ခဲတို့၏
တရုတစောင်း ရုပ်ပုံလွှာများ။

*ကမ္ဘောဒီးယားမှတစ်ဆင့် စင်ကာပူ၊ မလေးရှား၊ ထိုင်းနိုင်ငံများသို့
လည်ပတ်ခဲ့သည့် လျှပ်တစ်ပြက် အတွေ့အကြုံများ။
ယင်းတို့ကို ရသဟန် ခရီးသွား မှတ်တမ်းအသွင် ဖတ်ရမည့်စာအုပ်။

ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

၁။ ဦးမြင့်ဆွေ	ဇာတ်တော် ငါးရာငါးဆယ်
၂။ ဒဂုန်ဦးထွန်းမြင့်	ဂေါတမ ဗုဒ္ဓ
၃။ ပါရဂူ	ဝေဒနာ
၄။ ပါရဂူ	နိုင်ငံရေး ဒဿန
၅။ ပါရဂူ	ထေရုကထာ
၆။ ပါရဂူ	ဒီဗျာ
၇။ ပါရဂူ	မဟာခရီးသည်
၈။ မင်းယုဝေ	ပထမ မြန်မာများ
၉။ ကျော်အောင်	အကောင်းမြင်သမား
၁၀။ မောင်ထင်	မြို့အုပ် ပုံပြင်များ
၁၁။ မောင်ထင်	ကမ္ဘာ့ ဝတ္ထုတိုများ
၁၂။ ခင်မောင်ညို(ဘောဂဓဿ)	အရှုပ်ထွေးက မန်နေဂျာ
၁၃။ ရွှေညွှင်ခေါင်း	ဓေတစံလုံး ပိုင်ရှင်
၁၄။ ဒေါက်တာမောင်မောင်ညို	လေးဆယ်ကျော် ဖို မ ကျန်းမာရေး
၁၅။ ဒေါက်တာမောင်မောင်ညို	လူချွန်လူမွန်
၁၆။ မောင်သာမျှ	သမီးမတ်မိုး
၁၇။ မောင်သာမျှ	ဖျတ်ခနဲတွေ့ ရသည့် ကျွန်တော်တို့၏ ကြယ်တာရာများ
၁၈။ တိုက်စိုး	ဇေယျ
၁၉။ ဒဂုန်တာရာ	ဒဂုန်တာရာ ကဏ္ဍပေါင်းချုပ်
၂၀။ ဒဂုန်တာရာ	မူးယစ်ဝေသော ငွေဦးညများ
၂၁။ တက်တိုး	ဘဝ ပညာ
၂၂။ တက်တိုး	ဣတ္ထိယခေါ် မိန်းမတို့သည်-
၂၃။ မောင်ခင်မင်(ခနုဖြူ)	လူ့ပြည်မှာ အနေရစေဖို့
၂၄။ မောင်ခင်မင်(ခနုဖြူ)	ဘဝရုပ်ပုံလွှာ
၂၅။ သခင်ဘသောင်း	တစ်ထောင်တစ်ည ပုံပြင်များ
၂၆။ သိပ္ပံမောင်ဝ(-နင့် အခြား)	ခေတ်စမ်းပုံပြင် ပေါင်းချုပ်
၂၇။ ဂျာနယ်ကျော် မမလေး	သူလိုလူ
၂၈။ ခင်မောင်သန်း(စိတ်ပညာ)	ဘဝမိစီးမှုနှင့် စိတ်ပညာ
၂၉။ ဒဂုန်ရွှေမျှား	ဒုဒုနာ၏ ကျိန်စာ
၃၀။ ညွန့်ကြိုး	ပင်လယ်ဝံပုလေ့